

# STARZINGER

## FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

### KAPITEL 26: HUR MAN SPELAR SPELET

- ”Du har ingenstans att fly, Nehr!”

Han kunde inte skjuta eller attackera. Ändå siktade Cogo noga och oavbrutet med Astrospjutet mot paret som stod bara några meter framför honom. Så länge Nehr höll Aurora gisslan och som sin personliga sköld kunde Cogo ingenting göra. Men, som alla levande varelser, Nehr riskerade att begå ett misstag förr eller senare. Och när så skedde tänkte Cogo utnyttja det till fullo.

Svetten rann nedför Cogos panna. Trots att han var fullt koncentrerad och redo att slå till på mindre än ett ögonblick var han mycket nervös. Klingan till den decimeterstora kniven som trycktes mot Prinsessans hals var det enda som hindrade honom från att döda Nehr. Men, å andra sidan, vad mer kunde Nehr göra? Bägge hans händer var bundna till att hota och hålla tag i Aurora och Cogo stod i hans väg ut ifrån ravinen. Ingen Ledzaher fanns längre i närheten att hjälpa honom. Ingen av dem skulle bryta dödläget om ingen av dem gav med sig. Och det var inget alternativ för Cogo.

Vad som verkligen oroade honom, dock, var hur långt hans motståndare verkligen var beredd att gå. Cogo hoppades att Nehr skulle fortsätta att vara fegisen han känt hemma på Jorden och som Nehr hade uppvisat hittills idag.

- ”Släpp henne genast, annars ska du få veta att du lever!” varnade han Nehr.

Hans fiende i vit rustning lät sig inte skrämmas, tvärt om.

- ”Jag råder dig, Cogo, att tänka efter en gång till!” varnade han tillbaka. - ”Riktigt, *riktigt* noga!”

Nehr vinklade kniven en aning så att spetsen på klingan riktades med större fokus mot Auroras hals. Det minsta tryck eller en allt för stor rörelse och endast spetsen på klingan allena skulle sprätta upp hennes hals med lätthet.

- ”Ett enda steg närmare och jag tvingas göra något du aldrig kommer att glömma.”

Cogo bet ilsket ihop och försökte svälja frustrationen. Han hatade att inte ha övertaget. Oavsett om Nehr bluffade eller inte, positionen på klingan var vad som gjorde situationen så oerhört farlig. Det sista han önskade var att hans mardröm skulle bli till en verklig sanndröm. I hans mardröm fanns det aldrig en god utväg. Han hörde Aurora stöna till i obehag medan hon kämpade mot både Nehrs grepp och att hålla sig själv så stilla som möjligt. Om hon råkade röra sig för mycket skulle hon orsaka sin egen död, vilket var Nehrs avsikt. Cogo såg rädslan i Auroras ögon. Att se henne rädd var alltid svårt för honom. Att se henne rädd på detta sätt var ännu värre. Han måste lugna henne, få henne att hjälpa honom att rädda henne.

- ”Aurora, fokusera på mig! Okej?” uppmanade Cogo henne så lugnt han förmådde, vilket inte var lätt. Han kunde både känna hennes rädsla nu såväl som att se den, precis

som hon onekligen kunde känna hans. Men Cogo ville övertyga henne om att hon var inte ensam. Han skulle alltid finnas hos henne, oavsett vilket slut de var på väg mot. Deras blickar möttes och hon lydde honom, hennes ögon blev fixerade med hans. För ett kort ögonblick släppte Cogo vänster hand om Astrospjutet och pekade mot hans egna ögon.

- "Vad som än händer, bara titta på mig!" fortsatte han.
- "Allt kommer att bli bra, jag lovar."

- "Det finns bara ett sätt för dig att uppfylla det löftet," avbröt Nehr bestämt.
- "Backa undan och lägg ifrån dig Astrolansen!"

Ge honom utrymme *och* ge upp hans vapen!? Det vore över Cogos döda kropp!

- "Så att du kan strimla henne i småbitar!? Aldrig!" svarade Cogo lika bestämt.
- "Jag lämnar inte henne ensam med dig igen!"

Nehr grymtade till i ilska.

- "Din envishet kommer att sända henne i döden!"

Cogo pausade endast för att dra ett djupt andetag. Oavsett hur nervös han var för Aurora måste han förbli stadig på handen. Hans vrede mot Nehr gav nytt bränsle till hans övertygelse. Om hans fega motståndare kunde hota honom och Prinsessan kunde Cogo hota tillbaka.

Sakta och med stadig hand höjde Cogo Astrospjutet och tog ännu bättre sikte.

- "Om du dödar henne är du själv död sekunden efter!" lovade han utan minsta tvekan eller ånger. Nehr stirrade perplex på honom, som om han tvivlade på Cogos övertygelse. Eller kanske på sin egen.

- "Jag bluffar inte!" vrålade han. Cogo backade inte undan.

- "Inte jag heller!" svarade han.
- "Släpp henne eller dö, det är det *enda* du har att välja mellan! Men om du så gärna vill dö, Nehr, så gör det då, om du törs!"

Nehr bröt i samma stund ut i gapskratt, vilket förvånade den unge cyborgern, och även Aurora. Nehr lutade sig närmare den unga kvinnan.

- "Och han påstår att han älskar dig, min kära," väste han förnöjt i hennes öra och vände sedan uppmärksamheten till den unge cyborgern på nytt.
- "Din strategi låter illa genomtänkt, Cogo. Jag dödar henne, du dödar mig... och sedan då? Tror du att du vinner någonting genom att hota mig? Genom att låta henne dö!? Och vad tror du händer med galaxenergin om hon dör med inget annat medium att ersätta henne med?"

Cogos hjärta bultade hårt. Han var van vid att agera, inte att förhandla.

- "Kanske jag inte bryr mig om det," ljög han, i hopp om att förvirra Nehr. Men hans bluff var fruktlös.

- "Skitsnack!" svarade Nehr som trodde på den lögnen lika lite som Cogo själv.
- "Jag har studerat er resa från Jorden och hit ingående, du skulle aldrig riskera hennes liv. Din amatör. Du spelar med Auras liv som om hon var ett vad i ett kortspel, men helt utan att ha någon strategi. Ditt problem är att du inte begriper att detta är ett spel du varken förstår eller kan vinna."

- "Du har inget att vinna på hennes död heller," påpekade Cogo.

- "Där tar du miste."

Detta var inte den Nehr Cogo en gång hade lärt känna på Jorden. Han var allt för kaxig och självsäker. Nåväl, han hade inte känt honom mer än som en ständigt klagande och fuskande konkurrent i Professor Dodges cyborgprogram. Cogo hade mest ignorerat Nehr och satsat på att vinna, vilket han också gjorde. Men vad som stod framför honom här idag passade inte in på den bilden särskilt mycket, det var Cogo tvungen att erkänna. Kanske Djorgo hade haft rätt ändå. Kanske de inte kände till alla ospelade kort från Nehr än. Karl n hade redan överraskat flera gånger idag. En sak som var totalt nytt och främmande för Cogo var Nehrs nu kolsvarta ögon. Dessa ögon hade inte varit svarta igår kväll sist Cogo hade sett honom hemma hos Aurora. Det var allt mindre kvar som påminde om en människa, snarare en demon som hade tagit en människa i sin besittning. Eller ett monster som hade muterat pga. obalansen i galaxenergin.

Var det därför Nehr var här? Ville han förbli ett monster och därför garantera att galaxenergin höll sig i obalans? Lät inte logiskt om han hade erbjudit sig att hjälpa Aurora att återställa den. Men, å andra sidan, de bästa lögnarna berättade ofta en förvriden version sanningen. Att erbjuda hjälp var inte det samma som att verkligen ge den. Denna falska hjälp var ju vad som hade fått Aurora att bli beroende av hans lögn i första taget. Och kanske Nehr inte ville mutera till något monster helt och hållet, förvandlingarna brukade vara betydligt kraftigare och groteskare än vad som stod framför Cogo nu. Det var en spekulation men inte alls en omöjlig teori. I så fall måste det finnas något för Nehr att vinna på att inte helt förvandlas till monster. I så fall, vad? Han kunde inte stå här och spekulera. Det spelade ingen roll just nu vem eller vad Nehr var numera. Det enda som var viktigt var att den här galningen höll en stor kniv mot Auroras strupe. Och, kolsvarta ögon eller inte, hatet och galenskapen hos den som höll i kniven var kristallklar.

- ”Att döda Aurora framför dina ögon skulle ge mig den ultimata segern, en seger ännu ljuvare än att personligen få döda dig.”

Cogo flämtade till och skakade på huvudet.

- ”Nu vet jag att du bluffar.”

Men gjorde han verkligen det? I samma stund Cogo hade uttryckt sitt tvivel kände han den onda aningen inombords att sanningen kanske inte var så enkel. Vilket Nehr snabbt bekräftade.

- ”Inte alls. Det finns värre saker än döden, Jan Cogo. Och jag vet vad den här kvinnan betyder för dig.”

Nehrs svarta ögon blev, om möjligt, ännu svartare. Han log brett, full av segerrus.

- ”Att få bevittna skräcken och förtvivlan i din blick när jag skär halsen av henne skulle vara värd att dö för! Du skulle omedelbart massakrera mig i hämndlystet ursinne, ja visst, men jag skulle *ändå* vinna! Och du skulle tvingas fortsätta leva i vetskapen om att du hade möjligheten att rädda henne och hela galaxen men inte valde att göra så.”

Det tog Cogo flera sekunder att hämta andan efter vad han nyss hade hört. Inte mycket kunde chockera honom. Men dessa ord fick honom nästan helt ur balans. Många fiender hade hatat honom. Men ingen hade hatat honom till en sådan grad att t.o.m. det egna livet var värt att offra bara för att se honom lida. Och den här gången kunde Cogo inte tvivla. Nehr menade på fullt allvar det han påstod.

- "Du är sjuk!" utbrast Cogo i avsmak. - "Du är ondskefull!"  
- "Ond. God. Vad har det för betydelse?" undrade Nehr helt oberörd. - "Jag är den som förstår spelreglerna! Jag skapade dem och kontrollerar dem. Nu spelar jag dem."  
- "Det här är inget förbannat spel, Nehr."  
- "Enligt vem då? Jag trodde du gillade att tävla, Cogo. Är du inte lika kaxigt beredd att tävla längre som vi en gång gjorde? För det är jag! Jag har väntat i så många år på den här stunden. På att äntligen få min revansch."

Nehr vände blicken mot Aurora som han höll hårt intill sig. Han kunde inte förneka hur mycket han uppskattade hennes stön av obehag när hon kämpade för att stå så stilla som möjligt. Hon flämtade till ännu högre när Nehr medvetet flyttade på dem båda bara tillräckligt för att skrämma henne. Hennes rädsla var av stor hjälp. Ta alltid reda på din fiendes svagaste punkt och ta starkast sikte där. Just nu fungerade det alldeles utmärkt. Den som egentligen hade kniven mot strupen var Cogo.

- "Så du förstår, frågan handlar inte om om jag törs döda henne."

Nehr vände blicken till Cogo igen.

- "Frågan är om du törs leva med att du sände henne i döden! Är Auroras liv värt att offra bara för att komma åt mig?"

Svaret var självklart. Den verkliga frågan var om det var så klokt att ge efter här och nu. Men han hade inget val. Så länge den där kniven trycktes mot hennes strupe kunde han inte bryta dödläget. Om han kunde övertyga Nehr att skona Prinsessan, kanske t.o.m. släppa henne, hade allt som betyder något vunnits. Då skulle han inte dö förgäves. Och kanske skulle Cogo finna sin lilla chans att slå tillbaka.

Aurora såg i Cogos ögon vad han tänkte göra. Hon kände det ifrån honom också. Han fick inte ge efter för Nehrs krav!

- "Nej, Cogo..!" bad hon. Men Cogo hade redan bestämt sig. Han var tvungen att ge Nehr något. Det betydde ändå inte att han kapitulerade på något sätt. Kunde han däremot inbilla Nehr om det var det desto bättre.

Cogo fällde ihop Astrolansen och lade tillbaka de två delarna i hölstren.

- "Inget liv är värt att offra bara för att komma åt dig!" sa han och höll upp händerna. Han tog dessutom två steg bakåt men det var så långt Cogo var villig att ge för tillfället.

- "Duktig pojke."

De båda männen glodde med avsky på varandra. Den yngre av dem såg till att hålla avstånd men han var hela tiden beredd att agera. Till Cogos vämjelse vägrade Nehr ändå att ta bort kniven från Aurora.

- "Inga snabba rörelser, håll händerna bakom huvudet," beordrade Nehr. Cogo lydde, för tillfället.

- "Minsta antydning till att du försöker komma åt ditt bälte eller något annat trick och jag lovar dig att hon är död innan dina händer har hunnit dit."

Cogo svarade inte. Han hade en massa han ville säga men han ville inte provocera Nehr mer än nödvändigt just nu. Stoltheten fick han svälja, hur svårt det än var.

Sakta började trion att röra sig ifrån altaret. Med händerna hela tiden bakom huvudet backade Cogo bakåt i samma takt som Nehr förde sig själv och Aurora framåt. Han var noga med att hålla samma avstånd till dem båda hela tiden. För nära och Nehr hotade att skada henne. För långt ifrån dem och han kanske inte skulle hinna fram i tid om den perfekta öppningen visade sig. Och Cogo höll hela tiden ett vakande öga efter minsta chans att slå till och befria den unga drottningen. Situationen var allt annat än idealisk men de var inte utan hopp. Nehr hade, otroligt nog – eller kanske dumdristigt, accepterat att han hade lagt tillbaka Astrolansen i hans två hölster i stället för att göra sig av med vapnet helt. Det var ett allvarligt misstag från Nehrs sida som Cogo inte tänkte påminna sin motståndare om. Att han tvingades ha händerna bakom huvudet spelade ingen roll med den supersnabbhet som Dodge hade gett honom. Dessutom fanns Djorgo och Haka i närheten. De tog hand om att föra folket i säkerhet just nu, men de skulle komma hit snabbt om de behövdes. Den enda riktiga frustrationen var att Aurora var tagen som gisslan och var i direkt fara och Cogo var tvungen att finna tålamod att avvakta, att tvinga sig själv att låta henne vara kvar i Nehrs klor tills rätt ögonblick skulle infinna sig. Hon försökte vara modig, hon var modig, men hennes rädsla lös ändå rakt igenom. Det var fruktansvärt svårt för Cogo att se hennes i denna situationen. Och det var Nehr fullt medveten om.

- ”Misströsta inte, Cogo, jag förstår den pinsamhet som du måste känna just nu,” sa han med ett flin.

Cogo tvivlade på att Nehr hade förmågan att kunna förstå känslor hos någon annan än sig själv.

- ”Gör du?”

- ”Jag vet hur det känns att förlora,” förklarade Nehr. - ”Att veta med sådan desperation att man har rätt men man förlorar ändå. Det är därför de svåraste valen i livet kräver den starkaste viljan. Och övertygelsen.”

Cogo fnös åt Nehrs snorkiga självsäkerhet.

- ”Du kommer nog att märka att vår vilja och övertygelse är minst lika stark som din,” lovade han tillbaka. - ”Jag har bara förlorat den här rondan. Slutsegern kommer bara bli min!”

Det verkade blixtra till i Nehrs svarta ögon.

- ”Fortsätt att inbilla dig det, din arroganta, lilla skitunge!”

Djupt inne visste Cogo att han inte borde låta sig provoceras så lätt. Men detta var inte första gången han hade blivit förolämpad av Nehr med orden ”din arroganta, lilla skitunge”. Det hade irriterat honom upprepade gånger under Dodges cyborgprogram och här och nu gjorde förolämpningen Cogo ursinnig, just för att orden rörde upp gamla minnen. Instinkten satte igång innan han hann tänka och han avancerade. Händerna var fortfarande kvar bakom hans huvud men inom ett ögonblick skulle de vara runt Nehrs hals och han skulle krama så hårt att nackkotorna skulle krossas!

Men Cogo tvingades till omedelbart halt. Hans blå ögon stirrade i chock och förfäran. En liten droppe blod rann från knivens spets när den penetrerade huden på Auroras hals.

- ”Nej!”

- ”Jag varnade dig!” väste Nehr.

Bloddroppen följdes av en till, och ytterligare en. Dropparna rann mycket sakta i en liten strimma nedför Auroras hals och färgade slutligen tyget i hennes vita brudklänning rött. Cogos blick var fixerad på hennes blod och på kniven som hade framtvingat det. Snittet i huden var minimalt, bara precis djupt nog för att blod skulle börja rinna. Blodmängden förblev minimal. Det var inte dödligt. Men skulle med lätthet kunna bli om Nehr valde att göra så. Aurora rörde sig inte i Nehrs grepp, hon yttrade inte längre några ord eller ljud, hennes ögon var slutna. Hon var redan beredd på det värsta. Själv skakade Cogo i både ursinne och enorm rädsla. Hade han någonsin varit så rädd? Hans syn blev suddig av alla tårar som fyllde hans ögon.

- ”Snälla..!” bad han viskande eftersom hans röst svek honom. Ja, han bad till Nehr att visa medlidande. Han bad för hennes liv.

- ”Du gör henne illa..!”

- ”Jag kommer göra betydligt mer än så med henne om du inte lyder mig!” varnade Nehr på nytt. Cogo sänkte blicken en aning och backade sakta tillbaka igen. Han höll händerna bakom huvudet, enligt Nehrs order. Han hade inget val.

I den här orättvisa spelronden var Nehr onekligen den vinnande mästaren.

Handen som höll i kniven förblev stadig. Det ytterst lilla snittet hade utförts med kirurgisk precision. Ändå bankade Nehrs hjärta hårt i bröstet. Han hade provocerat Cogo medvetet för att njuta ytterligare av den unge mannens skam i hans nederlag. Men Nehr hade aldrig räknat med att Cogo faktiskt skulle försöka attackera honom i ett sådant läge. Pojkvaskern var ännu dummare än vad han först trodde, och vårdslös. Lyckligtvis hade han stannat och backat tillbaka igen. Nehr ville verkligen inte skada Aurora mer än nödvändigt, hon var betydligt mer värdefull levande än död. Men kanske det lilla blodvitet äntligen skulle få Cogo att fatta vad som stod på spel här.

- ”Börjar du äntligen begripa allvaret i hur långt jag är beredd att gå!?”

Motvilligt höjde Cogo blicken till Nehr. Hans motståndare kunde med lätthet se hans tårfyllda ögon. Hans rädsla. Hans pinsamma nederlag. Men också hans hat och avsky. Hans svurna ed att skydda Aurora till varje pris, kosta vad det än ville. Cogo svarade honom inte men han nickade. Ja, han förstod. Han förstod hur galen Nehr var. Hur obarmhärtig han var. Han förstod varför Ledzaherna fruktade honom. Och han förstod hur mycket han skulle njuta när han äntligen fick döda Nehr!

Sakta förde Nehr plötsligt den stora kniven från Auroras hals upp till hennes ansikte, till hennes vänstra kind. Klingan tvingade henne att vrida ansiktet mot höger, mot Nehr, självklart utfört med avsikt. Ett snitt här var en betydligt mindre dödlig risk men Cogo önskade ingen skada på hennes vackra ansikte. Och ett knivblad av den här storleken skulle efterlämna förfärliga ärr. Hade Nehr den fruktansvärda avsikten att förstöra hennes skönhet bara för att se Cogos chockade reaktion? Vad han än planerade så tänkte han absolut plåga Cogo så mycket och länge som möjligt.

- ”Död eller levande, den här unga kvinnan är min att göra precis vad jag vill med,” hävdade Nehr självsäkert.

- ”Över min döda kropp!” lovade Cogo utan minsta tvekan. Men detta löfte fick bara Nehr att le tillbaka mot honom.

- ”Precis, Cogo! Äntligen någonting vi är överens om.”

- ”Knappast!” svarade Cogo trotsigt. - ”Döda mig miljoner gånger om; Aurora kommer aldrig att bli din!”

Nehrs illavarslande leende spred sig ytterligare över hans bleka ansikte.

- ”Hon är redan min!”

Utan att släppa Cogo med blicken tvingade Nehr Aurora ännu närmare till sig med hjälp av kniven och gav henne en liten kyss på pannan nära hennes öga. Men det var ingenting ömt eller kärleksfullt, snarare perverst och krävande, en symbol av hans äganderätt över henne.

- ”Och hon kommer att bli min på *alla* tänkbara sätt!” fortsatte han och kysste henne igen, eller snarare slickade henne med tungspetsen. Aurora utstötte ljud i protest, precis som Nehr hade hoppats hon skulle göra. Hela tiden släppte han aldrig Cogo med blicken. Den unge cyborggen ville slita honom i stycken men kunde inte. Nehr njöt av sitt övertag. Han höll dem båda gisslan, de båda var hans. Hans planer för dem båda var olika, men ändå länkade. Han kände en otrolig glädje just nu. Hans hämnd hade bara börjat.

- ”Du kan frukta det, fly från det – ödet hinner alltid ikapp dig förr eller senare,” sa han till båda ungdomarna. - ”Och nu har det anlänt. Eller snarare, jag har det!”

Ödet!? Nehr var snarare en våldtäktsman! Aldrig i helvete att han tänkte låta Nehr bli deras öde! Speciellt inte hennes! Cogo ville skrika i vrede när det äckliga aset vidrörde Aurora på ett sådant vedervärdigt sätt. Han hade aldrig någon pardon för någon karl som behandlade kvinnor på sådant sätt, ännu mindre mot kvinnan han själv älskade. Det var övertydligt att Aurora inte gillade Nehrs påtvingade intimitet. Och Nehr ville att han skulle se honom kladda på henne mot hennes vilja. Cogo önskade inget hellre än att få slita den där stora kniven från Nehrs hand och trycka ner den i halsen på det förbannade svinet!

Men han stod kvar.

Det här var en emotionell krigsföring. Nehr visste att han aldrig skulle vinna i en konfrontation med rå styrka. I stället hotade han med våld och övergrepp. Cogo fick verkligen kämpa för att lägga band på sig själv. Inte ens ett halvt dygn hade gått sedan Aurora hade varit i hans famn. Nu var hon gisslan i en annan mans armar som inte alls visade henne samma omtanke eller respekt. Inte bara hennes liv stod på spel, likaså gjorde hennes dygd. Efter igår kväll var det viktigare än någonsin för Cogo. Var det egoistiskt av honom? Självklart. Men det gjorde honom också ännu mer motiverad. Och det spelade egentligen ingen roll att han nu visste hur Aurora tyckte om att bli berörd. Det enda som spelade roll var att rädda henne innan något värre hände.

Han ville så gärna rusa fram. Till hans stora lättnad kunde Cogo konstatera att det inte längre rann från Auroras hals, blodet verkade redan ha stillat sig. Med kniven borta från hennes hals fanns det en chans. Men risken var fortfarande för stor. Nehr skulle ändå kunna skära henne. Det var inte värt det. Nehr ville enervera honom, plåga honom, och han lyckades. Men Cogo fick inte låta sig provoceras mer än vad han redan var. Aurora skulle garantera råka illa ut om han inte planerade sin attack.

Men mer än något annat så var det Aurora själv som fick honom att stå kvar där han var. Hon mötte hans blick på nytt. Rädslan fanns kvar men också en ny målmedvetenhet. Det

var ingen röst som han hade upplevt från henne tidigare men Cogo kunde ändå känna hennes tankar inombords i hans eget sinne. Åter igen förundrades han av hennes övernaturliga förmågor. Det var en fantastisk varm känsla. Rofylld. Och han hade inga problem att förstå vad hon ville förmedla, även helt utan ord. Aurora lugnade honom, övertygade honom om att hon ändå var, under omständigheterna, okej. Hon var rädd och under stort obehag men hon vägrade ge upp. Att känna detta från henne, det hjälpte, avsevärt. Och Cogo beundrade hennes målmedvetenhet. Just nu var hon starkare än honom. Hur kunde han inte inspireras av hennes styrka? Han hade enorm fysisk motståndskraft, hon hade det inte. Ändå var hon nu så modig, trots hennes sårbarhet. Hon bad honom att inte låta sig påverkas eller knäckas av Nehrs manipulation. Hon ville att han skulle förbli lugn, tålmodig, fokuserad. Och det skulle han vara. Cogo hoppades att hon i gengäld kunde känna från honom att han aldrig skulle överge henne. Vad som än hände skulle han vara här. Hon skulle överleva det här. På något sätt, tillsammans, skulle de finna en lösning.

Den unga drottningen hade försökt inleda en telepatisk kontakt med Cogo. Lyckligtvis hade Nehr omedelbart förnummit vad hon hade försökt göra och blockerat henne. Någon form av tyst kommunikation de två emellan kunde han aldrig tolerera. Ungdomarna fick inte planera något utan hans vetskap.

Nehr myste för sig själv. Auroras mediala krafter var extraordinära, långt bortom hans egna i jämförelse. Men hon var urusel på att hindra andra mediala från att läsa av henne. Faktum var att hon var som en öppen bok, hon hade aldrig ens försökt stänga honom ute. Och nu kunde hon inte.

Men för att vara på den säkra sidan sänkte han kniven tillbaka till hennes hals på nytt, i fall Cogo skulle försöka något dumdristigt igen.

Den kalla, hårda metallen trycktes åter mot hennes hals. Den sylvassa eggen på klingan var vad som skrämde henne mest. Aurora kände inte mycket från snittet där kniven tidigare hade skurit henne men hon ville oavsett inte tvingas utstå mer. Cogo måste hålla sitt avstånd från dem, tills vidare. Naturligtvis förstod hon hur innerligt han ville rädda henne. Hon ville inget mer själv. Men så länge Nehr hade det här övertaget måste de spela med.

Men Cogo verkade förstå nu. Till hennes stora glädje och lättnad hade han känt hennes medvetande, förstått hennes önskan. Han hade hört henne. Hon såg det tydligt i hans mer rofyllda blick nu. Hon kände hur hans hjärta slog lugnare. Själv kände hon trygghet av hans närvaro och hans löfte att finnas där för henne oavsett vad som än händer. Hans kärlek bokstavligen strömmade in i hennes sinne och hjärta. Nehr hade försökt blockera henne. Han hade bara lyckats till viss mån. Han hade stoppat hennes direkta telepatiska tankar att nå Cogo men han hade inte kunnat bryta själva länken. Hon kunde inte stoppa honom från att blockera hennes mediala förmågor men Nehr var inte så skicklig som han trodde att han var. Medial kontakt handlade inte bara om rena, medvetna tankar som sändes mellan individer. Långt mycket mer handlade det om förmedlade av känslor och förnimmelser. Det var en kunskap som det verkade som om Nehr inte hade eller inte brydde sig om. Det var ett misstag.

Nehr kunde inte hålla henne och Cogo åtskilda hur mycket han än försökte.

Kniven trycktes mot hennes hals igen. Förutom att trion sakta fortsatte att röra sig ut mot mitten av den nu helt övergivna ravinen hade ingen sida avancerat. Cogo hatade att hamna i sådana här dödlägen, när han tvingades till att inte agera. Det var som en jävla mardröm! Så länge Nehr hade detta vapen kunde han ingenting göra.

- ”Du är usel, Nehr. Vidrig!” fräste Cogo i ren avsky till sin motståndare. - ”Att ta skydd bakom en kvinna för att förhindra att jag vrider nacken av dig, det bara bevisar åter igen vilken feg ynkrygg du är! Och, precis som jag misstänkte, du kom beväpnad till ditt eget bröllop. Tillsammans med ett hemligt, undangömt gäng Ledzahiska soldater som låg och lurpassade på oss i bakhåll.”

Nehr lät sig inte påverkas av den negativa beskrivningen av honom.

- ”Jag gillar att vara förberedd på alla eventuella händelser. Det är vad en genial taktiker gör.”

- ”Du är en kall lögnare och en falskspelare,” rättade Cogo. - ”Du har aldrig kunnat vinna något på ärligt sätt. Du har inte förändrats ett dugg sedan sist vi sågs.”

Att de bägge männen verkade dela en för henne okänd historia chockade Aurora fortfarande.

- ”Hur känner ni två varandra?” krävde hon att få veta. Nehr ignorerade henne fullständigt. Hans fokus var på Cogo.

- ”Jag är inte alls den samme som du trodde att du besegrade alla dessa år sedan,” svarade han. - ”Mycket har hänt i mitt liv sedan dess. Du, däremot, har inte förändrats alls, Cogo, trots att många så dåraktigt och naivt numera inbillar sig motsatsen.”

Han slängde en hastig blick ner mot Aurora. Hon var en av dessa naiva som på allvar trodde att Jan Cogo var en god person. En hjälte. Trots att hon visste om hans brott ansåg hon att han hade förändrats sedan dess. Hur kunde inte hennes förstånd matcha hennes skönhet?

- ”Några futtiga implantat från den där fånen Dodge gjorde ingen skillnad, förutom att göra saken betydligt värre,” tillade Nehr.

- ”Jag minns mycket väl att du eftertraktade dessa ”futtiga” implantat med enorm åtrå, Nehr. Kanske t.o.m. mer än vad jag gjorde,” rättade Cogo. - ”Jag hade beslutat mig för att vinna Dodges uttagningar, så enkelt var det. Det var min biljett till ett bättre liv. Du, å andra sidan, var manisk att vinna.”

- ”Sluta smickra dig själv!” röt Nehr ilsket. Han hade en mycket annan uppfattning om vad som hade hänt.

- ”Hade det inte varit för dig hade jag blivit den utvalde. Du, Mori och alla ni andra, ingen av er var värdig dessa cyborgkrafter.”

Cogo ryckte till när Nehr nämnde Moris namn och hur nedvärderande han var mot samtliga han hade tävlat mot i Dodges cyborgprogram. Ja, själv hade han varit otroligt tävlingsinriktad, totalt fokuserad på att vinna, och just därför blev segern slutligen hans. Men hur kaxig Cogo än hade varit på den tiden så hade han aldrig varit otrevlig eller nedvärderande mot sina konkurrenter och medtävlande. Retsam, ja, men aldrig elak. Han hade snarare uppskattat motståndet, han ville alltid vinna så rättvist som möjligt. Ju hårdare motstånd desto större ära i att vinna! Han hade haft något att bevisa, för sig själv som för Dodge. Att de andra deltagarna, inkluderat Mori, hade haft samma inställning hade bara gjort det mer spännande. Och ärofyllt att ta hem slutsegern. Och Mori hade

varit duktig och modig, vilket Cogo hade blivit påmind om när de båda hade träffats på nytt så sent som lite över ett år sedan när Cogo tillfälligt hade återvänt till Jorden när de blev anfallna av enorma monster och urtidsfossil som hade vaknat till liv av den försvagade galaxenergin. Mori hade med stort mod och heder försvarat Jorden ända in i döden. Han kunde ha varit en värdig vinnare i Dodges cyborgprogram. Många av deltagarna hade varit värda vinnare.

Men inte Nehr.

Bara hans nedvärderande attityd gjorde honom ovärdig sådan styrka. Och med tanke på vad som hände här och nu i denna stund var det en otrolig tur att Nehr aldrig hade blivit en cyborg! Sådan styrka hos någon så galen var en fullständig katastrof!

Men det var en åsikt som inte Nehr själv delade, tvärt om.

- ”Men du, Cogo, du var den siste av oss alla som förtjänade de förmågor som idioten Dodge ändå belönade dig med!”

- ”Dodge är ett geni!”

Cogo tog den gamle professorn i stolt försvar. Att Nehr talade så illa om Dodge gjorde riktigt ont i hjärtat. Ja, Cogo älskade att själv håna och framför allt skoja med Dodge så fort han fick chansen, det var omöjligt att låta bli. Men han gjorde det från hjärtat. Utan Dodge hade han aldrig blivit den cyborg han var, hade aldrig fått resa i Vintergatan, han hade aldrig fått träffa Haka eller Djorgo. Han hade absolut aldrig fått träffa Aurora. Han kanske var ett slags instrument som Dodge hade skapat, ett instrument att försvara freden och rättvisan i den här galaxen. Att reta den ibland klumpige men ändå genialiske Professor Dodge var Cogos privilegium och han tänkte aldrig dela det med någon som Nehr. Dessutom, det var knappast Dodges fel att det hade gått illa för Nehr under uttagningarna.

- ”Och hade du ansträngt dig bättre och framförallt varit modigare under uttagningarna hade det kanske varit du som hade burit den här rustningen idag.”

Cogo trodde inte på allvar att Nehr någonsin hade stått som vinnare, Nehr hade inte allt som krävdes för att vinna en sådan uppoffrande utmaning. Men med bättre attityd hade det kanske varit möjligt. Då hade chansen varit större.

- ”Men i stället för att imponera på Professorn valde du att klaga och gnälla hela tiden. Jag jobbade hårt för att få äran att bära denna rustning. Jag gjorde enorma uppoffringar. Jag förtjänar de krafter Dodge gav mig!”

- ”Åh, så du *förtjänar* dem? Är det så du ursäktar dig?”

Att tvingas lyssna på Cogo var irriterande men ändå samtidigt underhållande var Nehr tvungen att medge. Underhållande i det faktum hur den unge mannen vinklade sanningen efter eget behag och gärna förhärligade sig själv och samtidigt valde att glömma vissa viktiga aspekter av att han blev Dodges utvalde cyborg. Konsekvenserna hade blivit rejält allvarliga. Det var dags att ta ner snorvalpen på jorden.

- ”Säg mig, hur många liv har du nu på ditt samvete, Jan Cogo? Hur mycket förstörelse och lidande?”

För ett ögonblick kändes det som om all luft försvann från hans lungor och Cogo fann det svårt att andas. Han hade aldrig förnekat det han en gång hade gjort på Jorden och runt omkring. Han valde att inte hålla det hemligt. Men nu när Nehr drog upp det kändes det

svårare att stå till svars med hedern i behåll. Det var något riktigt obehagligt i den äldre mannens röst som fick det att krypa längs ryggraden. Och just nu, när han tvingades stå här med händerna bakom huvudet, kände sig Cogo mer exponerad än någonsin just nu.

- ”Du har väl aldrig brytt dig om att hålla räkningen, om du ens kan räkna!” fortsatte Nehr anklagande och nedvärderande. - ”Men historieböckerna på Jorden lär inte ha lika kort minne eller felvidna bilder av verkligheten.”

Föraktet verkligen lös i de kolsvarta ögonen nu, som om Nehr hade längtat länge på att få yttra dessa ord.

- ”Du är inget annat än en kriminell, utbildad snorvalp ifrån rännstenen och det är *allt* som du någonsin kommer att bli! En mördare *förblir* alltid en mördare!”

Anklagelsen väckte, om möjligt, en ännu större vrede inom Cogo. Nehr kanske inte hade helt fel om honom men han var ändå inte rätt person att anklaga honom eller att påminna honom om hans dunkla förflutna.

- ”Tala för dig själv, ditt kräk!” påminde han kort. Men Nehr förblev oberörd.

- ”Den där värdige och heroiske cyborgens som du inbillar dig att du är, han existerar inte,” sa han. - ”Det kommer han aldrig att göra.”

Cogos blick smalnade. Nehr stod inte på någon oklanderlig piedestal om han det trodde.

- ”Om vi tar och frågar Ledzaherna så märker vi nog snabbt att jag inte är den av oss två som har flest liv på sitt samvete, Nehr.”

För ett ögonblick blev det helt tyst mellan dem. Nehr verkade genuint förvånad att Cogo verkade veta mer än vad han önskade, även om han försökte dölja sin förvåning.

- ”Tala inte med mig om moral och samvete!” fortsatte Cogo varnande. - ”Det var inte jag som Professor Dodge tog på bar gärning med att försöka stjäla topphemlig cyborgforskning från hans labb.”

Nu kunde inte Nehr dölja sin förvåning, t.o.m. Aurora märkte av den trots att hon inte kunde se hans uppspärrade, mörka blick.

- ”Ja, jag känner till den där lilla händelsen, Dodge berättade för mig i morse,” fortsatte Cogo med ett svagt flin. - ”Inte nog med att du hotade Professorn att han skulle utesluta mig från projektet, du försökte sedan stjäla hans livsverk när det blev uppenbart att han inte tänkte välja dig att bli hans cyborg. Men du klarade inte ens av att stjäla det som aldrig tillhörde dig.”

Cogos flin utvecklade sig till ett hånleende. Han kunde nästan se det framför sig, hur dum Nehr måste ha sett ut när Dodge hade ertappat honom i labbet.

- ”Pinsamt, får jag säga, för någon som påstår sig vara så ”genialiskt taktisk”. Men jag antar att lyckas bli överrumplad av Dodge av alla människor kräver nog en viss sorts talang, bara inte någon talang att skryta med.”

Att håna Nehr och se hans pinsamhet, hur hans annars så bleka hud fick mer färg i hans nederlag, var något av det bästa Cogo hade upplevt hittills denna annars inte så trevliga dag. Men den stora kniven som hela tiden trycktes mot Auroras hals påminde honom om att han ändå borde vara mer försiktig.

- ”Allt jag minns är att du en dag bara försvann plötsligt från uttagningarna. Då visste jag inte varför och jag frågade aldrig,” fortsatte han i en mer framtvingad trevlig ton. - ”Från

vad jag vet idag är jag glad att Dodge slängde ut dig från projektet, jag hade också sparkat ut dig med huvudet först om jag hade varit Professorn. Du förtjänade egentligen ett större straff än så. Inbrott och stöld av hemlig forskning är ett allvarligt brott.”

- ”Verkligen?”

Nehr hade tålmodigt låtit den uppnosige pojkvaskern få säga sitt. Det var dags att få säga hans motdrag.

- ”Och vad anser din käre Dodge om hur du massakrerade hela arméer som försökte stoppa din destruktiva bärsärk?”

Det kändes plötsligt plågsamt att andas och svetten rann nedför Cogos panna. Nehr anföll honom inte med något fysiskt vapen. Han anföll honom med hans eget samvete, med minnet av hur enormt upprörd Dodge och så många andra som en gång hade litat på honom hade blivit i efterdyningarna av hans bärsärk. Och att höra Nehr säga det fick det dunkla förflutna att åter igen kännas så påtagligt.

- ”Hur många kvinnor gjorde du till änkor? Hur många barn faderlösa?” frågade Nehr anklagande. - ”Hur stolt tror du att Dodge var då? Vilket straff passar dina brott?”

Cogo hade inget svar. Han skakade. Skammen han alltid bar på hade aldrig känts tyngre. Att bli inlåst på Månen av Doktor Kitty var ingenting i jämförelse mot Nehrs röst. Och det var en röst som ställde de frågor som han själv visste var sanna men som han aldrig vågade fråga sig själv.

- ”Cogo har sonat för vad han har gjort!”

Hennes ljuva röst var som en räddande hand som fångade honom innan han förlorade fotfästet. Cogo kunde andas igen. Trots att hon själv hölls som gisslan kom Aurora till hans försvar. Hon räddade honom från att falla för Nehrs manipulation.

Nehr drog Aurora ännu hårdare till sig och stirrade nedlåtande ner på henne.

- ”Vadå!? Hur då? Genom att föra dig hit?” frågade han henne sarkastiskt. - ”Är att leka barnvakt åt er det samma som att sona för alla han har dödat?”

- ”Genom att föra mig hit vid liv och därmed rädda en hel galax – ja!” insisterade hon.

- ”Det är okej, Prinsessan. Ni behöver inte försvara mig,” insköt Cogo. Med större risk för sitt eget liv än den hon redan utsattes för hade Aurora just försvarat honom, och för det var han tacksam. Nu ville han försvara henne. Det var bättre om Nehrs hämndlystna fokus var i första hand på honom i stället för henne. Det sista Cogo ville var att hon skulle bli skadad för hans skull.

- ”Det är sant att jag en tid använde min styrka själviskt och i vrede, jag gjorde hemska saker som jag idag djupt ångrar,” erkände han ångerfullt. - ”Många dog. Ännu fler blev lidande. Och inget jag någonsin gör kan gottgöra vad jag gjorde.”

De två männen stirrade föraktfullt på varandra. Cogo var förvånad över att Nehr plötsligt var tyst och inte argumenterade emot. Hade hans motståndare inte räknat med att han inte skulle förneka sina gamla brott? Oavsett, Cogo var inte den ende här utan synd.

- ”Men jag har aldrig någonsin gått den feges väg, som du, Nehr!” fortsatte han. - ”Jag har aldrig gett mig på någon som är obehäpnad eller som inte kan försvara sig. Jag skulle aldrig använda ett skepp som vapen för att ramma oskyldiga barn. Hur feg och avskyvärd kan man bli!?”

Han pausade bara för att svälja ner alla svallande känslor.

- ”Jag har alltid vetat att Arcies död inte var någon olycka. Jag kände igen ditt flygande mordvapen så fort jag såg det parkerat där ute på fältet, det skeppet har hemsökt mig enda sedan jag var barn. Och nu, tack vare obalansen i galaxenergin, är du inget annat än ett uselt, muterat monster!”

Cogos blick fokuserade specifikt på de små knölna uppe i Nehrs panna vid hårfästet. Och han förstod från Nehrs aningen förvånade reaktion att hans motståndare förmodligen inte hade räknat med att han skulle vara så här insiktsfull. Nehr fick tro att han var en idiot bäst han ville, det gav Cogo bara mer anledning att bevisa honom fel.

- ”För det är väl det som de där sakerna i ditt ansikte är, inte sant? Och dina kolsvarta ögon! De är en mutation! Du är ett monster!”

Aurora slöt ögonen ett ögonblick. Hade hon kunnat hade hon skakat på huvudet åt sig själv, men den stora klingen hindrade henne att röra huvudet för mycket. Hur kunde hon ha varit så blind!? Självklart hade hon lagt märke till den mycket bleka huden och de små, underliga knölna i Nehrs ansikte uppe vid hårfästet. De kolsvarta ögonen var ett helt nytt fenomen, de hade tidigare varit kraftigt mörkblå i ton. Oavsett, hon hade sett det. Men Nehr hade aldrig presenterat sig som människa, aldrig som en Ledzah heller, endast som deras ledare. Hon hade aldrig ställt frågor, aldrig de riktigt nödvändiga i alla fall. I hennes desperation att få den nödvändiga hjälpen att balansera upp galaxenergin hade hon litat på Nehr och på vad han var. Hon hade sett det samma som Cogo men han hade sett sanningen, inte hon. Hennes oro, kanske också hennes ensamhet, hade nästan gjort henne emotionellt paralyserad, extremt godtrogen. Den lilla skepticism hon måhända hade haft hade Nehr snabbt trollat bort med sina målande ord och stora löften. Stora, falska löften som hade fått sådan makt över henne. Hon hade nästan gift sig med den här karln! Nehr hade t.o.m. för att ögonblick förvandlat henne till ett vapen mot mannen hon så innerligt älskade. Cogo hade så rätt, Nehr var ett monster, i ordets alla bemärkelser. Cogo hade sett det med en gång. Hon hade det inte. Men Auroras ögon var öppna nu!

- ”Du döljer det skickligt måste jag medge, det syns knappt på utsidan som hos de flesta andra monster vi har mött,” fortsatte Cogo konstaterande. - ”Men Ledzaherna vet om det. Jag och mina två kamrater vet om det. Och nu vet äntligen Aurora om det också.”

Hans blick mötte hennes igen. Cogo kunde nu se insikten i hennes ljusblå ögon. Hon förstod nu. Hon trodde på honom. Den hemiska sanningen var nu lika uppenbar för henne som för honom. Men det fanns fortfarande en del obesvarade frågor. Cogo fokuserade på Nehr på nytt.

- ”Säg mig, är det du som skapar obalansen i galaxenergin eller utnyttjar du den bara för egen vinning?”

Inget svar. Bara en mörk, ond blick glodde tillbaka. Och därmed uppfattade Cogo Nehrs tystnad som ett nekande.

- ”Nej, du är inte orsaken till obalansen, eller hur? Om du hade varit så mäktig hade vi inte stått i det här dödläget.”

Om Nehr hade varit skyldig till det rådande läget med galaxenergin hade han skrytigt vitt och brett om det. Och Aurora hade mest sannolikt redan varit död. Hon var fortfarande den direkta och enda länken till galaxenergin. Nehr hade ingen sådan kraft, han kunde

inte styra galaxenergin själv, ingen annan än Aurora kunde det. Det var därför han fortfarande behövde henne. Han var galen nog att mena sitt hot om att han skulle döda henne om han var tvungen, men det var långt ifrån Nehrs första val eller önskan. Bägge sidor ville ha henne levande, om än av olika anledningar, därmed det rådande dödläget. Det fanns små sprickor i Lord Nehrs försvarsmur. Kunde de bara hitta fler och penetrera muren skulle de kunna ta honom! Utan Aurora var han ingenting!

Att höra Cogo ljudligt avslöja den kraft som han åtrådde men som han inte hade fick det att krypa längs med Nehrs ryggrad. Inte i rädsla men i vrede. Ju mindre hans fiende förstod den exakta naturen av hans makt desto bättre. I nuläget i alla fall. Snart nog skulle Cogo bli varse.

- ”Jag har inte bett om att få höra dina tankar om mig, eller att dela med mig av mina planer. Åtminstone inte än.”

- ”Säkert? Jag är idel öra,” svarade Cogo. - ”Och jag är säker på att Drottningen vill höra vilket kräk du egentligen är, hur du redan har utnyttjat henne i många månader för att få behålla din mutation. För du kan väl inte bli så där om galaxenergin är som den egentligen ska vara, eller hur?”

Cogo hade onekligen rätt, det kunde han inte förneka. Nåväl, pojkvaskern hade lyckats gissa sig till delar av sanningen. Det förändrade ändå ingenting. Inte så länge som han hade den unga drottningen i sitt grepp.

- ”Allt gott kommer till dem som väntar,” svarade Nehr lugnt. - ”Och jag har väntat i flera år redan.”

- ”Räkna med att få fortsätta vänta.”

- ”Det tror jag inte, för din tid är nu ute, Jan Cogo.”

Trion hade hela tiden sakta rört sig vidare ut i mitten av ravinen, hela tiden på Nehrs initiativ, med bara korta avbrott då de stannade för att kort därefter åter igen fortsätta. Nu stannade de igen och Cogo kunde tydligt se i Nehrs blick, trots att de kolsvarta ögonen verkade demoniskt känslökalla, att hans motståndare verkade ha något i åtanke. Och vad det än var så var det inte bra. Cogo kände onda aningar. Nehr såg alldeles för förväntansfull ut.

- ”Trots att jag har andra åtaganden att ta itu med vill jag gladeligen avsätta lite mer tid till att åter igen se dig vrida dig som masken på en krok i plågor,” förklarade Nehr med ett maliciöst flin. - ”Det är det minsta du kan göra för mig efter vad du har gjort med mitt skepp. Och... det var dessutom riktigt underhållande att bevittna.”

Aurora stirrade mot Cogo i förfäran! Skulle hon bli tvingad till att utsätta honom för sådan ofattbar smärta igen!? Cogos uppsyn var orolig men inte alls förvånad. Att Nehr hade sådana sadistiska avsikter kom inte som någon överraskning för honom längre. Karl n tyckte onekligen om när andra led, fysiskt som mentalt. Han ville orsaka honom enorm fysiskt smärta, onekligen, men han ville också samtidigt knäcka Aurora mentalt genom att tvinga henne till det igen.

Nehr lade märke till de två ungdomarnas nervösa reaktion. Han skulle verkligen gilla det här!

- ”Min kära Aurora, var vänlig och gör ert lilla trick med Telepatin igen för mig är ni snäll.”

- ”Nej!”

Hennes vägran kom inte som någon överraskning men det gjorde Nehr rasande oavsett. Han hade en gyllene chans att både plåga och kanske t.o.m. lyckas döda Cogo här och nu och det var en möjlighet han inte tänkte låta någon dum blondin förhindra.

- ”Säg inte emot mig, flicksnärta!” röt han. - ”Cogos smärtfyllda skrik kanske räddar ditt liv. Och ditt folk. Seså, korsa nu bara dina händer och gör det ni brukar göra så är snart hela den här mardrömmen över.”

- ”Aldrig!”

Nehr hade lyckats lura henne till att skada Cogo. Men han skulle aldrig kunna tvinga eller hota henne till att göra det igen. Aurora brydde sig inte om vad Nehr skulle göra med henne om hon vägrade. Hon skulle hellre dö än att orsaka Cogo sådan smärta igen. Kanske var det ett dåraktigt beslut. Men det var det enda rätta beslutet. Om hon lydde skulle Nehr vinna. Han fick aldrig vinna!

- ”Cogo hade rätt om dig, Nehr. Jag skulle aldrig ha litat på dig,” fortsatte hon, full av övertygelse. - ”Mardrömmen bara fortsätter om jag lyder dig. Du kan inte tvinga mig att göra Cogo illa igen. Aldrig igen!”

Nehr vred kniven mot Auroras hals så att den skarpa sidan av klingan trycktes ännu hårdare mot hennes hud. Yttersta tryck nu och det värsta skulle hända.

- ”Jag skämtar inte, Ers Höghet!” varnade han. Men den unga drottningen lät sig inte längre skrämmas.

- ”Det struntar jag i!” ropade hon ut i protest. - ”Jag gör det inte! Jag vägrar!”

Hennes obstinata beteende testade verkligen Nehrs tålamod. Han höll i henne nu så hårt att Aurora utstötte små tjut av smärta.

- ”Gör som jag säger!” varnade han på nytt i hård ton. - ”Annars kommer det sista ni ser i livet bli ert eget blod stänkt över hans ansikte!”

- ”Aurora, gör som han säger!”

Den unga drottningen kunde inte begripa varför Cogo var den som gav med sig. Cogo var alltid den siste att ge vika för hot. Men hon hade inte bevittnat hans mardrömmar. Nehr beskrev precis exakt hur de alltid slutade och Cogo ville undvika det till varje pris.

- ”Offra inte er själv för min skull,” fortsatte han och gav Nehr en mörk blick. Hans motståndare log perverst förvåntansfullt, som en girig katt redo att slicka i sig grädden. Cogo drog ett djupt andetag. Han visste vad han uppmuntrade Aurora att göra och han förstod vad konsekvenserna var. Och kunde bli. Det skulle bli smärtsamt, igen. Och potentiellt mycket farligt. Hade han ens hunnit återhämta sig helt från den senaste telepatiska attacken? Det spelade ingen roll. Aurora måste skyddas.

- ”Ge honom hans lilla nöje,” sa han. - ”Han kommer ändå inte att vinna något på det.”

Som vanligt visade Cogo sådant mod. Och han var stark, uthållig. Men också obstinat. Aurora förstod vad Cogo höll på med och hon beundrade honom för det. Men konsekvenserna var värre den här gången än att hon skulle utsätta honom för enorm smärta. Var Cogo verkligen medveten om risken? Eller brydde han sig verkligen inte?

Han gjorde det för att skydda henne, för att han älskade henne. Men det var inte värt hans liv.

- "Om jag använder Telepatin blir du sårbar och han kommer att kunna döda dig."

- "Låt honom försöka, så får vi se hur långt han kommer," svarade Cogo aningen kaxigare än vad han borde.

- "Nej!"

Cogo var i sanning stark. Men inte så stark. Han skulle onekligen kämpa emot. Om Nehr skulle närma sig honom skulle han slå till. Men smärtan skulle hindra honom, göra honom oförmögen att göra vad som krävdes för att slå ut Nehr. Och hur kunde de veta med säkerhet att Nehr själv skulle göra något? Han behövde fortsätta att kontrollera henne så att hon skulle fortsätta tvingas utföra Telepatin. Och då skulle Cogo aldrig kunna nå honom. Nehr kunde lätt beordra någon av hans Ledzaher att komma hit och göra slut på Cogo i hans utsatta läge. Och vad skulle de då ha utträttat? Nej, risken var allt för stor. Aurora vägrade.

- "Hellre dör jag än att hjälpa honom skada dig."

Hon ansåg att han var modig. Men just nu ansåg Cogo att Aurora var betydligt modigare än honom. Sådana starka ord sagda med så mycket kärlek. Men det var inte bara hennes kärlek till honom som fick henne att vägra spela med mer i Nehrs sadistiska planer. Om Cogo, mot alla odds, skulle dö, vem skulle då rädda dem? Djorgo och Haka fanns naturligtvis kvar, men skulle dem verkligen vara tillräckligt? Det fanns oräkneliga anledningar till varför det hade tvingats vara tre cyborger som förde henne hit till Great King. Inte en. Inte två.

Tre.

- "Din död kommer inte att skona mig eller någon annan," fortsatte Aurora och tårar föll nu nedför hennes ansikte. - "Du måste leva!"

Cogo svalde hårt.

- "Aurora..!"

Var det här slutet? Oavsett, han gjorde sig beredd att agera.

- "Förlåt mig, Cogo. Strunta i mig. Vad som än händer, skydda mitt folk. Lova mig det." Hon var redan förlåten. Det fanns inget att förlåta. Men att hon värderade hans liv över hennes eget var vansinne! Självklart skulle han göra allt för att skydda befolkningen på Great King, som på varje fredsälskande värld i Vintergatan. Men om hon dog, vad spelade det då för roll? Ingen skulle gå säker. Allt gott skulle förvandlas till mörker. Kaos och död skulle råda överallt.

Hans svar dröjde och Aurora ilsknade till. Hon måste ha ett svar.

- "Lova mig!"

Hur kunde hon be honom om detta!? Att strunta i henne!? Offra henne!? Nej! Men ändå...

- "Jag lovar..." mumlade Cogo tillslut. De tårar han så länge hade kämpat för att hålla tillbaka rann nu nedför hans kinder. Trots det, trots allting, fann han nu en slags rofylld tillfredsställelse i Auroras ögon. Hon log mot honom. Med stolthet. Med kärlek.

- "Jag älskar dig!" sa hon. Så många gånger som hon borde ha sagt det till honom. Och nu kanske det skulle bli för sista gången.

- ”Detta sentimentala dravel!”

Nehrs ord slog ner emellan dem som en slägga. Hans tålamod var slut. Han insåg att han inte skulle få henne till att göra vad han ville. Tids nog, däremot, skulle Aurora lyda hans minsta vink. Inkluderat att använda Telepatin på Cogo igen. Tills dess var han tvungen att kuva henne ett tag till. Och hennes mjuka, känslösamma röst hade nu verkligen börjat att irritera honom. Han ville inte lyssna mer till henne.

- ”Tig med dig!”

En ren befallning skulle inte åtlydas. Så Nehr såg till att få sin vilja igenom ändå. Med en snabb, kraftig rörelse slog han till Aurora med skaftet på kniven över hennes käkben. Slaget var så snabbt utfört att om man blinkade skulle man ha missat att se det. Ett förvånat, kvävt skrik i smärta var allt Aurora hann utstöta innan hon svimmade av. Cogo stirrade i förfäran och chock över vad han just sett. Sedan tog hans vrede över och han vrålade. Det jävla aset hade vågat att slå henne medvetlös!

- ”Nej!”

Varje del av honom, organisk som syntetisk, ville agera. Någon taktik fanns inte i hans sinne, bara ren, barbarisk hämnd mot mannen som hade vågat att göra kvinnan han älskade illa. Hans nävar knöts så hårt han förmådde. Cogo ville bara slå och slå och slå tills han inte hade någon styrka kvar, vilket skulle ta en bra stund.

Men han stod kvar, fixerad i hans vrede och frustration. Nehr hade förvisso slagit Aurora medvetlös men han höll fortfarande kvar henne i sitt järngrepp och höll dessutom kvar kniven mot hennes hals. Att den unga drottningen själv inte längre kunde delta aktivt betydde inte att situationen hade förändrats på något sätt. Hon var fortfarande Nehrs gisslan och hans sköld, den perfekta hållhaken på Cogo. Nehr flinade segervisst mot sin yngre motståndare. Åter igen bevisade han vad han var kapabel till. Så länge han hade Aurora kunde Cogo inte göra någonting. Den unge cyborgens krafter var värdelösa mot hans långt överlägsna intelligens.

- ”Det där skulle du inte ha gjort – ostraffat!”

Ungefär tio meter bakom Cogo rusade Djorgo framåt med Rymdspjutet redan riktat mot Nehr. Djorgo hade återvänt till ravinen via tunneln som Haka hade grävt tidigare. Befolkningen var nu förd i säkerhet en bit bort ifrån ravinen och Djorgo hade skyndat tillbaka för att hjälpa Cogo att befria Prinsessan. Magkänslan hade varnat honom för att Cogo inte skulle lyckas den här gången på egen hand, en föraning som dessvärre hade visat sig stämma. Djorgo hade inte sett och hört mycket men han förstod att situationen var farlig. Inte mycket kunde hindra Cogo från att agera. Och nu var det samma sak som nu hindrade honom själv att avfyra sitt eget vapen. Han kunde inte skjuta, även om han med lätthet hade kunnat träffa Nehr redan ifrån tunnelns ingång. Men om han sköt riskerade han att träffa Aurora också. Så Djorgo hade valt att avvakta, observera, och samtidigt hålla sin egen närvaro dold. Men när han såg Nehr slå Prinsessan medvetlös kunde han inte längre förbli passiv. Taktiskt var det oklokt att avslöja hans närvaro och låta fienden veta att han var här. Men hans hjärta tvingade honom att agera. Dessutom, kanske fanns möjligheten att hans plötsliga närvaro skulle överraska Nehr tillräckligt för dem att finna en öppning att slå ut honom.

Cogos hjärta ryckte till när han hade hört Djorgos röst och såg över sin högra axel hur hans vän rusade mot dem med redan draget vapen. Han kände enorm lättnad men också rädsla. Han var så tacksam att Djorgo hade återvänt, han behövde verkligen hans hjälp. Men samtidigt fruktade han för hur Nehr skulle reagera nu. Och trots att även Djorgo var här nu, hur skulle dödläget förändras? Det gick inte så länge Aurora hölls som en levande sköld.

Nehrs kolsvarta ögon smalnade och han utstötte ett nästan djuriskt muttrande av ogillande. Dock, han var knappast förvånad att fler av cyborgerna skulle lägga sig i, det hade de ju redan gjort. Cyborgen i blå rustning och hans treudd till vapen skrämde honom inte.

- ”Åh, den intellektuelle vill vara med och leka nu också,” konstaterade han. - ”Men det var knappast smart av dig att återvända hit.”

Överraskningsmomentet hade inte fungerat. Men Djorgo vägrade att ge upp för det. Han stannade vid Cogos högra sida och fortsatte att koncentrerat sikta mot Nehr. Dessvärre konstaterade han att Prinsessan fortfarande var lika mycket i hans sikte också.

- ”Släpp henne!” beordrade han. Men Nehr bara flinade överlägset mot honom.

- ”Nej, det tror jag inte,” svarade han och höll i stället drottningens medvetlösa kropp ännu tätare till sig. De patetiska cyborgerna försökte hitta en öppning, trodde de på fullt allvar att han tänkte erbjuda dem en sådan?

- ”Jag tror snarare att du ska lägga ner ditt vapen också, grodman,” fortsatte Nehr självsäkert och nedlåtande. - ”Visa oss nu hur smart du verkligen är.”

Svetten rann nedför Djorgos panna under hans långa, svarta lugg. Hans blick var fixerad på hans mål. Härifrån hade han ett perfekt sikte. Han såg blod på Prinsessans vita klänning. Vad hade den jäveln gjort mot henne!? Hade han skurit henne!?

Hur mycket vrede denna syn än fyllde honom, Djorgo visste att han inte fick tappa sin koncentration. Med lätthet skulle han kunna skjuta skallen av Nehr, eller inkapsla honom i ett tjockt lager av is om han kände för att visa honom någon form av medlidande, vilket han just nu inte kände för. Men det spelade ingen roll. Samma öde skulle drabba Prinsessan. Nehr höll hennes medvetlösa kropp som en perfekt sköld. Djorgo var så nära att kunna rädda henne, ändå skulle ett anfall från honom nu snarare försegla hennes öde. Den stora kniven hölls fortfarande mot hennes hals. Inte undra på att Cogo inte redan hade gjort någonting. Om de attackerade Nehrs ben eller marken han stod på riskerade de ändå att hon blev skadad, eller värre. Djorgo hatade att erkänna det men Nehr var inte dum. En galen ynkrygg, ja, men inte dum.

- ”Djorgo, gör som han säger.”

Det var allt annat än lätt för Cogo att be sin vän att lägga ner sitt vapen, speciellt i en stund som denna. Men de hade just nu inget annat val. Nehr var galen, oberäknelig. Raka motsatsen till vad Djorgo var. Ett lugnt och disciplinerat sinne var vad de behövde just nu, inte mer kaos. Och till hans enorma lättnad lydde Djorgo honom och lade, dock motvilligt, ner Rymdspjutet på marken utan ytterligare protest. De båda vännerna utbytte blickar medan Djorgo också lade händerna bakom huvudet. De kanske var slagna just nu men den målmedvetenhet de fann i varandras blickar skulle leda dem till seger i

slutändan, som det hade gjort så många gånger tidigare. Prinsessan Aurora var i fara, de hade all motivation de någonsin behövde. Och de stod sida vid sida. Den här striden var långt ifrån över.

Nehr glodde föraktfullt på de två cyborgerna. Han önskade att han visste var den tredje, den grönklädde, höll hus. Men han var inte allt för orolig över deras närvaro, oavsett vart de tre befann sig. Som så mycket annat, han hade förutsett den här möjliga utgången. Faktum var att Drottningens cyborgers inskränkning hade varit lätt att förutse.

- ”Min vigsel gick inte precis som jag planerat,” erkände han. - ”Men jag hade räknat med att ni kanske skulle börja bråka.”

Nehr aktiverade komradion i sin rustning på nytt, nu helt utan att dölja faktumet att den fanns där i första taget.

- ”Toph?”

Svaret ifrån mottagaren dröjde inte länge.

- ”Jag hör er, herre. Vad befäller ni?”

- ”Jag ger dig möjligheten att kompensera för ditt senaste misstag,” fortsatte Nehr. - ”Ta befälet över flottan. Det är dags för er Ledzaher att visa vad ni går för. Skicka ut alla stridsskepp ni har.”

Det var en kort paus i andra änden från Toph. Och när han svarade var tonen tydligt förbryllad.

- ”Alla skepp, min herre?”

- ”Ja, *alla*!”

Nehr grymtade i frustration. Ibland var den där förbannade Toph långsammare än en sengångare och dummare än en åsna. Nehr längtade till när han äntligen kunde göra sig av med den förre ledaren av Ledzah för gott. Men till dess tänkte han utnyttja det sista av nytta som fanns kvar med Toph. Om ordern att anfälla kom ifrån Toph skulle det inte finnas några tvivel. Ledzaherna skulle lyda blint. Nehr observerade med glädje reaktionerna han såg hos de två cyborgerna framför honom. De kände till Ledzahernas flotta och dess enorma antal vid det här laget, det måste de göra om de hade lyckats bryta sig igenom blockaden runt planeten för att sedan landa och ta sig till ravinen. Och om allt de påstod sig veta om den hemliga basen på månen intill stämde måste de vara fullt medvetna om Ledzahernas styrka vid det här laget. Cyborgerna förstod motståndet som de stod inför. Och Nehr njöt av att se oron i deras ansikten.

- ”Landstig med full styrka,” klargjorde Nehr befallande. - ”Döda de tre cyborgerna! Hur bryr jag mig inte om, bara slakta dem! Visa dem ingen pardon! Förgör dem! Förinta alla spår av dem! De har utsatt vår Drottning Aurora för livsfara och jag vill att ni ger mig skydd medan jag för henne i säkerhet. Det är dags att återskapa den rätta ordningen på Great King och i vår galax!”

Den här gången dröjde inte Tophas svar.

- ”Som ni önskar, Lord Nehr.”

Djorgo och Cogo utbytte snabba blickar. Det kunde inte bli mer bekräftat än så här. Lord Nehr verkligen var ett monster, i alla dess tänkbara beskrivelser. Det var ren ondska som stod framför dem, utan samvete eller ånger. De var inte rädda för sina egna liv, rädsla skulle inte tjäna dem. Men hotet de stod inför var astronomiskt, t.o.m. för dem. En ensam

Ledzahr eller en grupp av dem var inga problem. Men tusentals samtidigt var onekligen ett problem. Men Nehr hade egna problem, oavsett om han ville kännas vid dem eller inte.

- ”Ni är väl medveten om att mycket lite till inga bevis finns för att förvandla er lögn om oss till sanning?” förklarade Djorgo. - ”Ingen kommer att tro att vi har utsatt Drottningen för någon fara, tvärt om.”

Den blåklädde cyborgen försökte provocera fram rädsla hos honom. Ett försök dömt att misslyckas. Nehr flinade svagt.

- ”Tophä tror mig,” svarade han självsäkert. - ”Eller så lyder han mig bara.”

Nehrs svarta ögon smalnade innan han fortsatte.

- ”Han verkligen hatar cyborger! Och hans hat är allt jag behöver. En attackerande armada är på väg med avsikten att förintä er tre. Tror ni att ni hinner lägga fram några bevis eller sanningar nu? Vem skulle lyssna? Vem skulle bry sig om att lyssna?”

Nehr hade rätt. Ingen från en attackerande armada skulle stanna upp för att lyssna när väl ett anfall hade initierats. Och Djorgo hade personligen upplevt Lord Tophas hat mot cyborger. Men Tophä var långt ifrån den ende Ledzahen i ledande position. Om Tophä själv kanske hade svårt att lyssna pga. sitt hat och stolthet fanns det fortfarande andra runt omkring honom som kanske skulle lyssna bättre och villigare. Till skillnad ifrån Nehr höll Djorgo i nuläget sin självbelåtenhet för sig själv. Han ville inte att hans motståndare skulle ana någonting. Djorgo ville inte låta Nehr veta att han precis hade gett honom själva idén till hur man skulle kunna lösa deras nuvarande problem. Nehr trodde att han var oövervinnerlig, att han hade råd med att skryta om sin överlägsenhet. Djorgo tänkte visa just hur mycket sådant skrävel kunde kosta. Det var en chansning och Djorgo kunde inte med säkerhet veta att det skulle fungera. Om det misslyckades var de dödsdömda. Men hans instinkter och kunskap i hur militära och politiska hierarkier fungerade gjorde det värt chansningen. Och i nuläget hade det inte mycket att förlora.

Medan Nehr riskerade att förlora allt.

Djorgo gjorde sig redo att agera. Allt han behövde var rätt tillfälle. Sedan hängde allt på att rätt personer skulle lyssna.

- ”Det är bäst ni flyr medan ni fortfarande kan,” föreslog Nehr till cyborgerna. - ”Såvida ni inte önskar er en säker död och möter de tusentals beväpnade skepp och manskap som står under mitt befogande. Inte ens er kombinerade styrka kan stå emot så många samtidigt.”

Cogo bet ihop i ilska och frustration. Han ville inte slåss mot några fler Ledzaher, speciellt inte om de inte stred på eget initiativ utan tvingades till det. Men han skulle strida mot varenda en av dem om de ställde sig i hans väg mellan honom och Prinsessan.

- ”Skicka hit dem bara så får vi veta en gång för alla!” utmanade den unge cyborgen tillbaka. Nehr glodde extra hårt på honom. Han verkade uppskatta utmaningen med överlägsen självsäkerhet. Denna brist på uppmärksamhet från Nehr var precis det rätta ögonblick Djorgo hade väntat på! I tysthet inombords tackade han Cogo för att åter igen vara sitt kaxiga jag, vilket just nu skapade en perfekt distraktion.

Långsamt och tydligt icke hotfullt passerade Djorgo bakom Cogo från höger till vänster om sin vän, fortfarande med händerna bakom huvudet. Men hans händers position hade inte längre en besegrad betydelse. Det var nu i stället den perfekta förklädnaden. Precis när Djorgo passerade bakom Cogo sträckte han sig snabbt men så diskret som möjligt efter en specifik knapp placerad på den övre delen av hans vänstra, blå handske. Med händerna bakom huvudet, trots att Djorgo var betydligt längre än Cogo, var det omöjligt för Nehr att se vad han faktiskt gjorde. Dessutom, precis som Djorgo hade hoppats, hade Cogos utmanande kaxighet lyckats distrahera Nehr så långt att Nehr inte verkade bry sig nämnvärt att Djorgo öppet men långsamt hade bytt position, än mindre att hans högra hand hade rört sig bara för ett ögonblick. Helt säker kunde han inte vara men Djorgo var ganska säker på att Nehr inte hade sett honom sträcka sig efter knappen. Hans hjärta pumpade hårt, adrenalinet forsade. Men han behöll sitt lugn, fortsatte att lotsas vara besegrad. Planen verkade fungera! Nehr verkade inte vara ont anande alls att Djorgo hade gjort något som kunde knäcka hans försvar helt. Lord Nehr var inte den ende som bar kommunikationsutrustning i sin rustning, ytterligare en detalj som den blåklädde cyborgens hade låtit installera i sin rustning det senaste året. Och nu hade Sir Djorgo tryckt på den enda knapp som nu gjorde det möjligt för alla inom Great Kings solsystem med rätt frekvens att höra vart enda ord som säs i hans närhet. Steg ett av planen var inledd. Steg två skulle bli betydligt svårare. Att få Nehr att avslöja sitt rätta jag inför alla Ledzaher som förhoppningsvis lyssnade. Utan att inse att han gjorde det. Och utan att Djorgo själv blev avslöjad.

- "Jag måste medge, Lord Nehr, att ni verkligen imponerar med er blinda tilltro till Ledzaherna."

Både Cogos och Nehrs uppmärksamhet riktades nu mot Djorgo. Cogo förvånades av hans väns plötsliga artiga tonläge. Varför denna nya, vänliga attityd? Vänlighet skulle aldrig få Nehr att släppa Aurora. Men när han tittade närmare kände han plötsligt igen den där blicken i hans långsmale väns ögon. Djorgo höll på med något! Något som han inte kunde förmedla öppet till Cogo i klarhet men Cogo förstod genast att hans vän hade initierat någon slags plan. Djorgos plötsliga artighet var en förklädnad för något annat. Han visste inte vad men han förstod vikten av att spela med.

- "Att ni vågar förlita er på dem med sådan självsäkerhet, när ni själv inte är en av dem, är ett tecken på antingen självgodhet eller dåraktighet," fortsatte Djorgo mer utmanande.

- "Ingetdera, Sir Djorgo!" svarade Nehr fortfarande lika självsäkert. Han roade sig åt att den blåklädde cyborgens försökte analysera honom. Hur besviken han skulle bli.

- "Ni försöker få mig att tvivla på Ledzahernas lojalitet. En meningslös handling," förklarade han med ett allt bredare leende. - "Jag struntar fullständigt i Ledzahernas lojalitet. Lojalitet kräver att jag ger dem något att tro på. Jag har lovat dem många saker och inget av det tänker jag ge dem. Varför skulle jag ge dem någonting för att vinna deras lojalitet när jag redan har deras lydnad? Slavar behöver inte vara lojala, bara lyda. Och det är exakt vad Ledzaherna gör, lyder."

- "Intressant," svarade Djorgo lugnt. Men inombords jublade han högt. Nehr hade svalt betet som den självgoode egoisten han tydligt bevisade att han var. Nu gällde det bara att få honom att avslöja mer om sig själv och hans egentliga åsikter om folket som han var ledare för. Ju mer Ledzaherna, allt ifrån den vanlige fotsoldaten och piloten till alla

officerare av alla grader, fick höra om hans genuina förakt mot dem desto större chans hade de att rädda Aurora och Great King.

- ”Får man fråga hur ni lyckades få dem till denna underkastelse?”

Nehr observerade honom med viss betänksamhet.

- ”Du vinner ingen tid med ditt falska intresse, grodman, du bara slösar bort den lilla tid ni har kvar.”

Cogo hatade att erkänna det men just nu var han tvungen att hålla med Nehr. Djorgo slösade bort tid på artigt, meningslöst småprat, trots att han bara minuter tidigare hade velat skjuta skallen av karln. Vad än hans vän höll på med så hoppades Cogo att Djorgo var ytterst försiktig och verkligen visste vad han höll på med. Nehr var fortfarande noga med att trycka kniven mot Auroras hals. Om Nehr, i hans galenskap, blev allt för provocerad kunde det otänkbara hända.

Djorgo insåg knivseggen han balanserade på här, hur den fysiskt manifesterade sig mot Prinsessans hals. Om han sjabblade sig, om han inte valde sina ord väl, kunde allt hopp vara förlorat inom loppet av sekunder. Han fruktade för Auroras liv och hela galaxens framtid, men han visste i sitt hjärta att hans plan redan fungerade. Och att han måste fortsätta.

- ”Om ni är så säkra på att ni kommer att triumfera förtjänar vi åtminstone att få veta hur ni lyckades besegra oss.”

Cogo höll andan. Djorgo verkade vädja till Nehrs heder, att han skulle visa sina besegrade motståndare respekt. Cogo kunde ha berättat att Nehr helt saknar båda heder och moral, och i synnerhet respekt mot alla. En sådan vädjan var meningslös. Detta var så riskabelt!

Därför utstötte Cogo en hög flämtning av förvåning när Nehr faktiskt svarade på Djorgos vädjan. Hur kunde det vara möjligt?

- ”Som du vill,” svarade Nehr. Till skillnad ifrån Cogo verkade Djorgo välja att visa sin besegring med större mognad och respekt, som en man. Och han kunde inte förneka att han uppskattade chansen att få skryta mer om hans överlägsenhet. Om cyborgerna i blått var så fåraktig att han ville veta hur han hade underkastat Ledzaherna till sig kunde han dela med sig av den historien. Under tiden skulle armadan komma närmare och ge cyborgerna mindre tid att agera. Hur kunde den här Sir Djorgo vara den smartaste av de tre?

- ”Ledzaherna är precis som mänskligheten på Jorden och alla andra folkslag runt om i galaxen som tror på den falska illusionen som kallas för frihet,” förklarade Nehr och fortsatte med stor entusiasm. Det kändes så befriande att äntligen få tala öppet om hans åsikter.

- ”Genom att lära dem vad äkta rädsla är fick jag dem att vakna upp. De insåg att lydnad gjorde deras liv så mycket enklare. Plötsligt visste dem alla sin plats, vilket är precis vad dumma apor behöver veta. Lydnad är helt enkelt deras, och ert, naturliga tillstånd. När ni överlåter all tanke och handling till den som står över er då är ni verkligen lyckliga. För ni, och Ledzaherna, är alla vettlösa får.”

Cogo fnös till, allt annat än imponerad.

- ”Och du ska föreställa fårahedern?” undrade han.

- "Jag är långt mer än så, vilket era ynkliga sinnen inte är kapabla att förstå!" röt Nehr tillbaka. - "Speciellt inte ditt, Jan Cogo!"

Utåt visade Djorgo ingen reaktion men inombords jublade han allt mer. Nehrs fördomar och egoism fick honom att allt mer falla i fällan och snärja honom. Och han uppskattade all hjälp Cogo nu gav honom, trots att hans yngre vän inte visste om hans plan. Men han kunde ana från Cogos blickar att hans unge vän anade att han höll på med något. De båda vännerna kände varandra så väl vid det här laget, ord behövde inte alltid sägas, de förstod varandra ändå. Det var äkta lojalitet. Äkta styrka. Äkta vänskap. Något som Nehr inte förstod. Och som han aldrig hade ägt. Och, om det verkligen utvecklade sig som Djorgo hoppades, skulle Nehr snart förlora den falska makt han förlitade sig så starkt på.

- "Den utsagda sanningen är att ni älskar att få underkasta er," fortsatte Nehr segervisst, helt ovetande om att varje ord han nu uttalade hade potentialen att höras av många tusentals. - "Friheten minskar er livsglädje när ni hysteriskt jagar makt och identitet. Ni skapades för att bli styrda."

- "Knappast av dig, din skurk!" protesterade Cogo.

- "Du kanske skrämmer Ledzaherna men inte oss, Nehr!" tillade Djorgo. Om hans plan skulle fungera kunde han inte upphöra att visa att han fortfarande var en fiende, även om han just nu lotsades vara en artig fiende.

- "Jaså inte?"

De två cyborgernas protester var löjeväckande.

- "Det är just detta som är tjusningen med lydnad genom rädsla," förklarade Nehr. - "Ni själva är här och nu det perfekta exemplet!"

Han sänkte sin mörka blick till den medvetlösas kvinnan i hans famn. Allt som hon var, allt hon ägde, var hans. Inkluderat männen som försökte skydda henne.

- "Ni är så rädda att jag ska göra det som ni fruktar mest att ni redan har underkastat er till mig, och ni är inte ens medvetna om det," fortsatte Nehr med överlägsen ton och höjde blicken till dem på nytt. - "Rädsla är vad som i sanning styr allt i Vintergatan, t.o.m. galaxenergin självt. Det är den ultimata källan till total makt och kontroll! Och jag har den nu i mina händer! I slutändan faller ni alla alltid på knä. Frukta får er att lyda."

Cogo hatade att erkänna det men det fanns en sjuk sanning, eller åtminstone logik i vad Nehr yrade om. En sanning skapad av en feg person. En sanning från någon som helt saknade heder och moral. Vad som däremot var ett större mysterium var varför Djorgo verkade uppmuntra Nehr att fortsätta prata om det. Varför förstod han inte men hans klipske vän hade onekligen någon baktanke. Han önskade bara att han kunde få veta vad det var. Allt Cogo kunde göra i nuläget var att försöka spela med.

Nehr fortsatte att långsamt men säkert ta sig mot den raserade utgången till ravinen, med Aurora hela tiden hårt i hans grepp. De två cyborgerna följde hans rörelser, de höll sitt avstånd men försökte ändå hålla sig så nära som möjligt. Båda allt mindre otåligt väntande på en möjlighet som frustrerande nog aldrig ville visa sig. Både Djorgo och Cogo undrade hur Nehr tänkte ta sig ut. Tunneln som Haka hade grävt var egentligen den enda utvägen just nu men den var inte helt riskfri eftersom det fanns nästan ingen rörelsefrihet väl inne i tunneln och det skulle ta en stund att ta sig igenom den till utsidan. Och efter en stund stod det klart att Nehr inte hade för avsikt att använda tunneln alls.

Den Ledzahiske ledaren och hans gisslan passerade tunneln och fortsatte vidare mot den raserade utgången. Vad hade han i åtanke? Vart var han på väg?

- ”Vad tänker du göra nu?” frågade Cogo efter en stund i hopp om att Nehrs skrytande skulle ge dem något avslöjande de kunde dra nytta av. - ”Fly med svansen mellan benen?”

- ”Åh, vi möts snart igen, det kan ni lita på,” försäkrade Nehr. - ”Men, eftersom du har haft fräckheten att förstöra mitt skepp, tänkte jag låna Queen Cosmos lite.”

Queen Cosmos!?

Nej!

Både Cogo och Djorgo spärrade upp ögonen i förfäran. Nej, Nehr fick aldrig nå Cosmos med Prinsessan! Det fick bara inte hända!

- ”Jag och min fortfarande blivande hustru ska ta en liten flygtur,” förklarade Nehr ytterligare och njöt stort av att se de framtida konsekvenserna utspela sig i de två cyborgernas oroliga ansikten medan han avslöjade sin flyktväg. - ”Cosmos är ett mycket fint, kraftfullt skepp, mycket bättre än Ledzahernas skrot. Det ökar mina chanser.” Nehr hade rätt. I nuläget var Queen Cosmos på flera sätt det bästa flyktskeppet. Det var stort och framförallt mycket kraftfullt och tåligt. Även om cyborgerna kunde skeppet utan och innan, väl ombord fanns risken att Nehr kunde hålla dem utanför om han låste alla ingångar ordentligt. Hade Nehr tillräckligt med kunskap om Cosmos för att veta det? Förmodligen gjorde han det. Dessutom visste han att skeppet i sig hade stort affektionsvärde för dem. Skulle cyborgerna tvingas anfalla deras egna skepp som hade varit deras hem under en så lång och viktig tid i deras liv? Helse, Nehr var smartare än vad de först hade uppskattat! Hela tiden spelade han på deras känslor, vände deras styrka emot dem. Cogo och Djorgo kastade snabba blickar till varandra. Vad de än var tvungna att göra måste de göra det mycket snart. Nehr fick aldrig nå Queen Cosmos med Prinsessan. Men vad kunde de göra som inte skulle riskera hennes liv?

- ”Du ska ingenstans, ditt monster! Speciellt inte med Prinsessan!”

Hur det var möjligt kunde varken Cogo eller Djorgo förstå. Men på något sätt hade Haka dykt upp från ingenstans. Förmodligen och troligtvis från sin egen grävda tunnel. Men att deras korpulente vän hade lyckats göra en så diskret entré förvånade dem alla, inkluderat Nehr. Men inte tillräckligt för att få honom att förlora greppet om Aurora, kniven eller fokuseringen. Det stoppade inte Haka heller som, till skillnad ifrån sina betydligt försiktigare cyborgvänner, rusade framåt.

- ”Hakaklubban!”

Kedjan till den mäktiga morgonstjärnan spändes i Hakas händer och omförvandlade vapnet till en gigantisk spikklubba. Cogo visste just nu inte vem som var mest farlig och galen, Nehr eller Haka. Han delade sin väns passion att rädda Prinsessan, det gjorde de alla tre. Men om allt som krävdes för att rädda henne var att rusa fram med draget vapen hade han gjort det själv för länge sedan. Haka kände inte till hela situationen, han insåg inte hur stor fara han faktiskt utsatte Aurora för i hans försök att rädda henne. Det sista Cogo egentligen ville var att stoppa honom. Men det var uppenbart redan från början att

Nehr inte skulle låta sig skrämmas eller stoppas av ett sådant anfall. Därför tvingades Cogo ingripa.

- ”Haka!”

Innan Haka hann komma allt för nära lyckades Cogo få tag i honom. Han greppade tag om sin väns handleder för att hindra honom från att använda sitt vapen. Han lyckades men, till Cogos egen förvåning, det var ovanligt svårt att få stopp på Haka för en gång skull. Det var som om Haka var starkare än någonsin, driven av hans iver och desperation att rädda Prinsessan. En känsla som Cogo absolut själv kunde relatera till. Ändå borde det inte vara så svårt för honom att få stopp på hans vän men Cogo fick kämpa nästan allt han kunde bara för att hålla Haka tillbaka.

Under tiden observerade Nehr noggrant händelseförloppet och vad de tre cyborgerna gjorde och vad de kunde tänkas göra. Hela tiden höll han ett snabbt öga på Djorgo specifikt, för att försäkra sig om att den tredje inte utnyttjade distraktionen från de andra två. Nehr och Djorgo fick ögonkontakt, föraktet till varandra var uppenbart från båda håll. Djorgo förstod att han inte skulle få någon chans att finna en möjlighet att utnyttja distraktionen, Nehr väntade sig att han kanske skulle försöka något. Det var ytterligare ett missat tillfälle. Om de bara hade vetat att Haka var på väg och varit så nära hade det kanske varit annorlunda.

För att verkligen garantera att Haka inte kom närmare hans tilltänkta mål tvingades Cogo ställa sig helt i hans väg medan han fortfarande greppade sin väns handleder. Tillslut lyckades han fösa honom bakåt. Helt enkelt, varifrån fick Haka sådan styrka!? Det hade aldrig varit så här svårt eller ansträngande att få stopp på honom förut, och Cogo ville absolut inte tvingas ta i med sådan styrka att han riskerade att skada Haka.

- ”Kontrollera din feta grisevän, Cogo, annars tvingar ni mig att göra något beklagligt!” röt Nehr beordrande. De nedvärderande orden verkade bara göra Haka ännu argare, och därmed också ännu mer motiverad att slå ner deras motståndare. Varför Cogo hindrade honom förstod han inte alls. Vad höll han och Djorgo på med!?

- ”Släpp mig!” röt han ilsket mot Cogo som fortsatte att blockera honom. - ”Låt mig knacka ner honom! Jag kan ta honom!”

- ”Nej, Haka! Han bluffar inte!”

Ingen av de två cyborgerna i grönt och rött släppte taget men tumultet minskade avsevärt. Det var något i Cogos genuina, oroliga tonläge som fick Haka att börja lyssna. Kanske det fanns en anledning till varför varken Cogo eller Djorgo redan hade gjort det han själv tänkte göra?

- ”Han kommer att döda henne om vi försöker något. Tro mig.”

När Haka såg in i Cogos oroad ögon började situationen äntligen sjunka in. Detta var inte det vanliga motståndet som bara hotade med att skada Prinsessan. Om inte hans två vänner vågade attackera måste det finnas en anledning. Och efter att han åter igen såg hur den stora kniven pressades mot hennes hals, trots att Aurora nu hängde medvetslös i Nehrs grepp, började Haka förstå allvaret än mer.

Trots det, Haka var allt annat än villig att bara ge upp och lämna henne till sitt öde!

- ”Släpp ditt vapen,” uppmanade Cogo i så lugn ton han förmådde. Haka kämpade inte emot honom lika starkt längre men han kände fortfarande sin väns ovilja att ge med sig.

Händerna som höll i Hakaklubban darrade fortfarande av vrede och målmedvetenhet att få stiga till handling.

- ”Snälla, släpp det!” upprepade han.
- ”Vi kan inte låta det monstret komma undan!” röt Haka frustrerat. Han såg blodet som hade runnit från hennes hals ner till hennes vita klänning och färgat det vita tyget rött. Han ville inget annat än att göra slarvsylta av Nehr!
- ”Han gör henne illa!” fortsatte Haka så upprört att han fick tårar i ögonen.

Ja, Haka hade helt rätt. Nehr gjorde Aurora illa. Cogo delade Hakas upprörda känslor fullständigt. Det var lika svårt att hålla sig själv tillbaka som hans vän. Men han fick inte låta sina känslor styra hans handlingar nu, det gällde dem alla tre. De alla tre älskade Aurora, de alla tre ville rädda henne och föra henne i säkerhet. De alla tre skulle utan tvekan ge sitt liv för att hon skulle få leva. Men detta var inte den rätta stunden att agera obetänksamt. Cogo hatade att vara tålmodig, det gick emot hans natur. Men det var det klokaste att göra just nu. Hur länge skulle Nehr kunna hålla henne så där? Hur skulle han ta sig ur ravinen när utgången var blockerad och tunneln var för riskabel? Förr eller senare skulle de finna sin möjlighet.

Och då hade Cogo ingen som helst för avsikt att hålla tillbaka sin vän. Faktum var att Haka skulle behöva ta en kölapp.

Utan att släppa taget om Hakas handleder lutade sig Cogo närmare sin vän.

- ”Snälla, håll dig lugn...” viskade han i Hakas öra. - ”... Tills det är dags!”
- Hakas ögon spärrades upp, först i förvåning och sedan i förhoppning när han började förstå vad Cogo menade. Cogo och Djorgo hade inte gett upp, det betydandet fick Haka att lugna sig ytterligare. Dessutom kastade Cogo en demonstrativ blick nedåt mot sin egen midja och Hakas blick följde efter. Djorgo hade tvingats lägga ifrån sig Rymdspjutet på marken men Cogo bar fortfarande på Astrospjutet! Inaktiverat och i sina två halvor men ändå fullt tillgängligt i hölstret! Det fanns hopp! Och därför, bara därför, slutade Haka att kämpa emot och släppte t.o.m. sitt vapen till marken. Han var inte glad över det men han litade på Cogos snabbhet och styrka. Kunde Cogo bara finna en möjlighet skulle Nehr inte ha en chans!

- ”Vi ska inte låta honom komma undan, Haka, det lovar jag dig!” försäkrade Cogo och släppte till sist taget om sin väns handleder. Att slösa energi på att slåss mot varandra var inte lösningen. De måste samarbeta för att vinna mot Nehr. Detta samarbete innebar just nu att de måste låtsas vara besegrade. Det inkluderade Haka. Och det verkade som att Haka förstod vad han måste göra, äntligen. Cogo behövde inte ens säga till honom att lägga händerna bakom huvudet.

När han var säker på att Haka var införstådd med vad de måste göra vände Cogo sig sakta om mot Nehr igen. Han höll fortfarande uppe händerna men inte längre bakom huvudet. Skulle Nehr märka någon skillnad? Det var en riskabel chansning men ändå värd att ta. Ju närmare Cogo kunde ha händerna till hans bälte och Astrospjutet desto bättre! Allt han behövde var en lucka på ett par sekunder!

- ”Det är mig du egentligen vill åt, inte sant, Nehr?”

Det kom inget svar ifrån den bleke mannen i den vita rustningen men det var inte nödvändigt. De alla tre cyborgerna förstod att även om Aurora var en enorm vinst så var

det egentligen Cogo som var det sanna priset i Nehrs agenda. Det enda som de inte förstod med det var varför?

Hur och varför kunde Cogo vara mer betydlig än Aurora?

- ”Varför inte göra ett byte?” fortsatte Cogo och tog ett par försiktiga steg närmare hans fiende. Varje steg minskade luckan mellan honom och Nehr. Varje steg ökade chansen att rädda Aurora.

- ”Ta mig i Prinsessans ställe,” föreslog han.

Nehrs fnysning lät nästan som ett grymtande.

- ”Så ädelt av dig,” svarade han, allt annat än imponerad. - ”Men det tricket går jag inte på, era knäpphuvuden!”

Demonstrativt blottade han Auroras hals ännu mer för dem och hur han sakta rörde den stora kniven fram och tillbaka över den känsliga huden. Inte tillräckligt hårt för att skada henne men det kunde snabbt förändras. Nehr riktade uppmärksamheten specifikt till Cogo, som hade varit dum nog att försöka närma sig.

- ”Händerna bakom huvudet och stanna där du är – nu! Eller hon dör!”

Cogo bet ihop tänderna i frustration. Motvilligt lydde han sin fiende igen och lade bägge händerna åter bakom huvudet och backade tillbaka. Ja, det hade varit dumdristigt att försöka komma närmare. Men de måste göra något.

- ”Tror ni att jag föddes igår?” frågade Nehr dem alla tre. Att någon av dem, eller alla tre, ville kasta sig över honom var mer än uppenbart. Cyborgerna var i sin tur inte särskilt smarta om de inte förstod att han redan förutsåg deras avsikter. Han släpade inte på Auroras medvetlösa kropp för intet. Han riktade uppmärksamheten till Cogo på nytt.

- ”Ni vågar inte attackera så länge jag har drottningen, men skulle du ta hennes plats skulle ingen av er tveka längre, även om du skulle vara i vägen.”

- ”Det är inget trick.”

Det var en ren lögn, förstås. Men Cogo brydde sig inte om Nehr trodde honom eller inte.

- ”Du har helt rätt, Nehr, jag skulle aldrig riskera Auroras liv,” fortsatte han, nu helt ärligt. - ”Därför erbjuder jag mig att följa med dig frivilligt, utan motstånd, i utbyte mot hennes liv och frihet.”

Haka stirrade förvånat på Cogo och undrade om han menade allvar. Djorgo tittade snarare på honom med stor skepsis. Nehr genomskådade hans bluff med en gång.

- ”Du!?” utbrast han högljutt med både tvivel och ironi i tonen, osäker på om han skulle bli förnärad eller bara gapskratta. - ”Frivilligt!? Utan motstånd!?”

Nehr hade inte fel. Naturligtvis tänkte Cogo göra motstånd så fort han fick chansen. Men om han kunde bluffa tillräckligt bra för att övertyga Nehr om motsatsen så var det ett tillfälle som inte fick gå dem ur händerna.

- ”Du kan binda mig till både händer och fötter om det får dig att känna dig lugnare,” föreslog han på högsta allvar. Nehr mottog inte detta förslag med någon övertygad optimism.

- ”Förolämpa mig inte!” röt han. - ”Vilka rep skulle binda dig? Du har aldrig gett upp en kamp utan strid, Cogo! Det gjorde du redan under Dodges cyborgprojekt mycket klart för alla oss andra. Varför skulle jag lita på dig nu?”

Cogo hade inget svar. Det var meningslöst att försöka bluffa något mer. Nehr mindes allt för väl hur tävlingsinriktad han var och verkade ha tillräckligt med kunskap om hans cyborgstyrka för att, med all rätt, tvivla på hans plötsliga samarbete. Nehr var betydligt mer klipsk än majoriteten av de fiender de hade mött tidigare.

- ”Du kommer att försöka attackera mig så fort du ser chansen, du har oupphörligt letat efter en möjlighet enda sedan du steg in i den här ravinen och avbröt vårt bröllop,” fortsatte Nehr och flinade plötsligt. - ”En meningslös handling eftersom du bara sköt upp det oundvikliga.”

Cogos ögon smalnade i vrede.

- ”Du kommer *aldrig* att gifta dig med henne!” röt han.

- ”Nej, aldrig!” instämde Haka. Men cyborgernas invändningar var totalt lönlösa mot deras motståndare.

- ”Hon kommer att bli min oavsett hur mycket ni än protesterar,” förklarade Nehr och hans kolsvarta ögon verkade nästan glimma i kontrast till den bleka huden som omgav dem i hans ansikte. - ”Aurora är inte bara nyckeln till den ultimata makten i vår galax, hon är även mitt trumfkort, min garanti att du håller dig på din plats.”

Nehr talade till de alla tre men han tittade rakt på Cogo.

- ”Jag släpper henne aldrig,” deklarerade han. - ”Just för att hon betyder så mycket för dig så följer hon med mig.”

De svarta ögonen verkade bli, mot alla odds, ännu mer svarta. Svarta av hat.

- ”Allt som är ditt borde ha varit mitt!” röt Nehr och riktade all hans avsky, allt hans hat, mot Cogo. - ”Du stal mitt liv! Jag tar bara tillbaka det nu, bit för bit.”

- ”Din förbannade..!”

Att Nehr hatade honom och hade sin vendetta mot honom var en sak. Cogo kunde ta det, hantera det. Men Aurora var nu oskyldigt indragen mitt i den här konflikten, hon hade redan blivit skadad och riskerade att bli ännu mer skadad – eller värre. Cogo kände ingen som helst respekt till sin fege motståndare. Han hade mött betydligt dummare men ändå mer ärofyllda fiender än den som stod framför honom nu.

- ”Visa att du är en man och sluta gömma dig bakom henne!” röt han, oförmögen att hålla tillbaka rädslan i tonen. Han fruktade inte alls för sig själv. Bara för henne.

- ”Det finns bara en som är förslavad av rädsla här och det är du själv, Nehr!” insköt Djorgo, som höll med Cogo om Nehrs feghet. - ”Den som verkligen har makt behöver inte gömma sig inte bakom andra, eller exploatera dem. Makten du förlitar dig på kommer att glida dig ur händerna, kanske tidigare än du tror.”

- ”Era tomma hotelser är skrattretande!”

Djorgos varning gick Nehr helt förbi, vilket inte förvånade Djorgo det minsta. Nehr var kunnig, förberedd. Men inget vidare på att hantera snabbare förändringar eller fakta bortom hans eget förstånd. Djorgo gav deras motståndare en ärlig varning, fiender emellan, men Nehrs stolthet och högmod förblindade honom. Nehrs för stora självförtroende var hans största svaghet. Det var där de måste besegra honom.

- ”Allt ni tre har att komma med är era cyborgnetiska implantat och vapen,” fortsatte Nehr nedvärderande. - ”Mer än ren styrka och eldkraft är vad som avgör en vinnare. Jag kommer att vinna för jag är smartare än någon av er.”

Djorgo kunde knappt hålla tillbaka hånflinet. Haka var inte imponerad heller. Cogo svarade på den utmaning som Nehr precis hade presenterat till dem. Han visste hur farligt det var men han testade Nehrs mod och målmedvetenhet på nytt genom att ta några försiktiga steg närmare igen. Han höll fortfarande uppe händerna men inte längre bakom huvudet.

- ”Jag bryr mig inte om hur smart du är eller tror att du är,” sa han varnande, hans mörkblå blick full av allvar. - ”Om någonting händer henne..!”

Nehr log hånfullt och överlägset mot den unge cyborggen.

- ”Jag är idel öra.”

Bara en kort paus följde innan Cogo svarade.

- ”Då kommer jag att döda dig!”

- ”Verkligen?”

Nehr höjde ett ögonbryn, till synes road av den unge cyborgens löfte. Om han var rädd dolde han det mycket väl.

- ”*Det* vore ett häftigt trick!” fortsatte han illavarslande. - ”Inget du förfogar över kan skada mig.”

Detta var inte reaktionen eller svaret som Cogo hade hoppats på. De flesta med en fungerande hjärna tog hans hot på allvar, en del t.o.m. flydde. I minsta fall började de åtminstone kallsvettas. Nehr verkade, däremot, snarare road.

Ändå stämde det inte.

Precis som Djorgo redan hade konstaterat, om Nehr inte hade anledning att frukta dem och deras styrkor och arsenaler varför höll han Aurora som sköld? Varför förlitade han sig så mycket på Ledzahernas hjälp och lojalitet? Det gick inte ihop. Om det verkligen stämde att ingenting som Cogo var och hade kunde skada Nehr varför var då inte den här konfrontationen sedan länge redan avgjord? Vad väntade han på? Varför hade Nehr inte mött honom öppet i strid? Bevisat för alla hur överlägsen han påstod sig vara? Att besegra Jan Cogo skulle onekligen vara ett tydligt varningens finger till resten av galaxen att aldrig utmana honom eller hans ställning och tro att man skulle överleva. Att besegra Cogo skulle ge en fantastisk PR som skulle låta Nehr förbli ohotad. Och hittills hade Ledzahernas ledare inte verkat tveka att ta för sig av möjligheter om de presenterade sig. Så varför tog han inte chansen? Varför gjorde han sig inte av med Cogo nu med en gång när han hade allt att vinna på det och väldigt lite att förlora eller riskera? Det gick inte ihop.

Nehr vågade reta Cogo, t.o.m. påstå att ingen kunde skada honom, men avstod från att direkt konfrontera honom. Nehr dolde någonting, både fördelar som nackdelar. Det fanns inga bevis för hans påståenden.

- ”Varför är du då så rädd för mig?” frågade Cogo rakt på sak. De alla tre cyborgerna väntade otåligt på Nehrs svar.

En kort paus följde. Det var oklart om det berodde på att Nehr inte ville svara eller om han sökte de rätta orden. Men en tvekan fanns där oavsett.

- ”Du misstar min målmedvetenhet med rädsla, pojke lille,” svarade Nehr tillslut med självsäkerhet. Men Cogo tvivlade på att den där självsäkerheten var så stark egentligen

som den ville ge sken av. En åsikt som han delade med Djorgo utan att de två ens behövde tala med varandra eller ens dela en blick.

Nehr rörde sig allt närmare den raserade utgången av ravinen med ryggen först, hela tiden vänd mot de tre cyborgerna som matchade hans hastighet och rörelser i formation, med Cogo i mitten och Djorgo på Cogos vänstra sida och Haka på hans högra. Det enda som hindrade de tre vännerna att kasta sig över honom var den medvetlös unga kvinnan i Nehrs grepp och den enorma kniven ständigt tryckt mot hennes hals. Men snart skulle Nehr inte ha någonstans att gå. Tunneln Haka hade grävt tidigare hade de redan passerat. Vart trodde Nehr att han skulle kunna fly nu? För varje steg närmare bergväggen desto färre valmöjligheter fanns honom till hands. Om han nu var så överlägset smart, varför drog han sig bakåt till en återvändsgränd?

- ”Det enda som oroar mig är att ni tre ska försena mina planer,” deklarerade Nehr när han slutligen inte kunde backa något mer. - ”Men även om så sker så kommer de ändå att uppfyllas, förr eller senare, oavsett vad ni gör.”

Hans becksvarta blick stirrade åter igen på den yngste av de tre cyborgerna.

- ”Din tid i rampljuset är över, Jan Cogo! Din ambition att bli den oövervinnelige cyborgens kommer att kosta dig det du håller allra kärast.”

Nehr planterade en liten kyss på Auroras högra kind. Avsikten var att provocera sina motståndare, speciellt den yngste av dem. Han lyckades.

- ”Du är galen!” röt Cogo frustrerat, hela hans kropp skakade i ilska. - ”Helt sinnessjuk!”

Han närmade sig sin motståndare med några egna, provocerande steg. Att tvingas se Prinsessan som denne galnings gisslan och hur Nehr vidrörde henne på sådant vedervärdigt sätt gjorde Cogo vansinnig. Hade hon inte befunnit sig i Nehrs direkta närhet hade han rivit ner resten av ravinväggen över Nehr och begravt honom där.

- ”Cogo! Gör inget dumt!” bad Djorgo varnande, rädd för att hans vän inte skulle kunna behärska sig länge till. Cogo hörde honom. Han stannade med flera återstående metrar kvar. Han visste inte om det var dumt eller inte men han måste göra någonting. Långsamt sträckte Cogo ut bägge armarna högt utmed sidorna, handflatorna öppna. Han exponerade sig själv, medvetet, gjorde sig själv sårbar, med händerna långt ifrån hans bälte. Skulle Nehr ta chansen nu när han fick den serverad? Skulle det fega aset våga!?

- ”Ta ut din hämnd på mig – döda mig här och nu – ta chansen!” utmanande Cogo, hans röst nu så högljudd att det nästan blev till ett vrål. - ”Men låt henne gå! Aurora är oskyldig!”

- ”Oskyldig?”

Av alla möjliga reaktioner och svar Cogo hade kunnat föreställa sig så presenterade Nehr ett som han aldrig hade kunnat förutse.

- ”Hon är inte alls oskyldig! Inte nu längre, inte sedan igår kväll. Tack vare dig.”

- ”Va..?”

Nehr kunde inte hålla tillbaka sitt hånflin. Och det ville han inte heller. Bomben var apterad och var på väg att explodera rätt i Cogos chockade nylle! Det bästa av allt var att de dessutom hade den bästa tänkbara publiken för detta lilla avslöjande. Cyborgerna Haka och Djorgo skulle få lära något denna dag som de skulle tvingas bära med sig resten

av sina patetiska liv, även om de inte skulle få leva länge till. Planen, om än något ändrad från sitt ursprung, utfördes nu ändå exakt efter alla beräkningar. Nehr hade försökt varna dem för hans överlägsenhet. Det var deras egna enfaldhet att de hade vägrat att lyssna. Men de skulle lyssna till honom nu!

- ”Se inte så förbluffad ut!” sa han och fortsatte att le segervisst. - ”Säkerligen måste du veta, Cogo, att din åtrå till den här kvinnan har fördömt henne. Och jag vet att ert svärmeri inte längre bara är platoniskt.”

Cogo blev helt iskall, som om Djorgo hade skjutit mot honom med sitt treuddsvapen och kapslat in honom i ett block av is. Själva luften han andades verkade frysa hans lungor och svetten kändes som iskristaller. Men så var det inte. Solens strålar hade redan gjort detta till en varm dag. Kylan var bara en inbillning. Verkligheten var värre än så. Så mycket värre.

Nehr visste!

Hur det kunde vara möjligt förstod han inte men Nehr behövde inte säga mer än det han redan hade sagt. Sanningen stirrade med ondskefull glädje på honom med de där otäcka, becksvarta ögonen. Nehr kände till hans kärleksnatt med Aurora. Han var väl medveten om hur nära Cogo hade fått komma henne. Nehr visste! På något sätt hade han fått veta. Men hur!?

Själv hade Cogo inte avslöjat någonting. Haka visste ingenting. Djorgo, kanske, hade anat något från honom tidigare i morse under deras flykt från den Ledzahiska basen men hade ändå aldrig ens kommit nära till att gissa sanningen. Och även om så vore hade Nehr aldrig kunnat få veta något från honom. Cogo visste att han själv inte hade avslöjat något för någon. Och Aurora skulle aldrig ha sagt någonting, det visste han. Hela farsen med att gifta sig med Nehr skulle riskera att gå förlorad om hon hade varit såpass ärlig, hon hade haft allt för mycket att förlora. De båda hade svurit att aldrig säga något och Cogo litade fullständigt på att Aurora hade hållit sitt ord. I alla fall medvetet.

Ändå kunde sanningen bara ha kommit ifrån henne. Såvida ingen hade spionerat på dem igår natt, antingen med egna ögon eller med någon dold kamera, så borde deras hemlighet förbli enbart deras hemlighet. Men Nehr visste. Och vad som verkligen skrämde Cogo i denna stund var att Nehr måste, på något sätt, fått reda på sanningen via Aurora. Vad hade han gjort med henne!?

Cogo ville avancera, attackera Nehr, hindra honom från att säga mer. Men det var inte längre den stora kniven mot Prinsessans hals som hindrade honom. Han kunde inte röra sig, förutom bakåt. Var det hans samvete som tvingade honom att retirera? Hans skuld känsla? Hans rädsla att provocera Nehr till att avslöja mer av sanningen? Det spelade ingen roll längre. Cogo drog sig tillbaka till sina två vänners sida och stannade mellan dem. Han behövde de båda desperat mycket just nu. Men kanske för första gången någonsin kände han en förnimmelse av att Haka och Djorgo inte skulle stötta honom den här gången. Det var därför han kände sig så iskall, som om allt blod i hans kropp frös till is och likaså frös alla kretsar i hans syntetiska delar. Cogo kände sig mer som en främling i sina två vänners närvaro än första gången de träffades. Om de fick höra resten skulle han förlora dem. Deras vänskap skulle upphöra, stjärnan de alla tre bar på bröstet skulle

förlora sitt symboliska värde. Cogo slogs av en fruktansvärd sanning i denna stund. Detta plötsliga avslöjande från Nehr var allt annat än ett plötsligt nycker från en man trängd in i ett hörn. Allt detta hade varit kalkylerat och planerat!

Nehr försökte inte bara ta Aurora ifrån honom.  
Han försökte ta Haka och Djorgo ifrån honom nu också.

Nehr fortsatte att le brett. Han kunde inte förneka den upphetsning och upprymdhet han kände just nu. Hjärtat bultade hårt i hans bröst i förväntan. Han hade väntat så länge. Äntligen skulle Cogo själv få veta vad total förödmjukelse innebar. Men Nehr behöll sitt lugn. Hämnadens sötma smakade bäst när den serverades kall och han visste hur han skulle servera den på just detta sätt. Detta var en fantastisk möjlighet som fram till igår inte hade existerat. Men tack vare Cogos egna svaghet hade allt nu fallit helt på plats. Nehr lade naturligtvis märke till Cogos oroliga blick efter hans lilla avslöjande. Nej, orolig var en underdrift. Cogo var snarare skräckslagen, fylld av panik! Stackars lille pojk vars egen enfaldhet hade gett hans betydligt smartare motståndare det perfekta redskapet att knäcka honom med. Cogo, ja, de alla tre, trodde de hade trängt in honom i ett hörn. Så blinda var dem, Cogo speciellt, att de inte insåg att de som var fångade i ett hörn var de själva, ett hörn utan synliga väggar men som de ständigt bar med sig vart de än gick. En sann krigare skulle aldrig låta sig knäckas av något så trivialt som lusten till en kvinna, än mindre av att det blev allmänt känt. Bara de svagsinnade lät sådana svagheter styra deras liv. Nehr såg också Cogos förvirring, hans undran över hur han kunde känna till denna lilla smutsiga hemlighet. Cogo skulle få fortsätta att undra. Det enda Nehr tänkte avslöja var att han visste om vad som hade hänt igår kväll, inte hur han kände till det. Han njöt av Cogos osäkerhet. Rollerna var ombytta nu – äntligen! Den slutliga segern väntade fortfarande, men fram till dess tänkte Nehr knäcka och förödmjuka sin högfärdigt arrogante, unge motståndare så mycket det bara gick. Det bästa av allt var att om Cogo inte hade besökt Aurora igår kväll hade det här inte varit varken givande eller möjligt. Det här var ödesbestämt, han var säker på det nu. Alla Universums krafter var på hans sida och stöttade honom! Varför föll annars allt så perfekt på plats? Vid exakt rätt tidpunkt? Den unge cyborggen hade försvagat sig själv utan att Nehr ens hade behövt lyfta ett finger. Jan Cogos förintelse var oundviklig. Och Nehr hade getts den ärofyllda uppgiften att utföra den. Så viktig var denna uppgift att han t.o.m. tilläts ha roligt först!

- ”Vet dina två vänner ens om det?”

Nehrs ledande fråga kom inte som någon överraskning. Ändå skrämde den Cogo från vettet. Han kunde orädd möta vilket monster som helst i Universum. Inte mycket fick honom att känna fruktan. Men den stora risken att förlora Djorgo och Hakas vänskap var en av de få saker Cogo verkligen fruktade. Nehr måste vara väl medveten om det också, varför skulle han annars nämna det med sådan ihärdighet?

- ”Eller har du inte varit man nog att erkänna för dem vad du gjorde igår natt med den här kvinnan? Bakom ryggen på dem?” fortsatte Nehr förnöjsamt medan han observerade förvirringen från två av cyborgerna och den växande nervositeten från den tredje i mitten.

- ”Vet dem om att pga. dig så är er Prinsessa inte längre... hur ska jag bäst uttrycka det...?”

För ett ögonblick låtsades han vara betänksam, men sanningen var att Nehr redan hade valt varje ord med stor noggrannhet för maximal effekt.

Cogo började skaka på huvudet. Han anande vad Nehr tänkte säga. Det fick inte ske! Så här var inte alls så som Cogo hade föreställts sig hur sanningen skulle komma fram. Ända sedan han hade påbörjat fritagningen av Haka och Djorgo denna morgon hade han varit beredd på att han förr eller senare måste berätta för dem om hans och Auroras nya förhållande. Det skulle bli det svåraste samtal han någonsin haft i hela sitt liv. De alla tre hade alltid sinsemellan öppet bedyrat sin stora kärlek till Aurora, t.o.m. skrävlut att den ene älskade henne mer än den andre. Ingen av dem hade någonsin yttrat ett ord om detta till henne personligen. Inte förrän nu. Något avtal eller blodspakt hade aldrig någonsin skapats, inga officiella förpliktelser att för alltid hålla distans till Prinsessan hade getts de tre emellan. Ändå fanns där en outtalad regel, ett osagt löfte. Ingen av dem kunde förneka att det inte fanns bara för att ingen av dem hade sagt det högt. Deras plikt var att skydda Prinsessan. Deras kärlek till henne var deras starkaste motivation och styrka bakom deras plikt. Och också lojalitet till varandra. Att aldrig öppet visa eller erkänna sin kärlek till henne personligen hade skapat en fungerande balans mellan de tre vännerna. De visste alltid var de hade varandra och kunde därmed alltid villkorslöst lita på varandra. Så mycket av deras vänskap hängde just på deras gemensamma, delade tillgivenhet till Aurora och att ingen av dem korsade gränsen. Dessutom var det ett starkt bevis på disciplin, respekt och heder mellan dem, till henne såsom till varandra. Mycket olika som de tre cyborgerna var så var det deras kärlek till Prinsessan, och det osagda löftet att inte agera ut vad de egentligen kände för henne, som hade gjort dem så jämställda och som hade fått dem att bli ett så bra fungerande team.

Så var det kanske inte längre.

Cogo hade hela tiden sedan igår kväll, ja redan sedan de senaste dagarna när han hade återförenats med Aurora igen efter alla dessa månader, varit väl medveten om att han hade korsat gränsen jämt mot hans två vänner, att han bröt balansen och tilliten i deras starka vänskap genom att till sist deklarerar sin kärlek till Aurora personligen i alla fall. Ett löfte gentemot hans två vänner som nu inte bara var brutet. Det var ett brutet löfte som nu var oåterkalleligt sedan han igår kväll blev hennes älskare.

Cogo hade redan bestämt sig, för flera timmar sedan. Djorgo och Haka måste få veta. De förtjänade sanningen. De skulle bli chockade. De skulle bli sårade. Djupt besvikna. T.o.m. känna svartsjuka. De skulle med stor sannolikhet bli arga på honom. Kanske t.o.m. klappa till honom, det var inte alls otänkbart. Och dessa reaktioner var vad han förtjänade. Att bli Auroras älskare var det tveklöst bästa Cogo någonsin hade upplevt, men han hade hela tiden varit medveten om att det fanns ett pris. Hans två vänner skulle aldrig se mellan fingrarna med vad han gjort. Men resan till Great King var över sedan länge. Deras liv hade förändrats under det senaste året. Plikten att skydda Prinsessan fanns inte längre kvar officiellt, endast i deras själ och hjärtan. Kanske – kanske – skulle Haka och Djorgo kunna acceptera vad som hade hänt. Kanske skulle de t.o.m. förstå varför det slutligen hade hänt. Kanske skulle de kunna förlåta honom. Att be om deras välsignelse var att be om för mycket, det var Cogo väl medveten om. Men han kände i sitt

hjärta att deras vänskap skulle kunna överleva detta avslöjande, om det lades fram på rätt sätt. Aurora var den som hade initierat denna förändring i alla deras liv, inte Cogo. Hon var den som hade bett honom att stanna hos henne igår kväll. Hon hade korsat gränsen också, brutit det tysta löftet från sitt håll. Aurora hade alltid varit den fjärde individen i denna nu brutna tystnad. När väl Haka och Djorgo skulle få höra sanningen från henne också skulle de förstå. Chocken och ilskan de skulle känna skulle ge med sig. Men det skulle det aldrig göra i rådande stund. Aurora var medvetlös och tagen gisslan i Nehrs grepp, oförmögen att kunna föra någon talan eller ge sin version. Cogo ville så gärna vara ärlig mot hans två vänner, han höll dem kärt som endast vapenbröder kan förstå. Men det hade inte funnits tid eller tillfälle att berätta för dem om honom och Aurora. De hade hela tiden sedan han hade fritagit dem ifrån deras cell rusat mot klockan för att rädda Aurora samtidigt som de varit på flykt och stridit mot Ledzaher. Och de hade delat på sig så att Cogo skulle hinna stoppa bröllopet i tid. Att stanna upp mitt i allt detta och ha det kanske viktigaste samtalet dem emellan i deras liv hade inte varit möjligt eller realistiskt. Men nu, mer än någonsin, ångrade Cogo av hela sitt hjärta att han inte hade försökt mer ändå att vara ärlig mot Haka och Djorgo. För nu var det försent. Den som förde Auroras talan nu var Nehr. Det var det värsta av allt. Om Haka och Djorgo fick veta sanningen på det här sättet skulle de aldrig förlåta honom. Nehr skulle se till att de skulle missförstå vad som hade hänt. Cogo kunde tydligt se i Nehrs becksvarta ögon att det var precis detta som var hans avsikt.

- ”Nej, säg det inte..!” både beordrade och bad Cogo på samma gång. Både Djorgo och Haka stirrade fram och tillbaka mellan honom och Nehr, än så länge oförmögna att greppa vad de två yngre männen insinuerade. Cogo fortsatte att skaka på huvudet, ilskan och rädslan greppade honom allt mer skoningslöst.

- ”Inte så här..!” bad han. - ”Inte du..! Inte från *dig!*”

Den unge cyborgens bedjan hade ingen effekt på hans motståndare. Tvärt om. Den snarare sporrade Nehr att fullfölja hans plan.

- ”... Orörd?” avslutade Nehr med ett pillemariskt flin och lät den emotionella bomben få göra resten. - ”Har du berättat för dem att pga. dig så är Aurora inte längre en oskuld!?”

Det var som om livet sögs ur honom, ändå tilläts han att vara vid medvetande. Han kände sig yr, orkeslös, illamående. Detta var den totalt raka motsatsen till hur Cogo hade velat att hans två vänner skulle få reda på vad som hade hänt. Han själv skulle berätta det, med en tydlig och omtänksam och framför allt ärlig förklaring. Även om vad Nehr sa inte var någon lögn var hans val av ord det mest motbjudande sättet att säga det. Det mest nedvärderande sättet för Djorgo och Haka att få veta sanningen. Allting Cogo höll kärt raserade för honom nu.

Allting.

Ingenting skulle någonsin igen vara det samma.

Ingenting.

Haka höjde blicken frågande till sin unge vän till vänster om honom. Han kunde inte begripa varför Nehr talade om Prinsessan på ett sådant sätt. Han förstod orden men inte alls vad de hade med något att göra. Varför skulle Prinsessan Aurora inte längre vara

oskuld? Hon var ju fortfarande ogift. Alltihop måste vara en lögn. En fin, dygdig flicka som hon skulle aldrig vara med någon man före bröllopsnatten, Haka kände henne allt för väl för att tvivla på henne. Och, oavsett, vad skulle Cogo ha med saken att göra? Och varför gjorde Nehr en sådan stor sak av något som inte kunde vara möjligt? Hade han missat något? Att Cogo älskade Prinsessan var knappast en hemlighet, de älskade henne innerligt alla tre. Men bara en av dem hade besökt Prinsessan i hennes villa igår kväll, samma kväll som Nehr nu talade om. Haka kände sig konfunderad. Var det en tillfällighet? Okej, Cogo sa igår kväll att han skulle söka upp henne och tala med henne igen om bröllopet som han underligt nog inte hade känt till där och då. Men säkerligen var det väl allt han gjorde hemma hos Prinsessan? Inte skulle han väl ha..?

Haka kände ett växande obehag inombords. Han kunde inte sätta fingret på det men vad det än var frågan om började han mer och mer inse att något han borde veta om hade hållits undan från honom. Nehr talade i gåtor och i retsamma termer för att gäcka dem, han var en skurk och de brukade tala så. Kunde Cogo kanske ge ett tydligare svar? Han hade ju träffat Prinsessan igår kväll, säkerligen måste han kunna berätta vad som egentligen hände i stället för den oförsämda lögnen Nehr kom dragandes med. Att Cogo inte redan invände högljutt var mycket förvånande och inte alls likt honom.

- ”Cogo, vad i helsike pratar han om?” frågade han, både upprörd och förvirrad på samma gång. Cogo svarade inte, vilket bara gjorde saken värre. Den unge cyborgens mötte inte ens hans blick, inte Djorgos heller. Cogo bara stirrade rakt framför sig med lätt hängande huvud som om han inte ens var närvarande. Hela hans kroppshållning var nu allt annat än stark och viril som den annars alltid var. Men utöver allt annat, Cogo såg väldigt skyldig ut. Haka kände igen den där skamsna blicken och hållningen, Cogo uppvisade alltid den när han hade blivit tagen på bar gärning med att ha gjort något mycket fel. Och det, mer än något annat, skrämde Haka. Vad hade pojken gjort nu!? Allt struntprat som Nehr så envetet tjattrade om... fanns det någon sanning i det?

Djorgo tog ett steg närmare sin unge vän till höger om honom. Han såg samma skamsna uppsyn som Haka hos honom och han tolkade den på samma sätt. Men till skillnad ifrån Haka hade Djorgo en bättre förståelse av vad Nehrs påstående innebar i praktiken. Det ville säga, om det som Nehr hävdade var sant. Först hade Djorgo vägrat att ens ta till sig det absurda nonsens som deras motståndare påstod, Nehr skulle ljuga om vad som helst för att försöka manipulera och vinna övertag över dem. Men denna åsikt hade han bara tills Djorgo såg Cogos skamsna reaktion. Och faktumet att hans vän inte protesterade.

Så det *var* sant?

Hur kunde det vara sant?

Djorgo hade vanligtvis inga problem med att omedelbart tolka fakta för vad det var när det presenterades för honom, men just nu kändes det som om han befann sig i fritt fall. Han kände sig desorienterad, utan kontroll. Det var en högst otrevlig känsla, speciellt för någon som alltid hade kontroll.

Prinsessan Aurora var inte längre oskuld.

Det kändes som en evighet innan den sanna meningen av dessa ord äntligen sjönk in. Men till sist kunde Djorgo inte förneka det längre, eftersom Cogo inte förnekade Nehrs

påstående. I sig var Prinsessans nya situation inget chockerande faktum, hon var en vuxen kvinna och hade all rätt att göra vad hon ville. Men det var så otroligt osannolikt av henne att göra så kvällen innan hennes bröllop, Djorgo kände Aurora allt för väl. Hon var en romantisk flicka, fortfarande ung och oskuldsfull, och hon värderade traditioner. Det var så ologiskt. Varför skulle hon ge upp sin oskuld kvällen precis innan hennes bröllopsnatt? Om det skedde med den tilltänkte brudgummen var det inget mer underligt med det, förutom att det fortfarande var synd att inte invänta själva bröllopsnatten när den ändå var så nära. Men Nehr pekade finger mot Cogo som den skyldige. Och Cogo hade begett sig till hennes villa igår kväll, som Djorgo alltid hade trott var för att reda ut alla hans frågetecken gällande hennes giftermål med Nehr som Cogo hade påstått att han aldrig hade känt till. Och än så länge kom fortfarande ingen dementi från den unge cyborgern.

- ”Cogo?”

Fortfarande inget svar. Cogos tystnad kunde liknas vid ett erkännande. Men Djorgo skakade på huvudet åt sig själv. Han ville inte tro det. Hans vän hade begett sig till Prinsessans hus för att tala med henne, det var allt. Inte för att... Nej. Nej! Cogo skulle väl aldrig..!? Han skulle aldrig svika dem, svika deras vänskap, svika henne... Nej, aldrig. Och aldrig så!

Men hur mycket Djorgo än försökte slå ifrån sig sanningen och ljuga för sig själv så visste han ändå innerst inne att Nehrs påstående inte var någon lögn. Inte den här gången. Och när Cogo slutligen tordes höja blicken till honom kunde Djorgo tydligt se sanningen i de skyldiga, tårfyllda ögonen.

- ”Cogo..!”

Djorgo insåg plötsligt att han fann det svårt att andas. Hjärtat rusade. Besvikelsen sköljde över honom som om det varit en fysisk känsla, som en kalldusch. Plikten och skyldigheten han alltid bar att skydda Prinsessan kom i direkt kollision med den starka vänskapen han hade till den här unge mannen. Djorgo hade ofta varit den siste att ge upp hoppet om Cogo, den som fortfarande varit villig att ge sin unge vän en chans till när t.o.m. Prinsessan hade misströstat. Tidigare hade det visat sig vara det klokaste beslutet för Cogo hade haft rätt och gjort det rätta även om det inte alls hade verkat så initialt. Nu visade det sig att känna tilltro till Cogo endast slog tillbaka mot Djorgo själv. Och det var ett enormt svek i sig som kändes ända in i hjärtat.

Hur kunde Cogo ha gjort något sådant här? Hur kunde han ha korsat gränsen ingen av dem någonsin skulle korsa? De alla älskade Aurora. Vad hade förmått honom att plötsligt gå längre? Att ta mer!? Hur kunde han göra så mot henne!? Vilken dårskap hade förmått honom att tro att han hade rätten till henne!? Hade Cogo något som helst förstånd att inse vad han hade ställt till med!? Vad han hade gjort och tagit ifrån henne?

I djup vrede och besvikelse ställde sig Djorgo framför honom. På något sätt fann han insikten att sträcka sig efter sin vänstra handled och diskret stänga av inspelningen som han hela tiden i hemlighet hade skickat ut på alla frekvenser. Vad som skulle ske och sägas från och med nu behövde inte Ledzaherna veta. Från och med nu var detta deras egna angelägenhet. Men Djorgo stängde framför allt av ljudinspelningen för att skydda

Prinsessans integritet. Redan för mycket hade nått andras öron. Även om Nehr var den som hade avslöjat det så låg skulden hos den yngste i deras sällskap.

Hans bäge händer knöt sig så hårt att de skakade. Cogos skyldiga blick var ingen ursäkt längre. Mörka tankar uppfyllde Djorgos sinne, tankar som han annars aldrig hade eller längtade efter. Han fick använda all disciplin han någonsin hade lärt sig för att inte göra något som de alla skulle ångra. Det sista han ville var att vända sig mot en nära vän men samtidigt kunde han inte låta Cogo komma undan med vad han hade gjort. Vad han hade gjort mot *henne*! *Med* henne! Djorgo hade aldrig känt en sådan stark svartsjuka i hela sitt liv. Och han hatade sig själv för att han kände så.

- ”Vad har du *gjort*!”

Djorgos blick var något av det mest skrämmande Cogo någonsin hade sett, och han hade sett och upplevt mycket i sitt unga liv. Hans vän tittade på honom som om betydligt mer än bara en smocka hängde i luften. Och Cogo kunde inte klandra honom, tvärt om. Han skulle själv ha känt exakt det samma om rollerna hade varit ombytta. Den annars alltid så lugne och disciplinerade Djorgo stirrade på honom med närapå avsky, hans kroppshållning kunde inte dölja hur han skakade av vrede. Det var så mycket ilska i Djorgos blick, men också något så sällsynt som svartsjuka. Cogo visste att hans annars alltid så logiske vän hade en svag punkt för det romantiska såväl som det spirituella. Nej, hans kärlek till Aurora var inget fult. Vad han hade upplevt tillsammans med henne var vackert och hade känts så rätt. Men ändå, han hade sårat Djorgo på så många sätt, svikit hans tillit och deras vänskap. Det skulle inte ha gått till så här. Men nu hade det gjort det. Cogo kunde inte förstå vilka universella krafter det var som höll Djorgo tillbaka. Vad det än var för kraft så var den beundransvärt stark. Och, just nu, förtjänade han inte dess skydd.

- ”Han har gjort vadå?”

Den enorma spänningen mellan Djorgo och Cogo gick inte Haka förbi. Han hade själv en hel del att säga Cogo men han behövde veta mer först. Och det störde honom att han fortfarande hölls utanför. Djorgo såg ut som om han bokstavligen ville vrida nacken av Cogo medan Cogo själv inte verkade vilja stoppa honom ens. Varför!?

- ”Hörni, vad är det frågan om!?” krävde han att få veta. - ”Kan någon ge mig ett jäkla svar!?”

- ”Er så kallade vän har förrått er, mina herrar, *det* är vad han har gjort!” sköt Nehr in och besvarade Hakas fråga. - ”Han har svikit er tillit på värsta tänkbara sätt. Er Prinsessa är allt annat än oskyldig längre sedan han spenderade natten med henne, i hennes sängkammare. Ni kan dra era egna slutsatser från det.”

Djorgo hade aldrig behövt något förtydligande. Men Haka förstod nu äntligen fullt ut vad som hade hänt. Och vad det innebar. Framförallt för Prinsessan. Men att deras fiende sa det räckte inte åt honom. Haka ville höra det från Cogo själv. Han grep hårdhänt tag om Cogos högra överarm med sådan kraft och styrka att det tvingade Cogo bakåt ett steg. Smärtan från Hakas grepp var enorm, betydligt starkare än vad Cogo var van vid från sin vän. Ilska kunde vara en mäktig kraftkälla. Cogo svalde smärtan, hindrade sig själv från att stöna till i smärta, speciellt eftersom Haka fortsatte att greppa hans arm och grävde in fingrarna riktigt hårt. Hans syntetiska implantat som skyddade honom fick verkligen

jobba hårt för att bekämpa trycket från Hakas hand, och trots det slank smärtan igenom. Men det spelade ingen roll hur ont det gjorde, han hade ingen rätt att klaga, än mindre att försöka dra sig undan. Haka greppade hans arm ännu hårdare. Han krävde Cogos odelade uppmärksamhet.

- ”Är detta sant!?”

Med ett djupt andetag sänkte Cogo blicken till sin grönläddade kamrat. Han ville inte se sin vän i ögonen men han måste. Som förväntat, Hakas blick var lika mörk som Djorgos, visade samma starka ogillande över hans beteende. Kanske inte samma djupa svartsjuka men ändå svartsjuka. Haka var sårad, kände sig oerhört sviken, förvirrad. Allt med all rätt.

Ett par ångerfulla tårar som han inte längre kunde hålla tillbaka föll nedför Cogos kinder medan han nickade svagt.

- ”Ja... Det är sant,” erkände han.

Till Cogos förvåning släppte Haka taget om hans arm, och därmed drog sig också smärtan tillbaka. Men orsaken var att Haka var för chockad för att kunna tänka klart eller koncentrera sig på något konkret. Det enda som snurrade runt i huvudet på honom nu var föreställningen av Cogo och Prinsessan – tillsammans. Intimt. Det var ingen angenäm, inre syn. En syn som Haka delade med Djorgo som, när han äntligen fått höra Cogos erkännande, endast förmådde honom att skaka på huvudet. Det som kanske äcklade honom mest var vidden av den egoism som måste ligga bakom det som nu avslöjades för dem. För Cogo måste ha varit totalt egocentrisk för att ha kunnat symboliskt bespotta den, vad Djorgo hade trott fram tills nu, starka vänskap som de hade. Bara totalt ego kunde förstöra allt som de hade tillsammans.

- ”Hur kunde du!?” frågade han. Djorgos röst darrade. Cogo höjde blicken till honom. Han försökte tala men inga ord eller ens ljud ville komma fram. Han visste inte ens var han skulle börja.

- ”En bra fråga, Sir Djorgo!” sköt Nehr in i Cogos ställe. - ”Men som knappast förvånar mig med tanke på vem vi talar om här. Jan Cogo har bara lojalitet till honom själv, aldrig till sitt uppdrag eller till sina vänner.”

- ”Det är lögn!”

Både Cogo och Djorgo stirrade förvånat på Haka, framförallt Cogo. Han flämtade till. Haka hade vänt sig mot Nehr bortanför bergväggen, t.o.m. höjde ett varnande finger mot deras fiende. Cogo blev berörd till tårar av en helt annan anledning nu. Försvarade Haka honom!? T.o.m. nu!? Hur kunde det vara möjligt? Var Hakas protest bara av en ren princip? Eller av en betydligt djupare orsak än så?

- ”Cogo är den bästa vän man kan ha!” fortsatte Haka uppriktigt.

- ”Är han?”

Nehr var inte imponerad. Däremot var han förvånad över att en av cyborgerna fortfarande var villig att stå vid Cogos sida, trots sveket han orsakat. Denna lojalitet mellan de tre cyborgerna måste krossas. Mycket av hans stundande seger hängde på det!

- ”Varför satte han då sig själv före er?” frågade han tillbaka och kastade en snabb blick ner till kvinnan i hans grepp. - ”Och framför allt före henne?”

Taktiken fungerade. Cyborgen i grönt, känd som den minst intelligente av de tre, veknade från den uppenbara påminnelsen.

- ”Auroras heder är vanärad av en som hade svurit att beskydda den.”

Både Haka och Djorgo vände sig mot Cogo på nytt. Nehr hade inte fel. Men Djorgo påminde sig själv om att Cogo inte var den ende som hade svurit att beskydda Prinsessan i alla hänseenden. De alla tre hade gjort det. Och om en av dem hade svikit sitt löfte, hade då de alla tre svikit henne?

Hans ilska och besvikelse var inte enbart riktad mot Cogo. Djorgo var minst lika arg och besviken på sig själv. Han hade misslyckats att skydda Aurora. Nej, han hade inte vetat i förväg vad som skulle ske i Prinsessans sängkammare igår kväll. Men kanske borde han ha förutsett det? Cogos känslor till Aurora hade aldrig varit någon hemlighet, men han kunde inte förneka att Auroras känslor för Cogo i gengäld inte var dolt i dimma för honom heller. Och Cogo hade varit oerhört ivrig och ihärdig att se henne igår kväll. Om Djorgo själv hade fått träffa Aurora igår hade han kanske kunnat förstå hennes sanna känslotillstånd och därmed hur det här hade kunnat hända i första taget. Hur förbannad han än var på Cogo så insåg Djorgo samtidigt att Aurora måste ha gett sin tillåtelse. Hennes anledning till varför var vad som gäckade honom. Det fanns ingen brist på känslor eller attraktion till Cogo ifrån hennes sida. Men även om hon tvingade sig själv till att gifta sig med Nehr av ren plikt känsla, varför ta en sådan enorm risk och spendera natten innan med Cogo? Säkerligen måste hon ha insett hur riskabelt, ja rent dumt, det var, även om Nehr inte hade visat sig vara en manipulerande skurk som ville åt hennes position och kraft. Och Nehr hade, på något ännu oklart sätt, fått reda på sanningen före dem själva. Vad hade gett Aurora tanken att ta Cogo som sin älskare kvällen innan hennes bröllop?

Vad, eller vem, hade motiverat henne att ta ett sådant vårdslöst beslut? Vilket känslotillstånd hade hon varit i? Djorgo ville inte tänka tanken men Auroras beslut kändes mer som om det var Cogos beslut, inte hennes eget. Han bad inombords till alla kända och okända gudar i Universum att han hade fel i just denna sak. Men att agera vårdslöst och ogenomtänkt var typiskt för Cogo, inte för Prinsessan Aurora. Oavsett så hade han själv inte funnits hos henne för att vägleda till bättre och klokare beslut. Han hade inte funnits nära henne för att kunna beskydda henne. Därmed hade han, och också Haka, svikit samma löften som Cogo, om än av en helt annan anledning och andra tillvägagångssätt. Detta avslöjande hade fått Djorgo att inse sitt misslyckande. Och det var oförlåtligt.

Under tiden fortsatte Nehr sitt hämndlystna predikande. Han verkligen njöt av att se effekterna av hans avslöjande. Allt gick precis som han hade förutsett.

- ”I stället tog han egoistiskt chansen när hon var ensam och sårbar och utnyttjade henne.”

Cogos ögon blixtrade till, hans händer knöts hårt. Nehr verkade njuta av att leka med elden. Han skulle nog snart bli varse om att tids nog så blev man bränd om man inte var försiktig med lågorna. Det aset vågade smutskasta honom, utan några bevis, med enbart en egen åsikt. Om det ens var en åsikt. Snarare en lögn som riskerade att få fäste hos hans två vänner.

Ursinnig tog Cogo ett steg framåt.

- ”Håll käften..!” röt han. - ”Håll käften, din förbannade, jävla lögnare!”

Redan beredd på reaktionen grep Djorgo genast tag om Cogos arm och hindrade honom från att avancera. Nehr höll fortfarande kniven mot Prinsessans hals, de fick inte attackera så länge hon fungerade som Nehrs personliga sköld. Cogo hade lätt kunnat slita sig vidare från Djorgos grepp men han stannade, till Djorgos stora lättnad.

- ”Är det jag som ljuger!” undrade Nehr fortfarande provocerande. - ”Vågar du se dina två kamrater i ögonen, Jan Cogo, och fortsätta förneka sanningen för dem?”

Cogo slängde ett snabbt öga till Djorgo på hans vänstra sida. Hans vän hade stoppat honom, gudskelov, från att rusa fram. Först när Djorgo hade fått stopp på honom insåg Cogo hur dumdrigt det var att försöka avancera igen. Deras vänskap kanske nu var för alltid förlorad, ändå gjorde Djorgo det rätta.

- ”Jag förnekar ingenting,” svarade han ärligt och vände blicken åter mot Nehr framför dem. - ”Men sanningen är allt annat än så som du beskriver den.”

- ”Hyckla inte!” insisterade Nehr med en allt mer nedsättande ton. - ”Du har legat med kvinnan ni tre har svurit att beskydda, och du gjorde det bakom dina vänners ryggar. Min lilla repa på hennes hals kommer snart att läka, som om det aldrig hände. Men vad du har gjort mot henne – Drottningen av Great King – för din egen njutnings skull, det kan aldrig göras ogjort. Speciellt inte med tanke på att det var hennes första gång. Vet du vad det gör dig till, Cogo? En förrädare!”

Cogo skakade förnekande på huvudet.

- ”Jag är ingen förrädare!”

- ”Åh jo, det är du!” insisterade Nehr med ett föraktfullt leende, noga med att de andra två cyborgerna hörde allt som han hade att framföra. - ”Ditt själviska agerande gentemot Aurora är en farlig labilitet vilket gör dig till en förrädare till vår Drottning och till Great King! En förrädare till hela galaxen! Jag hör inte några invändningar från dina vänner.”

Ingen av de tre cyborgerna svarade, men de alla tre tittade på varandra. Nej, Djorgo och Haka hade inte invänt mot något av Nehrs avslöjanden och påståenden men det betydde inte att de höll med. De var fortfarande för chockade för att veta vad att säga. Och vad gällde Nehrs senaste påstående; Cogo kunde anklagas för många saker just nu men någon förrädare av galaktiska mått var han inte. Däremot var han deras vän. Det hade de inte glömt. Även om Djorgo kunde se Nehrs logik och synvinkel höll han ändå inte med. En förrädare var något man valde att vara. Cogo hade inte gjort något sådant val, alla hans handlingar bara idag talade om motsatsen.

Djorgo började snarare få upp ögonen mer för något annat som pågick här och nu. Nehr avslöjade inte sanningen om Cogos intimitet med Prinsessan utav vänlighet, moral eller för att skipa någon sorts rättvisa. Den enda avsikten måste vara att splittra dem, att krossa deras vänskap och få dem att vända sig mot varandra. Det fanns en hel del taktiska övertag för en fiende om cyborgerna inte längre fungerade som den starka trio de alltid varit. Hur kunde han inte insett Nehrs avsikt tidigare? Hans egna upprörda känslor gjorde honom blind, ytterligare ett misstag från hans egen sida. Hans ilska och besvikelse var just nu bara i vägen och svartsjukan han kände var rent kontraproduktiv. Om de skulle

överleva det här och, framför allt, rädda Prinsessan skulle det finnas gott om tid för upprörda känslor och allvarliga samtal senare, men inte nu.

Cogo kunde inte tyda vad hans två vänner ansåg om honom enbart från deras tystnad. Såg de honom som en förrädare, precis som Nehr påstod? De var djupt sårade och besvikna. Om de delade Nehrs uppfattning om honom så var han redo att acceptera det. Cogo hade ingen respekt för Nehr och hans åsikter, men han hade den djupaste respekt för Haka och Djorgo och deras känslor. Hur de än skulle döma honom så skulle han möta det och acceptera det. Det var det minsta han var skyldig dem.

- "Mina vänner har rätt att döma mig," svarade Cogo tillslut. - "Inte du, Nehr."

Både Djorgo och Haka stirrade på honom. Hur besvikna de än var, ingen av dem kunde förneka att de kände en viss stolthet i vad deras unge vän precis hade sagt. Åter igen, Nehr var inte alls lika imponerad.

- "Naturligtvis vet du ingenting om hur politik eller lagar fungerar," sa han med en fnysning. - "Du kanske avbröt vårt bröllop men jag är fortfarande Drottning Auroras fästman och högste ledaren på Ledzah! För att beskydda mediet som förvaltar galaxenergin ger det mig all rätt och mandat att döma dig. På Ledzah är förräderi straffbart med döden! Som på många andra världar i vår galax."

- "Jaså?"

Försökte Nehr skrämma honom nu? I så fall gjorde han ett uruselt försök. De råkade befinna sig på Great King, inte på Ledzah eller någon annan värld. Den enda som egentligen hade rätt att döma honom på denna värld var Drottning Aurora. Nehr hade inget mandat att komma med. Och även om den bitska tönten skulle försöka i alla fall skulle ren muskelkraft snabbt avgöra saken, så fort det fega aset vågade släppa taget om Aurora.

- "Och vad är straffet för ditt eget förräderi, Nehr, mot det Ledzahiska folket!?" frågade Cogo provocerande tillbaka. Fler än Nehr kunde använda sig av sanningen för att göra sin poäng hörd.

- "Vad är straffet för mord?" fortsatte han och tankarna gick genast till Arcie, men också till alla de Ledzaher som måste ha fått sätta livet till i Nehrs strävan efter makt. - "Vad är straffet för ditt planerade anfall och maktövertagande av Great King?"

Cogos blå ögon fixerades på Aurora som fortfarande hängde medvetslös i Nehrs vänstra arm.

- "Vad är straffet för hot, misshandel och kidnappning av vår Drottning!?"

- "Inget alls."

Nehrs svar var lika likgiltigt som det var skrämmande sant. Det hade ingenting att göra med rättvisa eller heder. Det hade ingenting att göra med vad som var rätt eller fel. Endast med hur deras handlingar skulle uppfattas. Och bedömas. Och där fick Nehrs befattning ett stort övertag över den unge cyborg.

- "Som världsledare har jag diplomatiskt immunitet. Och, till skillnad ifrån dig, trovärdighet," förklarade Nehr med ett brett leende. - "Inget straff väntar mig, endast den ultimata belöningen för alla mina ansträngningar och mitt tålamod."

Hela Cogos kropp, varenda muskel och varenda mekanisk krets i hans superstarka figur, spändes för att hålla honom kvar där han stod. Hur länge till skulle han tvingas svälja sin stolthet? Hans ursinne?

- ”Din självupptagne, pompöse jävel!” röt han. Både Djorgo och Haka höll med honom men ingen av dem fick ha det eller något annat som förevändning att gå till anfall så länge Prinsessans liv var i fara. De skulle inte hinna rädda henne, inte ens Cogo, innan den där stora klingen skulle skära upp hennes hals. De båda cyborgerna fortsatte att hålla ett vakande öga på den yngste, och den starkaste, av dem. Men så som Nehr verkade känna till och trycka på samtliga av Cogos känsliga knappar, när pojken väl skulle explodera i raseri, skulle deras gemensamma styrka vara tillräckligt för att stoppa honom?

- ”Tala för dig själv, pojke lille!” svarade Nehr. Han började få nog av pojkvaskernas förolämpningar.

- ”Jag har gjort vad som var nödvändigt för hela galaxens bästa,” fortsatte han. - ”Ditt själviska agerande igår kväll var helt och hållet egoistiskt från din sida.”

Nehr pausade plötsligt, som om han tänkte efter. Men det var ett kalkylerat ögonblick av tystnad. Egentligen hade han längtat efter att få säga det han nu tänkte säga ända sedan han hade avslöjat Cogos älskog med Drottningen inför hans två vänner. Äntligen skulle han få säga det!

- ”Personligen skulle jag kalla vad du har gjort mot henne för något betydligt värre än förräderi.”

Nehr sänkte blicken till Aurora i hans famn och tvingade fram en falsk uppsyn av medlidande för henne.

- ”En sådan ung, oskyldig flicka,” sa han och höjde blicken, en nu anklagande blick, mot Cogo på nytt. - ”Hon hade väl ingen chans att värja sig mot en karl med sådan enorm styrka.”

Cogo flämtade högt till. Han blev så chockad och förnärad av denna anklagelse att han för ett ögonblick tappade balansen och vacklade bakåt ett steg innan han återfann kontrollen. Han skakade på huvudet i förnekelse. Hans blå ögon stirrade uppspärade tillbaka på mannen som anklagade honom för något av det värsta man kunde bli anklagad för.

- ”Påstår du att jag skulle ha *tvingat* henne..!?”

Tanken var så främmande och vedervärdig för honom att han knappt kunde ställa motfrågan. Men det fanns inget tvivel, Nehr anklagade honom för att ha tvingat sig på Aurora sexuellt, att han skulle ha våldtagit henne. Cogo hade aldrig blivit så förolämpad i hela hans liv. Men det var en sak att han blev anklagad på detta vidriga sätt, än värre var att Nehr attackerade Aurora också med samma anklagelse, attackerade deras kärlek. Vad de hade upplevt och delat tillsammans igår kväll var den totala motsatsen av den äckliga lögn som Nehr lade fram. Och Nehr ljög nu, helt öppet, bara för att såra honom djupare än vad något fysiskt vapen någonsin skulle kunna göra. Hade det inte varit för Djorgos ständiga, försiktiga grepp om hans vänstra arm hade Cogo inte längre kunnat hålla sig kvar där han stod. Han kunde knappt tänka klart längre, allt han kände var den vrede som ville slita Nehr i stycken. Tack gode Gud att Djorgo var där! Men höll Djorgo honom kvar för att skydda Prinsessan från Nehrs vedergällning? Eller hindrade Djorgo honom

från att komma i närheten av henne igen? Trodde Djorgo, och Haka, på denna falska, motbjudande lögn?

Trodde hans vänner verkligen att han skulle ha tvingat sig på Aurora?

- ”Hur skulle det annars gått till?” frågade Nehr opåverkad tillbaka. Han gjorde en ny paus och hans becksvarta ögon smalnade.

- ”Eller hävdar du att oskuldsfulla, lilla Aurora, natten före hennes bröllop, skulle ha betett sig lösaktigt?”

Nehr slängde en ny, snabb blick till Aurora som hängde mot hans arm innan han åter mötte Cogos uppskakade uppsyn. Åh, vad han njöt av att säga orden han äntligen fick möjlighet att säga!

- ”Hävdar du att hon är en simpel slampa med dålig smak?”

Alla tre cyborgerna stirrade tillbaka mot Nehr med avsmak och ilska nu. Hade de hört honom rätt? Hade Nehr kallat deras älskade Aurora för *det*!?

Haka och Djorgo var chockade.

Cogo hade redan lagt chocken bakom sig.

Nu fanns bara ursinnigt hat kvar inom honom.

Ingen talade illa om deras Prinsessa – ingen förolämpade hans Aurora på ett sådant vidrigt sätt – och fick leva!

- ”Jag ska döda dig, Nehr!” svor Cogo högt. - ”Jag ska fan döda dig!”

Djorgo reagerade instinktivt. Han ökade greppet om Cogos vänstra arm med bägge hans egna. Men den fysiska styrkan som mötte honom, som han försökte hålla tillbaka, var lika ostoppbar som en orkan.

- ”Cogo, nej!” vrålade han och lyckades mirakulöst hinna ställa sig i hans väg och fick nytt tag om sin unge väns överkropp och armar. Men det var ändå långt ifrån tillräckligt. Som tur var ingrep Haka också, som greppade tag om Cogos midja och höll emot allt vad han orkade. Men detta var en styrka som de t.o.m. tillsammans inte skulle kunna hålla tillbaka, inte länge. Och det gällde bara i normala fall. Cogo var i upplösningstillstånd. Haka och Djorgo försökte hålla tillbaka en kraft som just nu matades av rent hat. Ändå, att hindra Cogo från att göra kanske sitt största misstag i livet var vad de måste lyckas med, oavsett. Som Cogo själv redan hade deklarerat tidigare, om de försökte ge sig på Nehr i detta läge skulle Aurora dö. De fick inte låta Cogo rusa fram. Något annat alternativ fick inte finnas.

- ”Håll honom, Haka!” ropade Djorgo medan han desperat kämpade allt vad han förmådde. - ”Håll honom tillbaka!”

- ”Jag försöker!” svarade Haka som kämpade lika hårt. Hans gröna stövlar började gräva ner sig i marken allt medan Cogos styrka tryckte mot honom och Djorgo som en ångvält. Men en ångvält kunde man stänga av. Det fanns inget sätt att stoppa Cogo på, förutom att försöka hålla honom tillbaka länge nog tills kanske han skulle börja ta sitt förnuft till fånga. Men de kände Cogo allt för väl, det fanns ingen chans i helvete denna gång att den unge mannen skulle kunna lugnas. Det som ändå förbryllade både Haka och Djorgo var att Cogo inte släppte lös sin fulla styrka mot dem, vilket inkluderade Astrospjutet och hans många förmågor som han bar i sitt bälte. Faktum var att han inte gjorde minsta tillstymmelse till att ens slåss mot dem, än mindre attackera dem, inga slag, inga sparkar,

inga akrobatiska rörelser, inga tricks. Inget, förutom muskelstyrka. Allt Cogo gjorde var att försöka tränga sig förbi dem. De var nu som tre titaner, två starka mot en starkare, som tampades i en omvänd dragkamp, en brottningsmatch vänner emellan.

Nehr stod oberörd kvar, hela tiden noga med att hålla kniven mot den unga kvinnans hals. Han log självbelåtet. Planen fortled perfekt. Ja, han hade tagit en farlig risk att provocera inte bara Cogo på detta vis utan också hans två vänner. Men risken hade visat sig vara lönsam. Åter igen bevisade dem åt honom hur rätt han hade. De var alla fullständigt i hans makt och han hade inte ens behövt höja ett finger mot dem än. Inte så länge han gjorde det mot henne, eller bara hotade att göra det. Och nu ingrep Cogos egna kamrater mot honom och stoppade honom. Det var nästan skrattretande. Dessa cyborger var bättre livvakter åt honom än Ledzaherna. Sådan ironi! Dessa ignoranta dårar skulle fortsätta att tjäna honom, hjälpa honom till ytterligare makt och driva igenom hans vendetta. Om inte skulle de dö. Vilket de skulle göra förr eller senare oavsett.

Cogo kämpade för att komma vidare, för att komma fram till Nehr och döda honom, men någonting var i hans väg. Något grep honom om livet och hindrade honom, försökte fösa honom tillbaka. Han var alldeles för ursinnig för att inse att det var hans två bästa vänner som desperat försökte stoppa honom. De var bara skuggfigurer för honom just nu. Själv hade han totalt tunnelseende. Hans rosenrasande blick stirrade hatfullt mot Nehr medan dennes vedervärdiga anklagelse mot honom upprepades för honom i hans sinne om och om igen. Men ingenting var värre än vad Nehr hade kallat henne. Det kräket hade attackerat henne såväl hennes goda karaktär. För det fanns ingen förlåtelse. Ingen pardon. Frustrerad över att han hölls tillbaka från att nå sin fiende och för att ha blivit så djupt sårad man kunde bli vrålade Cogo i vrede och raseri, högre och starkare än vad han någonsin gjort tidigare. Han försökte att forma ord, ord som var de allra värsta tänkbara svordomar, men allt Cogo kunde få fram var rasande vrål. Ju mer han hölls tillbaka desto högre skrek han i protest. Det skrämde både Djorgo och Haka att se deras vän så hatfull. Haka mindes det inte för han hade själv varit under dess influens men Djorgo mindes med skräck hur han hade sett Cogo på detta sätt, lyckligtvis bara en gång tidigare, när de alla utom Djorgo själv hade fallit under Bang-Bang molnets förföriska, livsfarliga hypnos. Då hade det krävts Prinsessans Telepati för att stoppa och väcka Cogo ur den vansinniga hypnosen, men hon var medvetslös nu och kunde inte hjälpa denna gång. Och denna gång hade inte Cogo ursäkten att vara under en annans hypnos, han själv valde att reagera med sådant ursinne. Hur skulle de kunna stoppa honom?

Cogos ursinniga vrål upphörde bara för att han var tvungen att hämta andan. Otroligt nog lyckades Djorgo och Haka fortfarande att hålla honom tillbaka. Men det var bara en tidsfråga nu innan Cogos övermäktiga styrka skulle övermanna dem och han skulle lyckas tränga sig förbi dem. De blev allt svagare ju längre de fick använda all deras kraft bara för att hålla honom tillbaka medan Cogos styrka bara verkade växa i samma takt med hans hatiska ursinne. De båda ropade upprepande åt honom att lugna sig men Cogo hörde deras röster som endast bakgrundsljud. Deras röster överröstades av hans egna vrål. Han såg dem men kunde inte se dem, kunde inte förstå att det var dem som hindrade honom. Det enda alla hans sinnen var fokuserade på var Nehr borta vid bergväggen och

hur han höll Aurora gisslan. Det enda han kunde tänka på var att rädda henne och hur han hittills totalt hade misslyckats att göra så. Skammen att inte kunna skydda henne var överväldigande. Det skar djupt i hjärtat som älskade henne över allt annat. Därför fick han inte misslyckas igen. Nehr anklagade honom för fruktansvärda lögner, när det egentligen var det aset självt som verkligen gjorde Aurora illa. Den jävla hycklaren! - ”Du är den som skändar henne, Nehr, ditt förbannade svin, inte jag!” vrålade Cogo åt honom när ord äntligen ville komma ur hans mun igen. - ”Jag skulle aldrig kränka hennes heder! Jag dör före jag skulle göra henne illa!”

Haka och Djorgo visste snart inte vad de skulle göra. Att försöka hålla Cogo tillbaka var som att försöka hålla tag i en hal ål i mänsklig storlek, som dessutom var åtskilliga gånger starkare än du själv. Djorgo fick slutligen en idé, även om han mer agerade på instinkt än något annat. Han sparkade till Cogo hårt vid hans vänstra knäveck, i hopp om att få honom ur balans och försvaga honom tillräckligt genom att åtminstone få ner honom delvis på knä. Det fungerade! Cogo skrek till i förvånad smärta, även om den bara var tillfällig. Och han var betydligt mer häpen när han föll ner på knä än att det smärtade honom. Djorgo missade inte chansen. Tillsammans med Haka greppade han tag om Cogo ännu mer, vilket var lättare nu när Cogo var nere på knä. Men Djorgo höll inte bara fast honom. Han drog Cogo till sig så hårt han kunde, pressade hans huvud mot hans bröstorg. Det var en omfamning. En kraftfull, påtvingad omfamning. Djorgos förhoppning var också att försöka skymma sikten av Nehr för honom, bara blotta åsynen av deras fiende triggade Cogo till detta vansinne. Instinktivt följde Haka Djorgos exempel. De båda höll Cogo nere på knä nu, inte genom att försöka fösa honom tillbaka längre utan snarare genom att bara hålla honom. Att hålla om honom. Våld skulle aldrig stoppa den unge cyborgern i detta skeende. Kanske vänskap skulle lyckas bättre?

Cogo flämtade till som om han vaknade ur en hemsk mardröm, förutom att mardrömmen pågick fortfarande och var verklig. Men äntligen blev han medveten igen om hans två vänners närvaro och vad de gjorde för att stoppa honom. Att hjälpa honom. Å ena sidan var han arg på dem för att de hindrade honom från att döda Nehr. Å andra sidan förstod han mycket väl varför de stoppade honom och han var oerhört tacksam, trots att hans vrede och hämndbegär mot Nehr förblev lika stark som tidigare. Djorgo hade strategiskt och listigt fått ner honom på knä. Cogo skulle lätt kunna ställa sig upp igen men han gjorde det inte. Han visste varför hans två vänner pressade honom så nära till dem just nu men han välkomnade deras omfamning oavsett anledningen. Hur han hade svikit dem hade han inte glömt bort i allt annat som pågick just nu. Längtan att fortfarande ge sig på Nehr fanns kvar men han kämpade knappt mot hans två vänner längre. Cogo lät dem nu hålla honom på plats. Men hans kropp skakade fortfarande. Frustrationen fanns kvar och likaså desperationen att rädda Aurora. Cogo ville agera, göra det rätta. Men det enda sätt han kunde agera på nu var allt annat än det rätta. Det var därför han måste bli kontrollerad.

Djorgos grepp, hans hårdhänta omfamning, var betydligt starkare och mer smärtsam i jämförelse med Hakas. Djorgos vänstra arm tryckte hans huvud och ansikte så hårt mot honom att Cogo började för ett ögonblick undra om det var ett uselt försök att försöka

kväva honom. Men det var inte alls Djorgos avsikt. Avsikten var att tvinga Cogo att lugna sig. Och att lyssna.

- ”Om du menar vad du säger tyglar du det där vansinnet och stoppar omedelbart tillbaka det därifrån det kom!” beordrade Djorgo bryskt. Det var uppenbart att han inte tänkte acceptera något nekande från Cogos sida. Djorgo var fortfarande upprörd efter vad han hade fått veta här idag, mycket upprörd. Cogo inte bara hörde det i hans långa väns röst, han kände det ännu mer i hur Djorgo höll om honom. Det var den mest hårdhänta omfamning han någonsin hade mottagit, men likväl så var det en omfamning. Från en vän. En vän som var besviken på honom.

- ”Jag tänker *inte* riskera Prinsessans liv med din dårskap! Fattar du det!?” fortsatte Djorgo. - ”Om du bryr dig om henne så mycket som du påstår lugnar du dig här och nu!” Djorgo hade rätt, som han så ofta alltid hade. Och Cogo var dåren, som han smärtsamt erkände för sig själv. Djorgos arga vishet fick honom att slappna av ytterligare. Då gjorde Djorgo något som Cogo inte hade förutsett.

Han lutade sig ner till honom, närmare, och fortsatte att tala i en betydligt lägre ton så att bara de tre cyborgerna kunde höra det.

- ”Nehrs avsikt *är* att provocera dig, Cogo, att få makt över dig. Jag vet att det är svårt för dig men gör ingenting dumt. Lyssna inte på honom!”

Att sluta lyssna till Nehrs förolämpande lögner var omöjligt. Men just nu lyssnade Cogo desto mer och hellre till hans kloke vän. Djorgo var så arg på honom just nu, och utan tvekan svartsjuk på hans nyfunna intimitet med Prinsessan. Ändå fanns deras vänskap kvar. Den var skakad i grunden, kanske det aldrig igen skulle kunna bli som förut. Men vänskapen och villigheten att finnas till hands var inte borta. Nehr hade lyckats skapa sprickor mellan dem. Men de fann fortfarande sätt att nå varandra över dessa sprickor. Tårarna rann nedför Cogos kinder. Han var inte värd denna lojalitet eller hjälp. Visst, de stoppade honom för att skydda Prinsessan, men både Haka och Djorgo visade honom mer vänlighet än vad han förtjänade. De kunde, kanske borde, ha brottat ner honom till marken helt, varit betydligt hårdhäntare och brutalare mot honom. Men ingen av dem hade gjort något sådant.

Cogo höjde blicken en aning snett uppåt till höger. Haka var närmast utmattad men hans ögon vara ändå fulla av medlidande. Och han log svagt tillbaka mot honom. Denne korte, korpulente och klumpige cyborg som hade gått Cogo på nerverna så många gånger hade verkligen ett hjärta av guld. Om de någonsin skulle ta sig ur det här tänkte Cogo se till att han aldrig igen skulle glömma bort det. Han hade inte visat Haka tillräckligt med välvilja som han förtjänade, respekt likaså. När allt det här var över, om de fortfarande var vid liv, skulle Cogo göra allt för att ge tillbaka den vänlighet och vänskap som han nu fick, trots alla hans dumheter och misstag. Mäktig som han var, han var ingenting utan hans två vänner. Han insåg det mer än någonsin idag.

Nehr fortsatte att observera de tre cyborgerna framför honom med ett förnöjt leende. Sådana idioter. Om de två andra inte hindrade Cogo skulle en episk strid pågå här och nu. Inte för att det skulle ha oroad Nehr nämnvärt. Cogo ville döda honom. Om hans två vänner bara lät honom försöka skulle de alla bli varse om just hur svårt det skulle bli att

leva upp till det löftet! Att hålla Aurora som en mänsklig sköld var en bra garanti men likväl inte helt nödvändig.

Men ändå nödvändigt.

Lyckligtvis var inte cyborgerna såpass smarta. De lät sig styras av meningslösa saker som medkänsla och omtanke för andra. De såg sin mening i livet som en plikt att använda sina cyborgkunskaper till att skydda andra. Idioter! De tre cyborgerna hade kunnat vara härskare över hela galaxen vid det här laget! De hade tillgång till Aurora under så lång tid, direkt kontakt, och ingen av dem tog makten för sin egen! Den som kontrollerade galaxenergin kontrollerade hela Vintergatan. Och redan med deras kombinerade styrka som cyborger, vem hade kunnat stoppa dem?

Dessvärre för de tre cyborgerna, men mycket bättre för Nehr, hade de tre idioterna valt att dela med sig av sin makt. Eller snarare värre, skänka bort den. Sådan dårskap. De lät en sådan inkompetent flicka ha hela Vintergatans framtid i sina händer – Auroras kraft var ofattbar men hon hade varken hjärna eller livserfarenhet att förvalta den ordentligt – och de tre idioterna hade dessutom lämnat henne ensam. Utan skydd. Utan rådslag.

De hade lämnat dörren vidöppen. Vem som helst, egentligen, hade kunnat stiga igenom och göra det som han nu gjorde. Men Nehr hade agerat först, med både intelligens och våghalsighet. Han hade planerat noga och nu började det ge mer och mer utslag. Sant, planen hade varit att han och Drottningen nu skulle ha varit vigda, vilket hade gett honom laga rätt att fortsätta till nästa steg. Men ett vigselbevis var egentligen ovidkommande. Allt Nehr egentligen behövde var Aurora själv, kropp och sinne. Hon var redskapet och han hade det redan i sina händer. Hans handlingar var olagliga oavsett enligt nuvarande regler. Snart nog, när hans livsverk var fullbordat, skulle inga sådana lagar existera längre ändå. Då skulle ingen bry sig.

Den skurk som skapar historia blir alltid i slutändan kallad hjälte.

En annan något oförutsedd händelse var faktumet att Cogo och Aurora hade legat med varandra, och så sent som bara kvällen innan. Men det var en svagsinnad handling från deras sida som enbart spelade Nehr i händerna. De tre cyborgerna var inte bara dåraktiga att inte ta makten via Drottningen medan de hade haft chansen, de var alla tre så urlöjligen hängivna till henne. Alla tre älskade henne. Alla tre skulle dö för henne. Sådant meningslöst nonsens och bortkastad talang och makt. Vilket gjorde dem mycket sårbara, vilket Nehr mer än gärna nu utnyttjade. Cogo och Auroras lustande vände nu denna lilla vänskapskrets mot varandra och Nehr såg nu resultatet på första plats. Han var extra förnöjd över att cyborgen i blått, den smartare av dem, var den som reagerade på Cogos illojalitet starkast. Se hur de mäktiga faller! Sir Djorgo verkade inte vara så intelligent som ryktet påstod. Vilken intelligens tillät att en kvinna kom emellan vänner? Dessa idioter! Ju mer de nu stred mot varandra desto större möjligheter gav de nu till Nehr. Så mycket var vänskap och kärlek värd. I slutändan; ingenting.

- ”Inget gör så ont som sanningen, eller hur?” deklarerade Nehr. De tre cyborgerna tittade mot honom. Djorgo och Haka var noga med att fortsätta försöka hålla kvar Cogo nere på knä. Till deras lättnad kämpade Cogo inte emot dem längre, men de vågade inte släppa honom. Speciellt inte så länge som Nehr verkade fast besluten att fortsätta såra honom. Att såra dem alla tre.

- ”Jag är säker på att du inte menade att skända henne, Cogo,” fortsatte Nehr med falsk förståelse. - ”Men ni två var ensamma, känslorna svallar över, det är svårt att behålla kontrollen. I närheten av någon så vacker och oskuldsfull, och som du har åtrått så länge, då är det i stundens hetta enkelt att gå för långt. Att inte kunna sluta.”  
- ”Nej!” upprepade Cogo i protest. - ”Det var inte alls så det gick till!”

Bara ljudet av Nehrs röst gjorde honom spyfärdig. Men Cogo lade ändå märke till att nu verkade Nehr bara gissa vad som hade hänt i Auroras villa igår kväll. Han verkade inte veta med säkerhet längre. Ja, Cogo och Aurora hade varit ensamma, deras känslor hade varit överväldigande. Men ingen hade förlorat någon kontroll. Cogo hade hela tiden medvetet varit så försiktig, respektfull, ömsint och tålmodig som man kunde vara. Han hade hela tiden varit uppmärksam till Auroras önskan. Han hade tagit initiativet men så hade även hon. Och beslutet hade varit hennes. Idén hade varit hennes.

Ingen hade plötsligt tappat kontrollen och gått för långt! Ingen hade bett den andre att sluta. Något tvång eller utnyttjande hade aldrig förekommit. Men det var det som Nehr ville få det att framstå som, för att vända Haka och Djorgo mot honom.

- ”Allt var ömsesidigt,” fortsatte Cogo bedyrande. Hans röst var svagare. Han talade direkt till Haka och Djorgo nu, om Nehr kunde höra honom eller inte rörde honom inte i ryggen. Det enda som hade betydelse var att hans två vänner förstod att Aurora själv ville detta, att hon aldrig hade tagit någon skada, varken kroppsligen eller känslomässigt.  
- ”Jag skulle aldrig tvinga mig på Aurora, eller på någon kvinna!”

Den unge dåren hävdade, naturligtvis, sin oskuld. Likväl fortsatte hans två vänner att tvinga ner honom på knä. Halva segern var redan vunnen. Nehr hade ingen aning om hur saker och ting hade gått till under Cogo och Auroras lustande, inte brydde han sig heller. Det var inte Cogo han behövde övertyga utan hans två vänner. Och eftersom de två höll Cogo tillbaka betydde det att de tvivlade på Cogos ord och övervägde att tro det motsatta. De två valde att tro det värsta om deras vän oavsett hur mycket han bedyrade sin oskuld. Sprickan dem emellan växte, vänner skulle slutligen bli fiender. Detta var ett fantastiskt underhållande skådespel! Ett skådespel som han regisserade med perfektion. Det var otroligt att Cogo hade varit så dåraktig och gett honom ett sådant mäktigt vapen att använda mot honom. Åter igen var Nehr övertygad om att hans uppdrag, hans vendetta, var ödesbestämt.

- ”Dina handlingar ger dina argument föga trovärdighet,” svarade Nehr och sopade Cogos försvar under mattan. - ”Hur det gick till har egentligen ingen relevans jämfört med det faktum att det hände i första taget! Och det är ett misstag som inte får ske igen.” Nehr drog Auroras medvetlös kropp närmare till sig.

- ”Aurora är betydligt säkrare med mig än vad hon någonsin var med någon av er!” deklarerade han nedlåtande. - ”Jag ångrar bara att jag inte stannade hos henne igår kväll så jag kunde ha skyddat henne.”

På Djorgos tysta initiativ lät han och Haka Cogo att ställa sig upp igen. De släppte fortfarande inte taget om honom men Nehrs påstående att Prinsessan skulle vara säkrare med honom än med någon av dem fick de alla tre att reagera. Oavsett deras meningsskillnader, de måste stå enade om de skulle kunna rädda henne.

Cogo andades djupt och hans knutna nävar fick honom att skaka. Hans vrede bara växte och växte.

- ”Våga inte lotsas att du bryr dig om henne!” fräste han ursinnigt mot Nehr. - ”Du är knappast någon hjälte när du håller henne gisslan med den där enorma kniven mot hennes hals och hotar att döda henne!”

Nehr hade fräckheten att påstå att hon var säkrare med honom! Vad gjorde han själv i just denna stund!? Det kunde knappast beskrivas som säkerhet.

- ”Anklaga mig för vilka sjuka, vidriga fantasier du än vill, jag bryr mig inte,” fortsatte Cogo. - ”Det enda jag vill veta är hur i helvete du ens kan känna till det här, Nehr? Aurora skulle aldrig anförtro något så personligt till dig, inte ens om du hade varit den du först påstod dig vara.”

För en gång skull visade pojkvaskern lite hjärna och ställde en mer relevant fråga. En fråga som Nehr inte skulle vara dum nog att svara på.

- ”Oroa dig inte, hon har inte brutit något löfte om tystnad som hon kan ha gett dig,” var allt han var villig att säga. - ”Inte medvetet i alla fall.”

Cogos ögon smalnade, likaså Djorgos. De båda reagerade på samma erkännande. Inte medvetet?

Om inte Aurora hade berättat för Nehr om hennes sanna förhållande med Cogo hur hade karln då fått veta om det?

- ”Så hur kan du då känna till det?” krävde Cogo att få veta. - ”Vad har du gjort med henne!?”

Aurora skulle aldrig ha berättat för Nehr. Hon hade lovat att inget säga och Cogo var övertygad om att hon inte hade yppat ett ord om saken för någon. Så om hon inte medvetet hade avslöjat något så måste Nehr fått reda på det på något annat sätt. Och vad sättet än var så skrämde det Cogo. Hade Nehr drogat henne? Hypnotiserat henne? Spionerat på henne? Vad kunde det vara!? Aurora hade berättat att Nehr skulle hjälpa henne i hennes mediala uppgift att hantera galaxenergin, så kunde det handla om någon sorts medial kraft? Var Nehr telepatisk också?

Vad hade Nehr gjort med henne? Och vad mer tänkte han utsätta henne för? Cogo blev allt mer orolig för Aurora ju mer han tänkte på det. Alla dessa vidriga anklagelser och lögner som Nehr påstod att han hade utsatt henne för igår kväll, kom alltihop från Nehrs egna sexuella fantasier? Var det den jävelns egna perversa planer för henne, när Nehr väl hade gift sig med henne!? Oavsett, Cogo måste få bort Aurora från denne galning. Vad Nehr än planerade gällande henne så hade de nog bara sett början av det. De måste sätta punkt för det nu innan galningen skulle få någon mer chans att skada henne.

Att Cogo plötsligt ställde sådana direkta frågor gjorde Nehr obekväm. Men samtidigt kunde han inte låta bli att njuta av faktumet att han bara kunde vägra att svara på frågan. Cogo och hans imbecilla kamrater kunde gott fortsätta att undra hur han hade klämt sanningen ur Aurora om hennes otrohet igår kväll. Ju mer de tre fokuserade på att lösa det mysteriet desto mer skulle de förbli ofokuserade på de viktigare sakerna. Och den obesvarade frågan skulle få dem att frukta honom.

- ”Du tror att du känner mig. Du kunde inte ta mer miste,” var allt som Nehr tänkte svara på frågan, och svaret var – på sitt sätt – ärligt och korrekt. Mycket hade hänt sedan

Dodges uttagningar på Jorden. Men redan då fanns det en hel del som Cogo inte hade vetat om honom. De tre cyborgerna trodde att de kunde klå honom. För att kunna besegra en fiende måste man känna sin fiende. De tre cyborgerna kunde inte vara mer okunniga.

- ”Ni har stoppat näsan i blöt i krafter långt bortom ert förstånd. Krafter som jag besitter,” fortsatte Nehr. Han ändrade plötsligt kroppshållningen, slängde ett hastigt öga upp mot bergskanten bakom honom. Sedan mötte han sina tre fiender med ett nytt, överlägset leende. Auroras lakejer ville ha svar. Nåväl, Nehr var beredd på att demonstrera litegrann vad deras nye fiende faktiskt var kapabel till.

- ”Och nu, mina herrar, har vi talats vid tillräckligt länge. Det är det dags för mig och min brud att dra oss tillbaka.”

Cogo, Haka och Djorgo stirrade alla tre förbryllat på honom. Hade karln orealistisk övertro på sig själv eller hade han totalt tappat allt grepp om verkligheten?

- ”Hur?” frågade Haka åt dem alla tre.

- ”Du har ingenstans att ta vägen,” tillade Djorgo. Men detta konstaterande fick Nehr att bara le ännu mer. De var så naiva och blinda.

- ”Inte det?”

I samma stund böjde Nehr benen och tog sats. Från där han stod, med fortfarande Aurora under armen, hoppade Nehr rakt upp och bakåt. Med lugnt självförtroende landade han, med sin gisslan, uppe på kanten av ravinens vägg. Hoppet var minst tjugo meter högt! Totalt omöjligt för en vanlig människa. De tre cyborgerna gapade av förvåning.

- ”Va? Hur..?” utbrast Haka. Cogo sansade sig först. Så korkade de hade varit! Så som Nehr hela tiden hade retat dem, hela tiden syftat på att det var mer hos honom än vad ögat kunde se, borde de ha förstått att det kanske inte bara hade varit överdrifter eller rena fantasier. Ledzaherna fruktade Nehr av en anledning och de hade nu fått deras första tydliga exempel på varför. De hade varit så dumma att inte ana det.

- ”Han verkligen *är* ett monster!” konstaterade han.

Både Djorgo och Haka släppte taget helt om Cogo nu, det fanns inte längre någon anledning att hålla honom tillbaka. Och detta nya avslöjande om Nehr krävde deras fulla, gemensamma styrka. Nehr var inte bara ett monster i hans sätt att vara. Bara ett fysiskt muterat monster från den försvagade eller obalanserade galaxenergin – eller en cyborg som de själva, framför allt en cyborg på Cogos höga kapacitet – hade den fysiska förmågan att göra ett sådant annars så totalt omöjligt hopp. Nehr hade verkligen skickligt dolt hans monstruösa sida, bara ytterst lite syntes vid hårlinjen i hans panna. Resten måste dölja sig inne i kroppen och gav karln ofantlig styrka. De hade kraftigt underskattat Nehr. Och det komplicerade saker och ting ytterligare.

Men de hade besegrat många starka monster förut. Varför skulle Nehr utgöra någon skillnad? Detta faktum bara inspirerade Cogo ytterligare att ge sig efter honom. Alla silkesvantar var verkligen avlägsnade från och med nu.

Så fort Nehr hade landat och fått ett bra fotfäste uppe på bergskanten riktade han blicken tillbaka ner till hans tre motståndare nedanför. Deras chockade uppsyn var en fröjd att beskåda.

- ”Håll er undan nu!” beordrade han dem och satte tillbaka kniven mot Auroras hals för att tydliggöra att situationen inte var annorlunda bara för att avståndet mellan dem hade ökat. - ”Ett steg närmare ifrån någon av er innan Queen Cosmos har startat och Aurora dör! Och ingen följer efter. Jag har ögonen på er. Jag tvekar inte att döda henne. Galaxen får hellre falla i totalt mörker för all tid och evigheten än att jag kapitulerar till er!”

Nere på marken tog Cogo några steg närmare. Hans blick var fixerad på Nehr där uppe och på den unga kvinnan som hängde medvetslös i hans grepp. Alla hans instinkter ville förmå honom att hoppa upp dit och rädda henne. Men det var fortfarande dumdristigt, för farligt. Och nu hade avståndet dem emellan ökat, vilket skulle ge Nehr mer tid att skada Aurora. Dessutom, att hoppa hela vägen dit upp till kanten av ravinens vägg, på ett smidigt och effektivt sätt, skulle inte alls vara omöjligt men ändå en utmaning, t.o.m. för Cogo. Ute i rymden var sådana hopp inga problem men betydligt svårare så nära marken inom en planets atmosfär. Att Nehr hade lyckats, med ryggen mot bergväggen, klädd i tung rustning och mantel, dessutom bärandes på Aurora, var både förvånande och imponerande var Cogo tvungen att erkänna. Han hade själv kunnat göra det samma men inte helt säkert lika graciöst. Nehrs monstruösa styrka var beundransvärd. Inte konstigt att han ville fortsätta att se till att galaxenergin förblev i obalans, han ville inte förlora denna styrka. Och bästa sättet var att ha total kontroll över Drottningen. Nehrs avsikter blev allt klarare, dock inte hans tillvägagångssätt. Nehr hade bevisat att han var mycket fysiskt stark och smidig. Vad mer kunde han göra som han ännu inte hade avslöjat? Att inte känna till deras fiendes trick var ett allvarligt problem, men var i slutändan ovidkommande. De hade varit i många liknande situationer förut, detta bakslag bara inspirerade Cogo att kämpa ännu mer att rädda Prinsessan.

Ändå kunde han inte förneka att allt han kände inombords; oro, spänning, övertygelse, hat och kärlek, allt kändes så mycket starkare sedan han hade erkänt sina sanna känslor till Aurora, och hon hade gjort det samma tillbaka till honom. Insatserna var de samma men ännu större. Det var svårare för honom att fokusera, att helt och hållet tänka som en krigare. Men en krigare och beskyddare av Drottning Aurora var vad han var och skulle så förbli. Han fick inte känna missmod nu. Dessutom, Nehr hade precis demonstrerat en imponerande förmåga för dem. Så varför gömde han sig fortfarande bakom Aurora som en fegis? Varför försökte han fortfarande fly? Varför inte nu bemöta dem i strid och besegra dem, en gång för alla, om Nehr var så säker på att han kunde slå dem? Nehr påstod att Cogo inte längre kände honom. Sant, karln var förändrad sedan Jorden, men han betedde sig fortfarande mycket likadant. Som en ynkrygg.

En lögnaktig, vidrig ynkrygg skulle aldrig komma undan med att besegra Jan Cogo och kidnappa kvinnan han älskade! Inget av det skulle stå på Cogos gravsten. Och någon gravsten skulle inte resas på många, många år till.

- ”Det spelar ingen roll vart i hela Universum du flyr, Nehr!” ropade Cogo upp till hans fiende ovanför. - ”Jag kommer att hitta dig! Hör du mig!? Jag kommer att hitta dig!”

Nehr log tillbaka till honom. Cogos löfte var en välkommen utmaning. Om den kaxige, unge cyborg och hans två indolenta vänner skulle överleva länge nog, det vill säga.

- ”Det ser jag fram emot,” sa han. Sedan försvann den vitklädde Ledzahledaren bakom kanten på bergväggen med sin gisslan och tog sig nedför ravinens vägg på andra sidan och vidare ut på det öppna fältet utanför.

Så fort Nehr var utom synhåll med Aurora vände Haka och Djorgo omedelbart på klacken och skyndade tillbaka för att återhämta sina vapen som de tidigare hade tvingats kasta ifrån sig. Cogo stod kvar. Han drog blixtnabbt sitt eget legendariska vapen från hans hölster och förde de två delarna samman. Astrospjutet var åter aktiverat. Medan hans två vänner var på väg tillbaka till hans position med sina egna vapen snurrade Cogo sitt lansvapen ett par varv och tog sikte mot den raserade utgången till ravinen.

- ”Astroåska!”

Den orangea DNA-formade strålen sköt iväg med våldsamt kraft ifrån Astrospjutets ena ände och träffade de inrasade stenblocken. De exploderade till småbitar och flög åt alla håll. Ravinen var åter öppen och de tre cyborgerna kunde snabbt och lätt ta sig ut och vidare. Nehrs avsikt var att ta sig till Queen Cosmos som stod parkerat längre bort på fältet. Tidigare när han hade anlänt hade Cogo ansett Queen Cosmos närhet till ravinen på runt en halv kilometer som en idealisk flyktväg för Prinsessan, och väl ombord skulle hon vara säker. Enda nackdelen hade varit tiden det skulle ta henne från ravinen till skeppet. Nu var situationen rakt det motsatta. Aurora skulle aldrig vara säker ombord om Nehr var med henne, ett scenario som väldigt mycket riskerade att bli verklighet. Och plötsligt var en halv kilometer inte ett tillräckligt långt avstånd för att stoppa Nehr. Och de måste stoppa honom från att stjäla skeppet med Aurora ombord. Nehr hade ett försprång men på högst en minut, och han hade Aurora att bära på. Om de var snabba skulle de ha en chans att hinna ikapp. Cogo tog täten med Djorgo och Haka tätt efter. Under tiden, högt ovanför deras huvuden, hördes ett dovt men allt mer ökande muller. Och en växande skugga började allt mer blockera solens ljus. Cogo tog ingen notis av detta. Hans tunnelseende var tillbaka. Han måste rädda henne!

Problemet var att han kunde inte se Nehr eller Aurora någonstans. De var helt försvunna, som uppslukade av jorden. Högst en minut hade passerat sedan Nehr hade försvunnit med Aurora nedför ravinens kant, absolut inte längre. Hur hade de båda kunnat försvinna så snabbt? Cyborgerna kunde se skeppet långt där borta men inte dem. Vart hade de tagit vägen? De alla tre tittade oroligt åt alla håll men såg ingen av dem. De enda de såg var den fortfarande flyende befolkningen som Haka framgångsrikt tidigare hade lett ut ur ravinen. De flesta flydde tillbaka mot sina hem i byn eller bort mot den stora pyramiden. Kunde Nehr ha gömt sig bland folkmassan? Det skulle vara svårt att upptäcka dem i så fall eftersom både Nehr och Aurora var klädda i vitt precis som de flesta av bröllopgästerna. Ändock, det var en risk att försöka gömma sig bland Great Kings befolkning som älskade sin drottning och som nu visste vilken skurk Nehr egentligen var. Även om ingen av lokalbefolkningen skulle ha en chans mot Nehr skulle det ändå väcka uppmärksamhet. Just nu fanns inga tecken på någon konfrontation eller konflikt. Att Nehr hade tagit sin flykt bland dem var inte omöjligt men ändå osannolikt. Hans bästa alternativ var att lämna planeten snabbt om han skulle kunna komma undan, och därmed få hjälp av sina Ledzahiska undersåtar. Queen Cosmos var fortfarande det bästa alternativet för honom. Så varför kunde ingen av cyborgerna se honom eller hans gisslan? Hade Nehr lurat dem igen och tagit en annan väg? Vart? Det var ett flera kvadratkilometer öppet fält med lågt gräs, det fanns ingen vegetation eller byggnad eller något annat att gömma sig bakom eller i. Den stora skogen började först ännu längre bort

bortom Cosmos. De hade redan undersökt ravinens yttre vägg bakom dem, ingen gömde sig där heller. De tre skyndade vidare mot Cosmos men var de ens på väg åt rätt håll? Att inte kunna se varken Nehr eller framför allt Aurora skrämde Cogo oerhört.

- "Aurora! Aurora!"

Desperat ropade han ut hennes namn. Hennes förnamn. Inte någon av hennes titlar. Det var högst osannolikt att hon skulle ha kunnat svara honom. Aurora var troligtvis fortfarande medvetlös från det slag som Nehr hade gett henne, och att nu veta hur mycket starkare Nehr faktiskt var förklarade varför hon förblivit medvetlös såpass länge, trots hennes spåda fysik. Det måste ha varit ett kraftfullt slag som Nehr hade gett henne som skulle göra ont i flera dagar efteråt. Det var cyborgernas plikt att se till så hon inte fick ta emot fler skador.

Trots att Cogo visste bättre fortsatte han att ropa efter henne. Han vägrade att ge upp.

- "Aurora!"

Djorgo grep plötsligt tag om hans axel och pekade bort mot foten av Queen Cosmos. Han hade lyckats få syn på dem! Nehr var på väg mot Cosmos med Aurora, precis som de hade trott. Men han var redan framme, precis på väg att slinka in uppför huvudrampen, därför hade de missat att upptäcka dem tidigare. Djorgo hade inte ens sett dem alls om det inte hade varit för att rampen hade rört sig. Hur hade Nehr hunnit fram med Aurora så snabbt? Själva hade cyborgerna knappt kommit halvvägs. Nehr var inte bara stark, han verkade också besitta stor snabbhet. En till egenskap han delade med Cogo verkade det som.

Huvudrampen under buken på Queen Cosmos drogs tillbaka och stängdes. Nehr hade lyckats ta sig ombord med Prinsessan.

- "Förbannade helvete!" svor Cogo högt. Nåja, det fanns fler sätt att ta sig ombord. Och Cogo kände till dem alla. Men plötsligt slutade både Haka och Djorgo strax bakom honom att springa. Skuggan som skymde solen verkade plötsligt täcka allting och blev bara mörkare. Det var mitt på dagen och strålande väder men nu var det mörkt nog som om det hade varit skymning. Mullret ökade. Haka pekade upp mot skyn ovanför dem i förfäran.

- "Titta på himmelen!" utbrast han.

Skuggan var en till synes oändlig mängd av skepp. Ledzavernas flotta var på väg mot dem. Längst fram i dess formation var deras jaktskepp.

- "Gode Gud! Invasionen!" utbrast Djorgo. Han hade inte glömt bort den men han hade tvingats förskjuta dess stundande närvaro pga. allt annat som hände. Nu kunde han inte blunda för det längre. Vad skulle de göra? Vart skulle de gå? Fortsätta mot Queen Cosmos? Eller uppta försvarsställning här nere på marken? Prinsessan hade bett dem att skydda hennes folk. Som alltid valde hon andra före sin egen säkerhet. Hur mycket det än smärtade honom valde Djorgo likadant. In i döden, om nödvändigt, skulle han lyda henne.

Även om det betydde att han måste släppa taget om henne.

- "Vi måste omedelbart få folket i säkerhet," sa han.

Men hur?

Det var en sak att beskydda en person. Hur skyddade man tusen? Med bara tre man? I nuläget hade de inget naturligt försvar alls från terrängen, de var ute på ett öppet fält. Husen i byn gav inget skydd alls mot Ledzahernas eldstyrka, människorna skulle massakreras om de försökte ta skydd i sina hem. Att återföra dem till ravinen var en dålig idé, inte många skulle gilla tanken att ta sig tillbaka dit efter allt de redan hade sett där och ravinen kunde snarare bli en dödsfälla än ett skydd. Det enda alternativet var den stora pyramiden men den var ändå inte stor nog för rymma alla och det skulle ta tid att föra dit dem allihop. Minst hälften riskerade att skjutas och sprängas ihjäl innan de ens skulle hinna fram.

Djorgo hatade att erkänna det men han var rådlös. Han visste vad uppgiften var men hade ingen aning om hur han skulle verkställa den. Detta var en uppgift han aldrig hade tränat taktik för. Hade han inte varit så desperat och orolig hade han känt av sin egen pinsamhet att inte kunna lösa en militär strategi, inte ens i ett akut nödläge. Som tur var hade Haka ett redan beprövat alternativ kvar som Djorgo helt enkelt hade missat.

- ”Jag tar hand om det!” var allt Haka sa till honom med stort självförtroende medan han kamratligt daskade till sin länge vän på armen. Djorgo stirrade förbluffad på honom. Haka var aldrig den av dem som hade fungerande idéer men idag var den kortvuxne cyborgens full av lösningar. Under tiden skyndade Haka sig att kalla på sitt lilla skepp med knapparna på hans mage.

- ”Starbord!”

Det dröjde bara sekunder innan det lilla gula enmansskeppet anlände. I sin iver snubblade Haka till en aning när han skulle kliva ombord men lyckades snabbt återfå balansen och satte sig sedan till rätta i cockpit. Starbord lyfte och skyndade närmare den större delen av folkmassan längre bort vid ravinen. Väl där vände han i luften och tog sedan sikte mot marken.

- ”Bordborren!”

Ja, det var ett redan beprövat knep. Men det var överlägset det bästa de kunde göra just nu för att skydda befolkningen på den minimala tid de hade att spela med. Att ta dem alla djupt under marken, bort ifrån dödlig laser och exploderande raketer. Folket hade redan följt Haka under jord bara minuter tidigare, de skulle högst troligt göra det igen. För att skydda så många var det deras bästa val, deras enda val. Haka kanske bara följde sin instinkt, gjorde det som han verkligen var bra på. Men han hade lyckats att snabbt tänka ut en förhoppningsvis fungerande plan i kaoset. För en gång skull kunde Djorgo inte skryta med att han hade kunnat göra det samma. Med stolthet såg Djorgo sin vän försvinna med sitt skepp under jord för att så snabbt som möjligt gräva ut en grotta stor och djup nog för dem alla.

Men Hakas lösning var bara halva lösningen. De alla riskerade att bli instängda eller rent av begravnade under mark om de inte lyckades besegra eller åtminstone hålla Ledzaherna på avstånd. Den enda riktiga lösningen var att stoppa konflikten. Allt annat skulle bara vara för intet. Och för att åstadkomma det måste de använda deras bästa vapen. Cogo.

Men Cogo hade aldrig stannat för att inse hur nära den Ledzahiska anfallsstyrkan nu var. Faktum var att han var fortfarande helt omedveten om den. Hans enda fokus var Queen

Cosmos och de två individer som fanns ombord. En av dem måste han rädda till varje pris. Den andre tänkte han slita ut hjärtat på om det så skulle vara det sista han gjorde. Queen Cosmos motorer började mullra. Och strax därefter började hon lätta ifrån marken. Cogo stannade tillslut. Att fortsätta springa nu när Cosmos lyfte ifrån marken var lönlöst. Hans avsikt att ta sig ombord, däremot, var helt oförändrad.

- ”Tro inte att du ska få komma undan, Nehr!” ropade Cogo. Utan tvekan tillkallade han sitt skepp.

- ”Starcrow!”

Det lilla rödsvarta skeppet flög snabbt mot Cogos position. Djorgo flämtade till i panik. Han förstod det farliga som riskerade att hända, vad hans unge vän tänkte göra. Cogo gjorde det igen, han trotsade Nehrs order och ultimatum genom sin olydnad. Åter igen utsatte han Prinsessan för dödlig fara. Självklart inte med uppsåt. De alla ville, onekligen, rädda henne, och *skulle* rädda henne. Men att bara rusa efter med draget vapen var ingen lösning, tvärt om. För att kunna övervinna Nehr och desarmera hans ultimatum mot dem måste de vara listiga. Och tålmodiga. Cogo innehade inget av detta i nuläget. Den unge mannens ivriga agerande i sig var vardagsmat för Djorgo men inte på den här irrationella nivån. Cogo var annars en duktig taktiker men nu reagerade han i desperation utan att tänka alls. Ett faktum Djorgo hade lagt märke till ända sedan i morse inne i den Ledzahiska basen, inte bara den senaste timmen. Med tanke på vad som hade avslöjats här idag förstod han äntligen varför. Cogos nya och betydligt intimare närhet till Prinsessan gjorde honom ännu mer emotionellt investerad i henne än någonsin tidigare. Rädslan att förlora henne, viljan och iver att rädda henne var förståelig. Men det var ändå ingen ursäkt för att sätta efter Cosmos som en galning utan en fungerande taktisk plan. Det riskerade bara Auras liv helt i onödan. Och om hon skulle skadas, eller än värre dö bara för att Cogo inte maktade av att behärska sig skulle Djorgo aldrig förlåta honom. Mycket kunde Djorgo förlåta, eller acceptera. Men att riskera hennes liv så vårdslöst när det fortfarande fanns alternativ var oförlåtligt. Han måste stoppa Cogo innan den oåterkalleliga gränsen nåddes. Allt vad han förmådde rusade han efter sin unge vän.

- ”Cogo, stopp! Kom tillbaka!”

Starcrow flög närmare markytan och Djorgo såg att Cogo var på väg att göra ett nytt av sina imponerande, akrobatiska hopp för att landa ovanpå dess övre skrov. Han måste hindra Cogo från att nå sitt skepp. Väl ombord på Starcrow skulle han aldrig hinna ikapp honom. Och om Cogo satte av efter Queen Cosmos i detta läge var Prinsessan så gott som dödsdömd.

Djorgo sprang fortare än vad han någonsin hade sprungit i hela sitt liv. Varje del av hans cyborgnetiska kropp arbetade till sin absolut maximala potential. Han förlorade energi snabbt och hela kroppen värkte. Men han var nästan ikapp Cogo nu. Han var så nära!

- ”Vi fick inte följa efter!” skrek han. Men Cogo hörde honom inte, eller ignorerade honom. Starcrow närmade sig nu snabbt på låg höjd. Den unge mannen tog sats och hoppade!

Utan att ens hinna överväga faran eller om han själv ens hade förmågan att följa efter Cogo på samma skickliga nivå hoppade Djorgo efter.

- ”Stopp!”

Timingens var perfekt, som alltid. Cogo var så skicklig och dessutom så van vid att göra dessa alltid så träffsäkra hopp att han sällan behövde tänka innan han gjorde dem. Att hoppa och röra sig med sådan smidighet genom luften med sådan precision var för det mesta lika självklart för honom som att gå eller att andas. Och denna gång var inget undantag. Faktum var att detta hopp skulle bli busenkelt jämfört med de flesta. Starcrow mötte honom med hög hastighet men på låg höjd, bara några meter över marken. Och väl ombord skulle han sätta full fart efter hans fiende, leta rätt på honom och döda honom! Ingen pardon!

Men plötsligt var allt totalt annorlunda. Det kom helt oväntat, från ingenstans. Det självklara var raderat. Timingens icke-existerande. Hans hopp var en total katastrof. Men det var inte hans eget fel.

Väl i luften hade Djorgo precis lyckats hinna ikapp och få grepp om Cogo. Vikten, hastigheten och framförallt vinkeln blev därmed totalt fel och Cogo blev så fullständigt överrumplad av denna oväntade tackling att all kontroll försvann.

- "Nej!" hann Cogo protestera, men det var redan försent. Djorgo vägrade släppa taget om honom, samtidigt som han höll tag i honom med livet nästan som insats på samma gång. Det hade inte funnits någon planering i hans eget hopp, förutom att få grepp om Cogo. Hastighet, vinkel och framförallt landning hade inte funnits med i Djorgos beräkning alls, det fanns ingen tid. Starcrow hade under tiden inte saktat ner eller ändrat kurs och närmade sig nu med ofattbar hastighet. Kollisionen var oundviklig.

De båda cyborgerna kraschade tillsammans handlöst rakt in i Starcrow's styrbord sida. Djorgo och Cogo vrålade båda två ut i smärta när de våldsamt kolliderade med skeppet. Hade de inte varit cyborger hade de båda dött omedelbart. Kraften från kollisionen var så kraftfull att den fick Cogo att tappa greppet om Astrospjutet. Det fanns inget han kunde göra för att hindra vapnet från att falla ur hans hand. Farten och den häftiga kollisionen fick de båda cyborgerna att fortsätta fara över Starcrow's skrov och sedan spinna ännu mer i luften samtidigt som de nu snabbt föll mot marken. Men Djorgo vägrade fortfarande att släppa taget om sin vän. Tillsammans slog de i marken med våldsam kraft.

De båda männen tumlade handlöst runt flera gånger över gräset. Igen skrek de båda ut i smärta och frustration, även om marken var betydligt mjukare i jämförelse än Starcrow. Kollisionen med marken fick Djorgo att slutligen förlora greppet om Cogo och han landade tillslut med ansiktet nedåt strax intill sin unge vän. Otroligt nog hängde Rymdspjutet fortfarande kvar över hans axel men kollisionen med marken och efter att ha rullat runt flera meter hade gett honom mer smärta över både ryggen och axlarna tack vare hans treudd. För ett ögonblick blev allting tyst för dem båda. De olika kollisionerna lämnade sina ömmande spår men ingen av cyborgerna hade tagit någon verklig skada. De var tillfälligt mörbultade men annars oskadda. Åter igen hade deras cyborgimplantat räddat dem. All smärta drog sig snabbt tillbaka. Djorgo tittade hastigt upp, gjorde allt för att skaka bort desorienteringen så fort som möjligt. Cogo var bara tre meter ifrån honom och först nu slutade han att rulla runt. Djorgo tänkte aldrig försitta chansen. Han bokstavligen rusade upp från marken och tacklade Cogo på nytt innan han hann resa sig. Cogo var inte omedvetet om vad som hände. Men han hann aldrig reagera förrän Djorgo tvingade ner honom till marken igen med hela sin kroppsvikt.

- ”Nej, släpp mig!” protesterade han. - ”Släpp mig, Djorgo!”

Men Djorgo släppte honom inte. Han fortsatte att tvinga ner honom och höll fast honom med en otrolig styrka, t.o.m. för att vara Djorgo. Cogo kämpade emot men när Djorgo snabbt och skickligt lyckades låsa bägge hans armar bakom ryggen var det inte mycket han kunde göra för att komma upp ifrån marken. Desperat försökte Cogo ändå att komma loss. Han måste komma loss. Med varje sekund försvann Nehr med Aurora allt längre bort. Underligt nog var han inte förbannad på Djorgo. Han borde vara det. Men Cogo förstod varför hans vän hindrade honom. Samtidigt borde Djorgo veta bättre än att hindra honom. Om de skulle rädda Aurora kunde de inte ödsla tid på att strida mot varandra. Det var ju det Nehr ville att de skulle göra. Dessutom kunde Cogo se igenom Nehrs ultimatum. Tidigare, inne i ravinen, var faran mot Aurora avsevärd. Nehr var en ynkrygg men en pragmatisk sådan. Nehr trodde sannolikt att han var säker nu ombord på Cosmos. Men för att styra skeppet kunde han inte längre hålla kniven mot Auroras hals. Om Cogo kunde smyga sig ombord skulle han kunna överrumpla Nehr på många olika sätt. Men så kunde bara ske om Djorgo slutade med sina starka och mycket ihärdiga judogrepp.

- ”Han kommer inte att döda henne! Inte nu!” insisterade Cogo. - ”Han kommer inte..!”

Var det verkligen sant? Kände han Nehr tillräckligt väl för att våga anta att Aurora verkligen inte var i dödlig fara längre? Att hon kanske aldrig hade varit det? Att Nehr, i slutändan, bara bluffade? Det var en gissning på 50-50. Vanligtvis gillade Cogo sådana odds. Men det gjorde inte Djorgo. Han var allt annat än övertygad om att Cogo skulle kunna lyckas med någonting i detta läge.

- ”Du får inte följa efter henne, Cogo!” beordrade han. - ”Jag tillåter dig inte!”

Cogo fick inte följa efter henne? Djorgo tillät det inte? Denna order, när väl uttalad, överraskade dem båda, av samma anledning. Tillät Djorgo honom inte att följa efter enbart för att förhindra att Prinsessan utsattes för mer fara? Eller ville Djorgo inte att Cogo skulle följa efter henne just för att han inte ville ha honom nära henne? Var detta en order utfärdad av plikt känsla? Eller av ren svartsjuka?

Bägge männen insåg att svaret var högst troligt båda alternativen.

Djorgos judogrepp var starkt och effektivt. Men inte tillräckligt starkt eller effektivt nog. Snart, men med stor ansträngning, kunde Cogo ta sig ur greppet som höll hans armar låsta bakom ryggen med ren muskelstyrka. Inte för att det hindrade Djorgo från att försöka ta ett nytt grepp om honom, vad som helst för att hindra honom att lämna planetens yta. Djorgo fortsatte att utnyttja sin kroppsvikt för att pressa Cogo till marken samtidigt som han tog nya judogrepp på honom. Cogo var snabb men Djorgo var snabb också och matchade hela tiden sin vän. När Cogo tog sig ur ett grepp tog Djorgo ett nytt. Han var också noga med att inte tappa sin egen balans, eller att han själv plötsligt skulle hamna underst. Om han misslyckades och Cogo kom loss och upp på fötter hade Djorgo inte längre någon chans att hålla honom tillbaka. Flera gånger försökte Cogo slingra sig loss, eller välta dem båda så han skulle komma överst. Genom något mirakel lyckades Djorgo hindra honom. Var det skicklighet eller ren tur? Eller berodde det på att Cogo inte gjorde sitt yttersta?

Gräs och jord revs upp under dem. De båda männen muttrade, flåsade och vrålade medan de kämpade i denna underliga brottningsmatch, antingen för att komma loss eller för att hålla kvar den andre.

Cogo ville verkligen inte slåss mot sin vän, men han hade inte längre tid med det här. Allt för mycket tid hade redan gått förlorad. Han måste ta sig loss. Han kunde egentligen göra det, lätt, redan nu. Men det skulle betyda att han tvingades skada Djorgo. Något han absolut inte ville. De var vänner. De måste kunna lösa det här utan våld. Djorgo var den mest resonable person han kände. Det måste gå att resonera med honom.

- ”Det är mig Nehr verkligen vill åt,” förklarade han insisterande. - ”Han dödar henne inte så länge han inte har mig.”

Till Cogos stora förvåning vände Djorgo honom plötsligt till sig. Greppet om honom som hållit honom till marken var nu nästan obefintligt.

- ”Jag vet!” svarade Djorgo och stirrade honom djupt i ögonen på nära håll. - ”Jag tror dig! Men vi måste stå enade för att hålla stånd mot Ledzaherna!”

Cogo fnös irriterat. Han kunde acceptera att Djorgo hade tacklat och brottat ner honom för Prinsessans skull. Men för Ledzahernas skull!? Skulle Nehr komma undan pga.

Ledzaherna? Var Djorgo inte klok!?

- ”Jag struntar i Ledzaherna!” röt han helt ärligt. Om Djorgo ville stanna här och ödsla tid på att strida ännu mer mot Ledzaherna var han fri att göra det. Cogo hade betydligt viktigare prioriteringar. Och Djorgo skulle föreställa den smartaste av dem? Eller var detta bara ytterligare ett plump försök att hindra honom från att återförenas med Aurora? Cogo visste att Djorgo kunde ha mycket starka, t.o.m. passionerade känslor under hans vanligtvis stela disciplin. Men denna svartsjuka, om det nu var det som det var, var så ovärdig Djorgo. Han skulle aldrig klandra Djorgo för hans sårade känslor men Cogo ansåg att han hade lika mycket rätt till sina egna känslor för Aurora också. Och Djorgo visade honom ingen sådan respekt alls tillbaka och det gjorde ont. Trots alla de hemska, osanna påståenden Nehr hade kommit dragandes med så hade valet varit Auroras. Och hon hade valt Cogo. Djorgo var tvungen att förr eller senare lära sig att acceptera den sanningen, oavsett om han gillade det eller inte.

Djorgo hade gjort misstaget att försöka vädja till honom. Det ännu större misstaget var att han hade släppt taget om Cogo och vänt honom mot sig. Förbannad knuffade Cogo till Djorgo som föll nästan handlöst bakåt. Han hade kunnat ta i betydligt hårdare och fått Djorgo att flyga som en vante men han ville inte skada sin vän på något sätt, bara få bort honom så han själv kunde fortsätta. Han hade en viktig uppgift att ta itu med. Hans livs viktigaste uppgift hittills.

- ”Jag kan inte överge henne!” deklarerade Cogo och tog sig snabbt upp på fötter. Han vände blicken upp mot skyn åt det håll Queen Cosmos hade försvunnit.

- ”Nu räcker det!”

Cogo hann aldrig se vreden i Djorgos ögon när det annars ändlösa tålamodet slutligen upphörde. Han hann inte heller reagera innan Djorgo grep tag om hans högra arm och

drog honom aggressivt mot sig. Och han hann inte förhindra knytnäven som träffade honom våldsamt rätt över käkbenet.

Smällen var kraftfull. Den fick Cogo att helt tappa balansen och han föll hårt tillbaka ner till marken. Smärtan var otrolig! Men var ändå ingenting mot chocken som överväldigade honom.

Djorgo hade slagit honom!

Cogo förde bägge händerna till hans ömmande ansikte, han kunde inte låta bli. Smärtan var bultande, pulserande. Det var inte bara över käkbenet, hela vänstra halvan av ansiktet gjorde ont så in i helvete. Hur kunde det göra så här ont!?

Hans händer darrade när han tog bort dem ifrån ansiktet igen och han stirrade ner på de röda handskarna. Ingen annan ton av rött fanns där. Men vad var det för smak Cogo kände mot hans tunga inne i hans mun? Chockad flämtade han till. Det var mycket länge sedan men han mindes fortfarande hur det smakade. Den mycket distinkta, otvivelaktiga smaken av blod.

Han blödde!

Cogo hade inte sett sitt eget blod på många år, än mindre känt smaken av det. Han hade inte blödigt en droppe blod sedan han hade varit fullt mänsklig. Sedan dagen han blev en fulländad cyborg hade saker som hans eget blod blivit inget mer än ett minne. Blod flöt fortfarande i hans kropp och utförde fortfarande samma livsviktiga funktion som det gjorde för alla biologiska varelser. Men hans cyborgimplantat gav honom ett sådant starkt skydd mot yttre våld att det krävdes en ofantlig styrka att bryta igenom detta syntetiska försvar för att ens blotta hans betydligt mer känsliga, fortfarande biologiska delar.

Ändå hade Djorgo lyckats med just det!

Men hur? Som cyborg hade Djorgo en egen imponerande styrka men den matchade inte Cogos. Många monster av varierad kraft och storlek hade gett sig på honom, slagit honom, beskjutit honom. De hade orsakat honom tillfällig smärta. Men inget monster eller motståndare hade fått honom att blöda. Det skulle krävas en styrka och våldsamhet av minst Cogos egen nivå eller högre för att orsaka en sådan tillräcklig skada.

Ändå hade Djorgo gjort det.

Fortfarande chockad och desorienterad höjde Cogo blicken upp mot Djorgo som stod över honom. Djorgos nävar var fortfarande knutna och han andades mycket tungt. Nu kunde Cogo se vreden i den blåkläddes cyborgens ögon. Nej, det borde inte vara möjligt för Djorgo att skada honom så här. Djorgo hade klappat till honom förut när hans tålamod med honom hade sinat, och det hade känts. Men det hade inte varit någonting jämfört med det här.

Men ilskan i Djorgos uppsyn var allt till svar Cogo behövde. Detta knytnävslag från Djorgo handlade inte bara om att hindra honom från att ge sig av. Inte heller handlade det om att disciplinera honom. Det var ren hämnd! Och svartsjuka.

Det där knytnävslaget handlade nästan uteslutande om henne.

Djorgo hade slagit honom för att han hade blivit Auroras älskare. Djorgo hade slagit honom för han kunde inte tygla sin ilska längre över detta svek. Hans länge vän behövde inte säga ett ord, svartsjukan var övertydlig i Djorgos blick som skymtade under den långa, svarta luggen. En blick som var i det närmaste helt vild. Cogo kände igen det, förstod vad det var, för han hade en gång inte allt för många år sedan själv varit uppslukad av en liknande vrede. Och han visste allt för väl hur förtärande sådan vrede kunde vara. Men att se den hos Djorgo, av alla människor, var minst sagt skrämmande. Men om hans minst sagt upprörda vän tänkte ge sig på honom ytterligare kunde Cogo inte klandra honom.

Han förtjänade det där knytnävslaget. Och smärtan det orsakade. Det var nog ingenting jämfört med smärtan som hade fått Djorgo att klappa till honom i första taget. För bara en ofattbar, emotionell smärta kunde skapa sådan vrede och få en vän att slå en annan.

Han hade slagit Cogo.

Ja, han hade slagit honom. Och Djorgo ångrade det inte alls! Faktum var att han tvingade sig att lägga band på sig själv. Djorgo ville bara fortsätta slå honom. Igen och igen! Hur kunde Cogo ha gjort det här? Hur kunde han ha gått så långt över gränsen? Hur kunde han ha tagit sig sådana friheter? Med vilken rätt hade han trott att han fick göra vad han hade gjort? Hur kunde han ha rört henne!?

Djorgos svartsjuka hjärta bönfalldes honom att fortsätta slå. Men hans sunda förnuft fick honom att sansa sig. Och hans heder påminde honom om att man slår inte den som redan ligger ner. Dessutom, vilken nytta skulle det ge att fortsätta att slå honom? Ingen. Det skulle inte vrida tillbaka klockan och rädda hennes heder. Det skulle aldrig få det ogjort. Och, till skillnad ifrån tidigare, den här gången reste inte Cogo sig genast upp igen med ett hånflin på läpparna efter att Djorgo hade klappat till honom. Den unge cyborgens täckte snarare sitt ansikte med sina båda händer, tydligt i större smärta och chock än vad som hade varit förväntat. Cogo låg kvar på marken, han reste sig inte. Och den totala förvåningen var uppenbar i hans nu mycket ömmande ansikte. Kanske ett slag hade räckt för att budskapet skulle nå fram? Ändå, bara ett slag mot Cogo borde aldrig räcka för att sänka honom, det hade det aldrig gjort förr.

Hade han verkligen slagit honom så hårt? Med sådan kraft?

Först nu insåg Djorgo just hur mycket hans högra hand värkte.

Först nu började han inse att han faktiskt hade gett sig på någon som var en av hans bästa vänner.

En vän som vanligtvis alltid slog tillbaka om han blev attackerad. Men som nu valde att inte göra det.

Han kände fortfarande ingen ånger. Oavsett hur han hade lyckats leverera ett sådant våldsamt slag så förtjänade Cogo det. Djorgo hoppades att det skulle bli en nyttig läxa för den unge cyborgens. Ibland var det bara våld och smärta som Cogo lyssnade till. Samtidigt visste Djorgo att det han själv precis hade gjort var också fel. Och två fel, om än två totalt olika fel av helt olika konsekvenser, gjorde fortfarande ingenting bättre. Och det fanns en anledning till varför han hade attackerat Cogo i första taget. Han ville inbilla sig själv att det handlade om att hindra Cogo från att ge sig av pga. hotet mot Prinsessan och pga. Ledzaherna som snart skulle nå markytan inom loppet av bara minuter. Men den sanna

anledningen till varför han hade klappat till Cogo var ren svartsjuka. Handlade det ens om att Cogo hade spenderat natten i hennes säng? Eller egentligen om att Aurora hade låtit det hända?

Handlade det där slaget egentligen om att Djorgo kände sig avvisad? Att det inte hade varit honom som hon hade valt? Utan att hon hade valt Cogo?

Om det var sant så var det han själv, inte Cogo, som precis förlorat all heder. Förlorat all rätt att kalla sig Cogos vän. Men sanningen var att Djorgo inte helt förstod själv varför han hade slagit Cogo, och med sådan våldsam aggressivitet. Han var inte ens själv medveten om att han var kapabel till sådan styrka. Och, i nuläget, spelade det någon roll? Det fanns ingen mer tid för dessa analyser eller att klargöra vem som hade gjort vad och varför.

Ledzaherna var här. De hade ingen tid kvar.

Djorgo böjde sig ner och grep tag om kragen till Cogos rustning och drog honom abrupt närmare sig.

- "Ta dig samman!" beordrade han. Men var det bara Cogo han talade till? Eller också till honom själv?

- "Vi behöver dig," fortsatte han. - "De är för många och utan dig är folket här chanslöst."

Det var sanningen, ingen lögn. Djorgo och Haka kunde göra mycket, men inte allt. Utan Cogos styrka, snabbhet, motståndskraft och hans speciella förmågor var denna planet dömd att falla inom loppet av kanske bara en timme. Hamnade källan till galaxenergin i orätta händer skulle hela Vintergatan falla också över tid. Men först och främst fruktade Djorgo för befolkningens liv. Dessa män, kvinnor och barn var helt oskyldiga. De behövde den bästa skölden, den bästa beskyddaren galaxen hade att erbjuda. Beskydd kunde han själv och Haka erbjuda. Men detta folk behövde också en förkämpe. Denne förkämpe måste därför stanna här och utföra den plikt som deras Drottning hade bett honom att göra.

Cogo var inte ignorant till vad Djorgo påminde honom om. Men hans, deras, främsta plikt var Auroras säkerhet. Och hon var knappast säker så länge hon var Nehrs gisslan, långt härifrån. Hans käke värkte fortfarande. Mycket. Det borde det inte längre göra. När Cogo upplevde smärta gav den med sig ganska omgående. Den här smärtan, däremot, bestod. Kanske var det bara styrkan i slaget i sig. Kanske berodde det på vreden som hade svingat den där raka högern. Smärtan i sig skulle tillslut ge med sig och försvinna. Men om Djorgo verkligen avskydde honom för det han delade med Aurora och aldrig skulle kunna lägga det åt sidan skulle den delen av smärtan aldrig försvinna. Cogo ville inte förlora vänskapen med Djorgo. Men han ville förlora Aurora ännu mindre.

- "Menar du att vi ska låta Nehr få komma undan med vad han har gjort!?"

- "Nej!"

Ilskan, och långt mer rädslan i Cogos blick, i hans röst, gick inte Djorgo förbi. Han sänkte sig ner till honom igen. Han lade sina händer på Cogos axlar, men ändrade sig hastigt och kupade den unge mannens ansikte i sina blåklädda händer i stället. Det förvånade honom att Cogo ens tillät honom att röra honom just nu. Nej, Djorgo ångrade inte att han hade

klappat till honom. Hans stolthet hindrade honom från att ångra det. Men han insåg samtidigt hur fel han själv hade gjort. Vid alla heliga själar i hela Universum, han älskade den här pojken! Cogo var lillebrodern Djorgo aldrig hade blivit välsignad med. Djorgo hade haft ett syskon en gång, en syster. Hans älskade Fiona. Efter att han hade förlorat henne förstod Djorgo ännu mer att sätta värde på dem man kallade sin familj, äkta blodsband eller ej. Cogo hade gjort honom så arg och besviken idag, mer än alla andra tidigare gånger samtidigt, men Djorgo älskade honom ändå, villkorslöst. Han skulle utan tvekan ge sitt liv för honom. T.o.m. nu.

- ”Hör på mig, vi ska leta efter Prinsessan över hela Universum om så behövs!”  
försäkrade Djorgo honom. - ”Tro mig, den jäveln ska inte komma undan med vad han har gjort mot henne!”

Han menade det, vart enda ord. Cogo kanske inte fick den uppfattningen om honom men Djorgo avskydde Nehr lika mycket som han gjorde. Självklart skulle han aldrig överge Prinsessan till ett sådant fruktansvärt öde. Självklart skulle de rädda henne. Men de skulle göra det tillsammans, på rätt sätt, med den klokaste strategin. Det var så de hade lyckats föra henne till Great King i första taget, det var så de skulle rädda henne den här gången också. Och Djorgo skulle gladeligen låta Cogo leda dem mot seger mot Nehr, så länge de gjorde det med vishet.

Men innan dess fanns det en annan uppgift här och nu som de måste lösa först. Och de skulle aldrig lyckas utan Cogos färdigheter. Eller utan hans helhjärtade engagemang.

- ”Men just nu är det vår plikt att lyda hennes sista begäran,” påminde Djorgo honom och bad inombords till alla gudar att Cogo äntligen skulle få perspektiv på hela situationen, inte bara en del av den. - ”Hon vill inte leva eller vara fri om hennes folk inte är det samma. Om du älskar henne ska du följa hennes order.”

Det där var ett fult drag från Djorgos sida, att utnyttja hans kärlek till Aurora och via den övertyga honom att stanna kvar här och ta itu med Ledzahernas invasion först. Det var ren känslomässig utpressning. Men ett fult drag eller ej, det fungerade. Som alltid, Djorgo hade irriterande rätt. Aurora skulle aldrig förlåta honom om Great King föll i fiendens händer eller, värre, om hennes befolkning slaktades. Och hon hade tidigare, innan Nehr hade slagit henne medvetslös, uttryckligen bett honom att göra det som Djorgo nu påminde honom om.

- ”Lyd henne, Cogo!” upprepade Djorgo och släppte taget om hans ansikte. - ”Lyd henne. Gör henne stolt.”

Djorgos pep-talk fick sin önskade effekt. Cogo började inse att han måste släppa taget om begäret att skynda efter Aurora. Just nu i alla fall. Att släppa taget om henne gjorde fruktansvärt ont. På många sätt kändes det som om han svek henne när hon behövde honom som mest. Men han måste göra det. Han måste vänta med att rädda henne. Han måste rädda hennes folk och den här planeten först.

Det var det rätta att göra.

Ja, han skulle göra Aurora stolt över honom.

Det var en annan, ny, men ändå bekant blick i den unge cyborgens ögon som mötte Djorgo nu. Det rådde ett relativt lugn, disciplin och ett ökande åtagande för vad som

måste göras här och nu i de unga, mörkblå ögonen. Detta var den Cogo som Djorgo kände. Den nära vän som han litade på. Och som dem de alla desperat behövde just nu. Därför vågade Djorgo släppa taget om honom.

De båda reste sig upp från marken och vände uppmärksamheten upp mot den ankommande armadan som nu nästan helt förvandlade dagen till natt när solljuset knappt kunde tränga sig förbi dem längre. För de flesta hade en sådan syn skrämmt dem till vanvett. Djorgo erkände för sig själv att han var rädd för det oräkneliga antalet motståndare de nu mötte. Han var realistisk nog att inse att han vid dagens slut kanske inte ens längre skulle vara vid liv! En enskild Ledzah var inte alls lika stark som någon av de tre cyborgerna, deras eldkraft var imponerande men inte nödvändigtvis dödlig för någon av dem. Men faktumet var att de var för många. Hundratusentals. Hur skulle de kunna bekämpa så många? Hur skulle de kunna överleva? Men hans plikt och erfarenhet tvingade den rädslan åt sidan. Vad Cogo såg komma mot dem var ett nytt problem att lösa, en ny utmaning att ta itu med. Den rädsla han kände var reserverad enbart för henne. För hennes liv och säkerhet. Stunden skulle komma när Cogo skulle ta itu med sin rädsla för vad Nehr riskerade att göra mot henne. Ju snarare han tog itu med Ledzaherna desto fortare skulle han kunna återgå till att ta upp jakten på nytt. Pressen, de överväldigande oddsen, och rädslan för hennes liv gav honom en underlig men effektiv dos av energi. Kanske skulle vissa kalla det ren galenskap. Kanske hade de inte fel. Oavsett, det gav Cogo all den övertygelse han behövde för att ta sig an en uppgift som de flesta skulle fly ifrån, medan de fortfarande kunde. Jan Cogo däremot flydde aldrig.

- "Vänta bara!" utropade han med växande entusiasm. - "Jag ska slå ut dem!"

Astrospjutet låg i gräset inte långt ifrån där de båda hade fallit och Cogo kunde snabbt lokalisera det. Väl framme bekymrade han sig inte ens med att böja sig ner för att plocka upp sitt lansvapen. Han satte höger fot under dess långa skaft och med en, för honom, enkel spark – som om Astrospjutet varit en fotboll och inte vägt mer heller – tvingade han upp det till hans redan väntande hand. Med hans vapen åter i hand återstod det bara en sak till som gjorde Cogo redo för strid. Omedelbart kallade han åter på sitt skepp.

- "Starcrow!"

Det lilla svartröda jaktskeppet hade cirkulerat över det öppna fältet enda sedan de två cyborgerna hade kolliderat med det. När Starcrow åter mottog nya instruktioner lydde skeppet omedelbart och återvände till sin ägare. Djorgo hade exakt samma avsikt och kallade till sig sitt eget skepp via Kalkylatorn.

- "Starcopper!"

De två små skeppen närmade sig deras position från olika håll. Inom mindre än en minut skulle de båda vara framme. Det skulle bli på håret. De första Ledzahiska skeppen skulle troligtvis nå markytan kort därefter. Man kunde redan utskilja enskilda skepp från den enorma massan som närmade sig högt där uppe.

Cogo vände sig mot sin vän. De hade så ont om tid. De måste agera nu.

- "Djorgo, du måste bege dig bort till Haka och hjälpa honom att skydda befolkningen," sa han. - "Jag tar hand om Ledzaherna."

- "Vänta! Va!?"

Gav Cogo honom en order? Eller var det bara ett förslag? Spelade ingen roll. Självklart behövde Haka assistans och Djorgo planerade redan att hjälpa honom. Haka var upptagen med att gräva ut grottan dit befolkningen skulle ta sin tillflykt och någon annan behövde täcka dem under tiden. Men han kunde inte lämna Cogo ensam heller. Och det tänkte Djorgo inte göra. Detta var inte rätta stunden för dem att dela upp sig. Motståndet var överväldigande redan mot tre cyborger sida vid sida. Mot två av dem eller bara en kunde bara betyda en utväg. En utväg som Djorgo inte ens ville ha i åtanke.

Men Cogos självförtroende verkade ta sig nya absurda friheter.

- ”Jag skapar en distraktion så stor att de omöjligt kan ignorera den,” sa han. Djorgo var inte övertygad.

- ”Hur?” krävde han att veta. Cogo blängde irriterat tillbaka mot honom. Varför ställde Djorgo alla dessa idiotiska frågor? Han hade inte tid att förklara. Och sanningen var att Cogo än så länge bara hade vaga idéer hur han skulle gå tillväga, och endast initialt. Som för det allra mesta improviserade han fram sin stridstaktik medan han höll på mitt under själva striden och anpassade sig till hur striden och motståndet utvecklade sig. Och han visste att det inte var svaret Djorgo ville höra just nu.

- ”Jag hittar på något,” svarade han kort. Cogo kunde se på Djorgos arga uppsyn att han hade gissat rätt, hans disciplinerade ex-militäre vän gillade inte hans svar alls. Djorgo krävde en större försäkran än så på seger, en seger som verkade allt annan än möjlig i nuläget. Men Cogo kände ändå hopp. Han hade redan tillräckligt med erfarenhet av Ledzaherna och deras vapen och hur de stred. Deras ofantliga antal skrämde honom inte, även om det onekligen var ett stort problem. Cogo var van vid att handskas med problem allt eftersom de uppstod. Att ta sig an enorma antal motståndare var inte främmande för honom, även om detta antal slog alla tidigare rekord. Han var ändå övertygad om att han kunde ta sig an denna armada – han måste ändå göra det oavsett – och bästa sättet för honom att göra det på var att han visste att Djorgo befann sig hos Haka och hjälpte honom. Om hans två vänner beskyddade befolkningen kunde Cogo fokusera helt på deras fiender. Ju mer fokuserad han kunde vara desto större var deras chanser. Säkerligen måste Djorgo förstå den logiken?

- ”Oroa dig inte, jag håller dem borta ifrån er,” försäkrade han. Vad som än krävdes, det var ett löfte som han skulle hålla. Om han misslyckades berodde det på att han var död.

Djorgo var fortfarande långt ifrån övertygad. Och han fruktade för Cogos säkerhet om han mötte dessa oräkneliga antal helt ensam. Han kunde inte avgöra om Cogo var obstinat som ville bevisa någonting eller om han bara led av löjlig övertro till sig själv.

- ”Är du galen!?” utbrast han i protest. - ”Inser du inte hur många de är?”

De båda höjde blicken mot skyn på nytt. Cogo nickade nonchalant.

- ”Okej, så de är fler än tio,” erkände han kaxigt och rykte på axlarna. Djorgo grep tag om Cogos arm för att stoppa honom. Den unge cyborgens vårdslösa attityd började verkligen gå honom på nerverna nu.

- ”Var inte löjlig!” varnade han. - ”Du kan inte ta dig an en sådan enorm fiendestyrka helt ensam, Cogo.”

Cogo drog undan armen från Djorgos grepp och Djorgo släppte honom frivilligt. De båda stirrade in i varandras ögon. Så mycket stolthet. Så olika starka viljor.

- ”Jag har gjort det förr,” påminde Cogo, aningen förvånad över att han var tvungen att ens behöva påminna Djorgo om det. Djorgo protesterade inte mot detta faktum, han hade

sett med egna ögon många gånger hur Cogo tog sig an imponerande antal fiender helt på egen hand. Lika många gånger hade han personligen övertygat både Haka och Prinsessan att Cogo själv kunde klara av uppgiften. Djorgo var fullt medveten om vad Cogo var kapabel till. Och för det mesta var Djorgo den förste som litade på att Cogos förmågor och att han skulle klara av uppgiften. Men deras nuvarande situation var annorlunda mot alla tidigare de hade upplevt. Att hans arrogante, unge vän inte ville eller vägrade inse det var vad som gjorde situationen så farlig. Att underskatta sin fiende var något av det mest ödesdigra man kunde göra.

- ”Aldrig mot ett sådant här enormt antal! Och aldrig mot sådan eldstyrka,” påpekade Djorgo och kunde inte hålla tillbaka oron i hans röst. - ”Detta är inga pirater eller Rymdapacher. Ledzaherna har en professionell flotta. Det är ingen tillfällighet att Nehr valde dem som sina slavar, han ville garantera att han kan besegra oss! Du möter överväldigande odds, t.o.m. för dig! Och du har ingen plan. Du kan omöjligt vinna på egen hand.”

Hans käke gjorde fortfarande ont. Mycket mindre ont nu än när Djorgo hade klappat till honom, men otroligt nog värkte hans ansikte fortfarande ordentligt. Fysisk smärta satt annars aldrig kvar så här länge efteråt, såvida det inte var livshotande. T.o.m. Prinsessans Telepati brukade gå över ganska omgående. Så mycket ilska måste ha funnits i det där slaget. Men den värken bleknande i förhållande till omtanken som Djorgo nu visade honom. Omtanke, besvikelse – Djorgo måste vara djupt splittrad inombords. Ändå var Djorgo genuint orolig för honom. T.o.m. nu försökte hans vän skydda honom, trots att Cogo hade gjort honom så arg och besviken. Cogo kunde inte förneka hur mycket Djorgos omtänksamhet betydde för honom, speciellt nu. Men hans vän behövde inte oroa sig för hans skull. Cogo var redo. Fullt kapabel att ta hand om sig själv. Och mycket motiverad. En oerhört viktigare uppgift väntade efter den här. Och när de hade tagit itu med Ledzaherna hoppades Cogo att Djorgo skulle hjälpa honom. Något i Cogos magkänsla sa honom att Nehr skulle bli betydligt svårare att ta itu med än deras nuvarande problem.

- ”Du borde veta vid det här laget, Djorgo, att när det gäller en konfrontation tror jag aldrig att något är omöjligt,” påminde Cogo honom. - ”Just nu kan jag ta mig an hela Universum ensam om det så krävs! Lita på mig.”

Det var tydligt ifrån Djorgos blick att han absolut inte litade på honom. Han behövde inte säga ett ord, Cogo förstod ändå. Och bristen på tillit berodde inte bara på hans nuvarande överdrivna kaxighet. Djorgo ville inte eller kunde inte längre lita på hans ord och de båda visste varför. Hela tiden återvände det till samma orsak som hade avslöjats här idag. Cogos nya, intima affär med Aurora.

Men Djorgo hade fel. Han kunde lita på Cogo lika mycket som han alltid hade kunnat göra. Vad Djorgo än trodde, ingenting hade förändrats. Jo, det hade det, men inte deras vänskap. Den behövde inte ha ändrats. Men hur skulle Cogo kunna övertyga honom om det? Han visste inte. Djorgo måste verkligen vara djupt sårad. Värken i Cogos ansikte efter det där välriktade, kraftiga knytnävslaget fick allt mer och mer perspektiv. Ändå ville Djorgo skydda honom.

Vänskap var verkligen starkare än något vapen.

Men hur mycket Cogo än uppskattade omtanken så behövde han den inte nu. Deras gemensamma vän gjorde det däremot. Haka var fortfarande i full gång att göra ett enormt och hedervärt arbete med att skapa ett gigantiskt skyddsrum åt den här planetens hela befolkning. Men han skulle omöjligt hinna bli färdig i tid innan Ledzahernas flyg- och markattack skulle nå dem. Haka behövde bägge deras hjälp för att lyckas.

- ”Haka behöver dig mer än vad jag gör,” påminde Cogo. - ”Likaså gör befolkningen. Låt mig göra vad jag gör bäst.”

Starcrow och Starcopper anlände nu samtidigt och landade i formation strax intill de båda cyborgerna. Det var dags. Djorgo suckade djupt och nickade motvilligt.

- ”Vi har inget val,” tvingade han sig själv att erkänna. Det fanns en logik i Cogos oerhört enkla plan som han inte kunde ignorera. Cogo var deras främsta vapen och den tåligaste av dem. Djorgo ville verkligen inte lämna honom att ensam möta så många fiender samtidigt, det var självmord! Men han skulle göra större nytta hos Haka och hjälpa honom att beskydda befolkningen än att assistera Cogo. Haka behövde mer tid och Cogo kunde distrahera Ledzaherna länge nog för att skyddsrummet skulle hinna bli färdigt. De måste dela upp sig. Deras roller i denna strid var allt annat än enkla men nödvändiga. Om de skulle ha minsta chans att lyckas måste de vara där de gjorde mest nytta.

Men det fanns också en annan sida med Cogos plan, en mindre smickrande sida som oroade Djorgo. Speciellt med tanke på Cogos redan mycket känsloladdade tillstånd. Kanske det inte var Cogo han skulle oroas för utan snarare för stackarna som Nehr tvingade ut i strid mot dem. När Cogo var riktigt uppretad var han också helt ur kontroll och därmed oerhört farlig. Vad kunde göra den unge cyborgern mer oberäknelig än att veta att Prinsessan Aurora var kidnappad och i stor fara?

Medan de båda skyndade till sina skepp försökte Djorgo åter igen avgöra i vilket emotionellt tillstånd Cogo egentligen var i just nu. Men det var omöjligt att säga. Cogo verkade stabil, taggad att göra sin plikt. Men betydde det att han skulle hålla Ledzaherna stången, eller rent av tillintetgöra dem?

- ”Men, Cogo – ingen massaker!”

Vanligtvis brukade det vara Prinsessan som talade förstånd med den unge cyborgern, som påminde honom, eller varnade honom för att gå för långt i kampen mot deras motståndare. Men hon var inte här nu. Och även om Djorgo gladeligen tillfälligt kunde ersätta henne som Cogos samvete så hade han ingen makt eller kraft att kunna stoppa honom om han verkligen skulle gå för långt. Och efter det där ordentliga slaget han nyss hade levererat, hur villig var Cogo nu att ge honom någon uppmärksamhet? Därför kände Djorgo lättnad när Cogo faktiskt vände blicken till honom. Han hoppades bara att Cogo verkligen ville lyssna på honom.

- ”Slå endast ut deras skepp och vapen, såvida du inte har något annat val,” rådde Djorgo honom. - ”Kom ihåg att Ledzaherna är tvingade eller lurade till att strida. Så inget övervåld. Inget blodbad!”

Det fanns ingen tid att linda in orden. Med Cogo var det ändå bäst att gå rakt på sak.

Djorgo hade agerat försvarsadvokat och förkämpe å Ledzahernas vägnar från första början. Under dagens lopp hade Cogo mer och mer förstått varför. Men just nu hade han åter igen svårt att känna medlidande med ”de stackars Ledzaherna som det var så synd om.” Nehr hade flytt, Queen Cosmos var redan på väg bort från Great King. Ingen vred om armen på någon Ledzahr i denna stund och tvingade denne att attackera en försvarslös värld och dess civila. De kunde välja att ignorera Nehrs vansinniga order och i stället be honom fara åt helvete. I stället för att strida för Nehr kunde de ansluta sig till dem, nu när de hade chansen. Han visste att Djorgo hade rätt, många Ledzaher agerade i rädsla eller under manipulation. Hans konfrontation med Lord Tophä och hans elitvakter tidigare var ett typexempel. Men faktumet kvarstod. Om Ledzaherna var på väg att anfalla – och det fanns ingenting som tydde på något annat från den enorma armadan som närmade sig ovanifrån – skulle Cogo göra allt i hans makt att beskydda denna värld. Det inkluderade dödligt våld. Vid behov.

- ”De Ledzaher som strider mot oss riskerar att dö, Djorgo,” svarade han ärligt. - ”Och om befälhavaren över denna armada fortsätter att sända folk efter oss för att döda oss kommer jag att döda dem.”

Det enkla, kallsinniga sättet Cogo nu talade på gav Djorgo kalla kårar.

- ”Bara för att det måste göras?”

- ”Som du sa, Djorgo, det är många fler av dem än av oss.”

De båda förstod matematiken bakom de orden.

Cogo tog ett ögonblick att tänka efter.

- ”Du ville veta om jag har en plan, Djorgo. Vad sägs om den här? Om jag får möjlighet kommer jag att leta rätt på deras flaggskepp och slå ut de högsta befälen bakom den här attacken. Det borde stoppa alla som strider om inga fler order ges.”

Det var en bra plan. Strategisk. Logisk. Slå av huvudet på ormen och ormen kan inte längre attackera. Men det var inte den rätta lösningen. Inte den här gången, vilket var vad Djorgo desperat hela tiden försökte få in i Cogos enkelriktade skalle. Nehr var huvudet på ormen de måste döda. Och Nehr var inte längre här.

- ”Förutom Lord Tophä så känner du inte dessa befäl, Cogo.”

Den unge cyborg ryckte på axlarna.

- ”Jag behöver inte känna dem,” svarade han. - ”De försöker döda oss, det är allt jag behöver veta.”

- ”Hör på mig, snälla!”

Djorgo i det närmaste bönfälld honom nu. Om det hade funnits tid hade Djorgo berättat om vad han tidigare inne i ravinen hade lyckats smuggla ut till Ledzaherna mitt framför Nehrs självgoða näsa. Nu kunde han bara hoppas på att Cogo skulle ha tilltro bara för att han bad honom.

- ”Tophä bär på ett djupt hat för oss. Men resten av Ledzaherna kanske är villiga att lyssna.”

- ”Lyssna?”

Cogo pekade med hela handen upp mot den enorma flottan ovanför deras huvuden, så enorm att den nu stängde ute allt solljus. Och det var en flotta redo att anfalla.

- ”Ser det där ut som om de vill lyssna, Djorgo?”

- ”Ledzaherna agerar i rädsla och i tron att de gör det rätta för sitt folk, precis som vi anser att vi gör det rätta. Svaret på denna konflikt är inte att besvara dem med samma rädsla och hat. Hat är en börda, Cogo. Bär inte runt på den.”

Han hade Cogos uppmärksamhet, Djorgo såg det i sin unge väns ögon. Han svalde hårt. Att vinna över Cogo kanske var svårare än att besegra Ledzaherna.

- ”Jag har anledning att tro att de närmaste runt Tophä kanske vill tänka om, och att de kanske kan påverka honom också. Och om så sker står Nehr helt ensam och då har han inte en chans! Men det kan inte ske om de Ledzahiska ledarna är döda.”

Något fortsatte att ge bränsle till Djorgos envisa försvar av Ledzaherna. Cogo visste inte vad det var men hans klipske vän hade någon slags plan på gång, han hade känt det på sig ett tag nu. Han önskade att det fanns mer tid att ta reda på vad den planen var. Det var mycket just nu som Cogo önskade var annorlunda.

- ”Jag vill inte döda någon,” sa han ärligt. - ”Men om jag tvingas välja mellan dem eller mellan dig, Haka och befolkningen här så är mitt val mycket enkelt.”

- ”Mitt val är det samma,” svarade Djorgo och suckade djupt. Det var inte Cogos plikt känsla eller hans förmåga att prioritera som han var orolig för. Under de knappa två år som Djorgo hade känt Cogo hade han sett den unge cyborgen utvecklas som krigare. I början hade han varit helt odisciplinerad. Bara agerat efter stundens nycker och känslor. Men över tid hade disciplinen kommit gradvis tillsammans med erfarenheten, och också vishet. Pojken hade blivit en man. Att kunna strida skickligt med de förmågor man hade var en sak. Att kunna göra det taktiskt och kunna besegra sin fiende med så lite våld som möjligt var en annan. En klok krigare lärde känna sin fiende. Och förstod varför man stred. I början hade Cogo bara rusat in i stridens hetta. Han älskade spänningen och nästan enbart därför hade han valt att strida. Över tid hade han dock lärt sig att avvakta, ha tålmod, känna ansvar och se över situationen först och därefter valt det bästa tillvägagångssättet. Alla fiender hade inte visat sig vara verkliga fiender. Cogo hade lärt sig att visa medlidande. Djorgo var orolig att denna fantastiska utveckling helt hade sopats under mattan i och med Nehrs kidnappning av Prinsessan. Fanns något av Cogos vunna vishet kvar efter att han hade kommit Prinsessan närmare och att hon nu var i större fara än någonsin? Passion hade en förmåga att ibland förblinda t.o.m. de visaste. Djorgo behövde veta med säkerhet att han kunde lita på Cogos omdöme. Deras situation var redan oerhört prekär som den var.

- ”Jag vet att du är upprörd...” fortsatte Djorgo, men Cogo avbröt honom medan han fortsatte fram till Starcrow och öppnade luckan till cockpiten.

- ”Det är en underdrift!” muttrade han irriterat.

- ”Allt jag ber dig om är att du försöker kontrollera dina känslor!” fortsatte Djorgo envist och ignorerade att sätta sig i Starcopper och skyndade i stället fram till Cogo och Starcrow. - ”Fokusera och spara din vendetta till mannen som förtjänar din vrede. Straffa inte Ledzaherna bara för att du missade chansen att komma åt Nehr. Det är inte vad Prinsessan önskar.”

Cogo stannade upp som om någon hade hittat pausknappen på honom. Han förstod fullständigt väl vad Djorgo menade, och han höll med. Det var Nehr han hatade, inte

Ledzaherna. Det var Nehr som verkligen förtjänade att få uppleva den makt han hade till sitt förfogande. Och så skulle ske, som han så dyrt och heligt hade lovat. Men inte ens Djorgo hade rätt om allting. Inte ens Djorgo visste allting. Cogo hade all respekt, t.o.m. broderlig kärlek till sin kloke vän. Men han började nu tröttna på att behöva be om ursäkt för vad han själv och Aurora delade, vad de kände för varandra. Djorgo kanske trodde att han visste, önskade förmodligen att han själv kunde förstå. Att t.o.m. deras roller var ombytta. Men så var det inte. Cogo ville inte behöva påminna Djorgo om sanningen, han ville inte ge ännu mer näring till Djorgos svartsjuka. Men samtidigt tänkte Cogo inte längre ursäkta sin starka kärlek till Aurora och framför allt vad den hade resulterat i. Denna kärlek var hans starkaste motivation och inspiration som han någonsin hade upplevt. Denna kärlek var vad som gav hans liv dess sanna mening. Hans kärlek till henne var vad som gjorde honom till den man Cogo verkligen ville vara. Det var dags att sluta förneka den, att sluta fly, att sluta be om ursäkt för hur mycket han och Aurora älskade varandra. Det var dags att kämpa för denna kärlek!

Sanningen var nu avslöjad. På allt annat än på bästa sätt, men sanningen var nu känd. Cogo vände sig mot Djorgo, hans blick allvarlig men inte utan omtanke.

- ”Jag har inte glömt vad Aurora önskar,” påpekade han bestämt och steg trotsigt fram till hans långa vän. Cogos blå ögon stirrade obevekligt in i Djorgos, rakt in i hans själ.

Nej, han skulle aldrig igen be om ursäkt för att Aurora älskade honom.

- ”Jag tror jag vet bättre än du vad hon önskar från mig.”

Djorgo svarade inte. Han kunde inte. Han var en man som starkt trodde på fakta. Fakta var den verkliga, ärliga sanningen. Tidigare hade hans svartsjuka förmått honom att slå sin vän, och slå honom med större styrka och vrede än vad han själv trodde att han hade varit kapabel till. Cogo hade förbluffande nog inte slagit tillbaka. Förrän nu. Och han hade valt att slå tillbaka med ord fyllda av sanning och fakta i stället för med knytnävar. Vad det betydde undgick inte Djorgo. Om Aurora hade varit här och bevittnat vad som hände mellan dem hade det varit uppenbart vem av de två cyborgerna och dennes agerande hon hade varit mest stolt över. Och vem av de två hon hade blivit besviken på. Ja, Cogo visste vad hon önskade från honom. Och han verkade än så länge lyda hennes råd. Medan Djorgo själv gjorde det motsatta.

Cogos ord, sanna som de var och därmed omöjliga att argumentera emot, gjorde mer ont än vad något knytnävslag hade kunnat skapa. Och Djorgo teg. Han teg och tog emot det, för han förtjänade det. Svartsjukan brände i bröstet men det bara påminde honom om hur svag och dåraktig han själv hade blivit. Hur kunde han anklaga Cogo för att vara egoistisk när han inte var bättre själv? Han borde vara starkare än så här, och mer rationell, klokare. Hans egen svartsjuka gjorde honom till en främling för honom själv. Aurora hade valt Cogo. Så enkelt var det. Och det var egentligen inte ens någon överraskning för honom. På något sätt hade Djorgo alltid vetat. Hon hade alltid valt den unge cyborgern. Och nu, Cogo och Prinsessan hade inte bara kommit varandra närmare rent fysiskt utan också känslomässigt, själsligt. Cogo fortsatte att enbart kalla henne Aurora, inte Prinsessa eller Drottning, enbart med hennes förnamn. Och den unge cyborgern gjorde det på ett sådant naturligt, självklart sätt att han förmodligen inte ens själv var medveten om sitt förändrade beteende. Men allt hade onekligen förändrats. Djorgo kunde ogilla deras relation, vara svartsjuk på den hur mycket han än ville. Det

skulle ändå aldrig radera det faktum att Cogo nu kände Aurora bättre, närmare och intimare än någon annan i detta universum. Balansen mellan de tre cyborgerna och Prinsessan Aurora, status quo, var för alltid bruten. Cogo skulle nu för alltid ha ett övertag. Djorgos svartsjuka skrek i protest över hur förbannat orättvist det var. Men faktum kvarstod. Cogo stod Prinsessan nära nu som ingen annan gjorde. Han visste saker om henne som ingen annan gjorde. Inkluderat vad hon önskade från sin älskare.

Älskare.

Vad detta ord innebar i verkligheten, i praktiken, var fortfarande så svårt för Djorgo att greppa, att föreställa sig. Ännu svårare att acceptera. Han kunde inte hjälpa det men det äcklade honom! De alla tre hade älskat Prinsessan på avstånd. I hans naivitet hade han kanske inbillat sig att det alltid skulle förbli så. Cogo hade tydligen haft en annan uppfattning. Det var därför det kändes som ett svek, varför sanningen gjorde så ont. Ändå kändes det samtidigt bättre att se Cogo nu försvara sin nya relation med henne, om än på ett oerhört blygsamt sätt, speciellt för honom. Kanske var det detta Djorgo behövde se och höra? En försäkran att Cogo inte tänkte överge henne, inte tänkte fly från vad han kände för henne som han så ofta hade gjort förr. Att Cogo försvarade sin kärlek till henne, inte längre ursäktade den, kändes underligt nog nästan som en frisk fläkt. På sätt och vis var det den Cogo som Djorgo kände. Eller snarare den Cogo han ville att den unge cyborgern skulle bli. En man som förtjänade Prinsessan Aurora. Ja, sanningen gjorde ont. Fruktansvärt ont. Men den gjorde gott också, konstigt nog. Djorgo hoppades bara att allt inte skulle ha varit för intet.

Om han skulle ge upp Prinsessan för alltid och stiga åt sidan så måste Cogo göra sig förtjänt av det. Och hittills hade Cogo inte förtjänat hans uppoffring.

Alla tankar och känslor om svek försvann helt från Djorgos medvetande när han såg Cogos plötsligt uppspärade ögon och hur de fortsatte att utvidgas. Cogo tittade inte på honom längre, han tittade på något över hans axel, bakom honom. Det var oro i de unga ögonen, men också upprymdhet. Beslutsamhet. Djorgo kunde nu höra vad Cogo redan hade sett. Det var på väg rakt mot dem i mycket hög hastighet, uppifrån men snabbt allt närmare markytan, och deras position.

De var här.

Striden hade börjat.

Den Ledzahiske piloten hade inte tvekat ett ögonblick. Så fort han hade lokaliserat cyborgerna flög han in och tog sikte, för att döda. Det lilla Ledzahiska jaktskeppet började skjuta dödlig laser, hundratals salvor i minuten. När de träffade marken exploderade den, jord och gräs sprutade åt alla håll. Salvorna närmade sig de två cyborgerna med oerhörd snabbhet. Men Cogo var mycket snabbare.

Redan innan den första salvan hade avfyrats hade han instinktivt gripit tag om Djorgo. Han drog sin vän snabbt med sig, ut ur skottlinjen, snurrade dem båda runt och tryckte Djorgo mot Starcrows skrov medan han själv agerade mänsklig sköld så mycket han förmådde. Mer än detta fanns det inte tid för. Trots att Djorgo var betydligt längre än honom själv hade Cogos grepp fått den långa cyborgern att huka sig tillräckligt så att Cogo skulle kunna skydda hans huvud. Starka och tåliga cyborger som de var, ingen av dem bar sina hjälmar. Deras huvuden var deras mest sårbara del. Cogo, kanske, skulle

klara en direkt träff från ett sådant skott. Djorgo var oklart. Oavsett, Cogo ville inte veta. Allt han ville veta var att Djorgo var oskadd och han gjorde allt i denna stund för att skydda honom. Hans väns liv betydde mycket mer för honom än hans eget.

Salvorna upphörde då det lilla skeppet passerade över dem. De hade missat de bäge cyborgerna med en ren hårsman! Hade det inte varit för Cogos snabba reflexer hade de båda blivit träffade. Men den Ledzahiske piloten tänkte inte ge upp. Han svängde runt sitt skepp för ett nytt angrepp. Den här gången var det Djorgo som reagerade först. Cogo agerade fortfarande mänsklig sköld för honom när Djorgo snurrade runt. Adrenalinet pumpade medan han snabbt sträckte sig efter Rymdspjutet som hängde över hans axel. Det lilla Ledzahiska stridsskeppet hade redan svängt runt och återvände nu för ett nytt attackförsök. Cogo var själv på väg att agera men Djorgo var redan före honom. Eftersom hans unge vän fortfarande stod så tätt inpå honom passade Djorgo på att utnyttja det till sin fördel. Med stor skicklighet svingade han blixtsnabbt runt sitt vapen så att dess treudd vilade på Cogos axel. Det var perfekt för att stabilisera hans sikte! Cogo protesterade inte och stod blickstill. Han insåg med en gång vad Djorgo tänkte göra. Djorgo behövde inte sikta länge. Och han behövde bara avfira en gång.

Den gulvita, treuddsformade laserstrålen for med perfekt precision rakt mot det snabbt annalkande jaktskeppet. Den Ledzahiske piloten besköt cyborgerna igen men till ingen nytta. Djorgo hade siktat på buken av skeppet. När skottet från Rymdspjutet träffade gjorde direkträffen ingen större skada, men däremot fortsatte skottet att färdas längs med skrovet tills det träffade motorn i aktern. Som en elektromagnetisk puls slogs motorn ut utan att få den att explodera. Piloten fick genast problem. Skeppet tappade genast flygförmåga och höjd, men piloten lyckades glidflyga till säkerhet flera kilometer bort. Han skulle överleva, men hans skepp skulle aldrig mer flyga i nuvarande skick.

Djorgo log förnöjt åt sig själv och hans egen skicklighet innan han avlägsnade Rymdspjutet från Cogos axel. Och Cogo gav honom en imponerad blick.

- "Snyggt skjutet!"

Ja, hans skott var ett praktexempel på mästerlig precision, med hans militära bakgrund och cyborgförmågor skulle man inte förvänta sig mindre. Trots det lapade sig Djorgo i Cogos välmenade komplimang för ett ögonblick. Han var väl medveten om hans skicklighet som skytt men det kändes ännu bättre om andra lade märke till den, speciellt om det var en såpass skicklig krigare som Cogo.

Men hans skicklighet i all ära, hans skott hade varit betydelselöst om Djorgo inte redan hade känt till exakt hur han skulle sikta i första taget. Kunskap kunde ibland vara mäktigare än eldkraft och detta var ett av dessa ögonblick. Tidigare, i den Ledzahiska basen på månen intill, hade Djorgo funnit mer än bara Nehrs framtida invasionsplaner. Tillsammans med dessa planer hade det funnits utförlig information på vad för slags skepp och arsenal som ingick i den Ledzahiska flottan, allt ifrån deras största flaggskepp till de minsta nödkapslarna. Likaså deras markfordon som de kunde landsätta. Och samtliga handvapen för deras fotsoldater, inkluderat deras rustningar. Han hade kommit över detaljerade ritningar på alla dessa skepp, vapen och fordon, hur de var byggda och vilka material de bestod av. Djorgo hade inte kunnat träffa motorn på det anfallande

stridsskeppet direkt härifrån, vinkeln hade varit helt fel. Men han hade tidigare hunnit ta sig lite tid att studera Ledzahernas militära ritningar. Deras skepp hade starka skrov men hade en svaghet. I stället för att helt och hållet vara starka nog att stoppa elektriska pulser färdades de längs med skrovet. Tanken var säkerligen att leda farlig eldgivning bort från cockpit men med rätt vinkel och med rätt typ av eldkraft skulle skottet ledas bort mot den svagare motorn i aktern. Och för den uppgiften hade Djorgo nu haft den perfekta positionen och vinkeln. Och utan tvekan hade han haft rätt vapen. Djorgo var klok nog att uppskatta underrättelsetjänst. Kunskap är makt!

Han nickade till Cogo, delvis som tack för komplimangen men mestadels tack för att hans unge vän hade skyddat honom. Ytterligare tacksamhet fick vänta. Ett första jaktskepp hade slagits ut men flera nya var redan på väg mot dem, säkerligen för att fortsätta det anfall som deras kamrat hade misslyckats med. Djorgo hade inte tid att ge Cogo exakta detaljer så hans briefing fick bli kort och koncist.

- ”Slå ut motorerna på deras skepp. Eller deras vapen,” förklarade han. - ”Tvinga dem att landa eller retirera. Utan deras tyngre eldkraft och rörlighet har vi kanske en chans.” Cogo nickade. Han gillade enkla uppgifter utan komplicerade detaljer. Dessutom, det lämnade mycket spelrum för egen improvisation. Djorgo pressade fortfarande för att de skulle skona Ledzaherna så långt som det var möjligt och Cogo tänkte inte argumentera mot det. Han kunde ingenting lova men han skulle försöka. Och redan nu skulle han få chansen.

Fem nya jaktskepp påbörjade sin attack mot deras position. De flög i tät formation. Det var ett misstag. Cogos ena mungipa drogs till ett svagt leende. Hur kunde de presentera sig själva på silverfat för honom? Han höjde Astrolansen högt över hans egen axel och svingade sedan sitt mäktiga vapen kraftfullt i riktning mot de anfallande skeppen.

- ”Förstelningstråle!”

Den lila strålen formades till en halvmåneliknande form av Cogos rörelse och lik en enorm bumerang, fast utan återvändo, for den rakt mot de anfallande skeppen. Direktträff på tre av de fem skeppen, de andra två svängde undan närmast i panik. Precis som Djorgos skickliga träff innan, Förstelningsstrålen färdades längs med skroven tills den träffade motorerna som exploderade.

Cogo stannade inte för att njuta av vinsten. De kvarvarande två skeppen som hade undkommit svängde runt för ett nytt försök.

- ”Spring, Djorgo! Skynda dig!” uppmanade han medan han åter besköt skeppen med Förstelningstrålen. - ”Ta dig till Haka. Jag täcker dig!”

Djorgo lydde. Det var dags för dem att arbeta, att göra det som de var skapade för. Och vad de hade gett sitt hedersord till.

Med ett snabbt, elegant hopp landade Djorgo i Starcoppers cockpit. Medan han tog på sig sin blå hjälm slängde han ett öga till Cogo till höger om honom som precis hade slagit ut de två kvarvarande jaktskeppen och tvingade även dem att nödlanda. Hans unge vän hade fattat strategin snabbt. Trots det var Djorgo inte naiv, det skulle bli dödsfall. Det var oundvikligt om de verkligen skulle ställas mot samtliga stridande i den väldiga Ledzahiska armadan. Mot ett sådant oräkneligt antal fanns det inte tid för precision som enbart skulle slå ut skepp och fordon. Om dessa piloter och soldater mötte Cogo skulle

många av dem otvivelaktigt dö. Djorgo tvivlade inte ens på att han själv, och Haka, mer än troligt också skulle tvingas släcka några liv om de inte hade något annat val. Krig och konflikter var alltid ett helvete, och skulle alltid så förbli.

Trots det var Djorgo tacksam för att Cogo åtminstone än så länge mindes att skona dem han kunde skona. Deras uppdrag var att rädda och beskydda Great King och dess invånare, inte slakta Ledzaherna. Men det skulle bli oerhört svårt, förmodligen omöjligt, att fullfölja båda samtidigt. De tre cyborgerna hade tillsammans mött många fiender. Men inga tidigare antal var ens i närheten av det antal som de hade emot sig här och nu. Självklart helt enligt Nehrs plan. Djorgo kände en viss fruktan, en klok soldat hade respekt för döden och värderade livet. Han ville inte dö. Samtidigt var han beredd att möta sitt öde om idag var den dagen. Och i så fall skulle han dö med stolthet. Han hoppades bara att han kunde leva tillräckligt länge så de kunde leta efter Prinsessan och befria henne. Allt skulle ha varit för intet om de misslyckades att rädda henne. Han skulle aldrig lyckas utan Haka eller Cogo.

Genom visiret i den blå hjälmen såg han hur Cogo nu skyndade till Starcrow. Trots ilskan och den enorma besvikelsen som den unge mannen hade orsakat honom idag kände Djorgo just nu i denna stund enbart lycka och tacksamhet att han kunde kalla Cogo sin vän och allierad. Om sanningen skulle fram var Djorgo betydligt mer orolig för Cogos liv just nu än sitt eget. Cogo skulle oundvikligen ta risker i denna strid, många onödiga och dumdristiga. Pojken gjorde alltid det. Självklart för att Cogo var stark nog. Men Djorgo ville uppmuntra honom att satsa på en annan av hans lika imponerande egenskaper i första hand.

- "Cogo!"

Den unge cyborgern hade precis tagit fram sin rödvita hjälm från cockpit och höll den fortfarande i handen när Djorgo ropade till honom. Han vände sig mot sin vän. Cogo undrade vad mer för föreläsande ord Djorgo kunde ha kvar att säga honom.

- "Var försiktig," uppmanade Djorgo uppriktigt. - "Håll dig i rörelse. Utnyttja din snabbhet. Ge dem inte tid att ta sikte på dig."

Cogo nickade, men inte för att han tänkte följa sin väns råd. Tvärt om. Djorgo skulle bli besviken igen.

- "Det är faktiskt precis *det* jag tänker låta dem göra," svarade han och satte på sig hjälmen. Djorgo stirrade konfunderad på honom.

- "Va!?"

- "Det är det bästa sättet att skydda den här världen," svarade Cogo. Utan tydligare förklaring lyfte Starcrow från marken med Cogo ståendes uppe på dess skrov. Djorgo var en smart karl, han visste vad han menade och tänkte göra. Det behövdes ingen ytterligare förklaring. Djorgo hade sin stridsstrategi klar.

Cogo hade sin.

- "Nej, Cogo! Vänta!"

Djorgo följde efter med Starcopper men Starcrow hade redan ett bra försprång upp mot skyn. Han hade hoppats att Cogo skulle lyda hans råd och undvika Ledzahernas attacker och eldgivning, att utnyttja sin fantastiska snabbhet och vighet till deras fördel. Att bli ett

rörligt mål som aldrig träffas. I stället var Cogos plan att låta sig bli beskjuten. Att bli en öppen måltavla. Varför!? Denna plan var ju rena självmordet! Pojken var helt från vettet!

Cogo visste att Djorgo var orolig för honom. Men det fanns ingen anledning. Hans plan var kanske galen men inte helt dumdristig. Och Cogo var verkligen övertygad om att om han gjorde sig själv till det primära målet för de Ledzahiska piloterna så skulle det ge befolkningen och hans två vänner betydligt bättre chanser att överleva. Dessutom, Professor Dodge hade inte gjort honom extremt fysiskt motståndskraftig utan anledning. Cogo fortsatte att surfa uppe på Starcrows skrov tills hans skepp hade fört honom till ungefär mitten av den stora ängen. Höjden var inte mer än högst tjugofem meter över marken. Det här var en utmärkt plats, långt borta från folk och bebyggelse. Han greppade Astrospjutet extra hårt, tog ett djupt andetag för ett ögonblick, och sedan hoppade han.

Cogo föll snabbt till marken. Landningen var hård men fullt kontrollerad, speciellt då han lät ena änden av Astrospjutet ta i marken först och därmed ta mycket av stöten. Han föll ner på ett knä men annars uppehöll full balans. Han kände ingen smärta, inte ens något obehag då hans cyborgkropp skyddade honom. Cogo höjde blicken. Från nästan alla håll var små, snabba Ledzahiska stridskepp på väg rakt mot honom. Bra! Han hade redan deras uppmärksamhet. Men han behövde ännu mer, från många fler. I vänstra ögonvrån kunde han utskilja Starcopper långt borta. Det var oerhört viktigt att Djorgo oskadd kunde ta sig till Haka och hjälpa honom med att beskydda befolkningen. För att kunna göra det måste han avleda Ledzahernas uppmärksamhet betydligt mer än vad han redan gjorde.

Sakta, medan han höll Astrospjutet lodrätt framför sig med bägge händer, ställde Cogo sig upp till sin fulla längd. Inom ett par sekunder skulle han bli betydligt längre än så.

- ”Astrotransformation!”

Inom loppet av bara sekunder expanderade hans kropp och växte tills Cogo blev lika hög som därifrån han nyss hade hoppat ner ifrån Starcrow. Hans eget skepp, nu vid hans ögonhöjd, var inget mer än en liten leksak i förhållande till Cogos nuvarande storlek, det skulle lätt få plats i hans egen hand. Cogo skulle låta Starcrow fortsätta cirkulera i hans närhet tills vidare. Han skulle behöva sitt skepp senare.

Många, men inte alla, av de Ledzahiska jaktskeppen hade plötsligt ändrat kurs, eller bara stannat. Cogo kunde inte se deras ansikten men han räknade med att majoriteten av piloterna stirrade på honom, denne plötslige jätte som stod mitt ute på ängen. Och de stirrade högst troligt i förfäran. Om de var chockade och kanske t.o.m. rädda nu så hade han ytterligare en överraskning för dem. Dodges senaste uppdateringar på honom kunde inte längre räknas som nya men Cogo hade inte använt dem så mycket sedan han fick dem för lite över ett år sedan. Hur förberedda var Ledzaherna? Hur väl kände de till hans senaste krafter? Det var dags att ta reda på det.

- ”Astroseperation!”

Samma funktion som vanligtvis hanterade Cogos Andra Jag initierade dess uppdaterade förmåga. Inom loppet av bara sekunder delade Cogos enda form sig samtidigt åt vart sitt håll, åt både höger och vänster. Jätten på över tjugofem meter ute på ängen var nu tre,

identiska på alla sätt och vis, med samma krafter, samma rustning. Och alla tre bar på var sitt Astrospjut! Två av dem var inte äkta och skulle upphöra att existera efter en kort tid eller om de blev för skadade. Men innan dess kunde Cogos kloner göra allt som han själv kunde. Djorgo oroade sig för att Ledzaherna var för många för dem. Cogo ansåg att han nu hade jämnat ut oddsen avsevärt!

Cogo och hans två gigantiska kloner formade en cirkel, med ryggarna mot varandra. Utan att behöva snurra runt kunde Cogo se vad hans två andra jag kunde se. Han hade nu tre personers synvinklar i stället för bara sin egen. Han hade ofta kritiserat Dodge för att röra till saker och ting men när den briljante Professorn verkligen ansträngde sig uträttade han storverk. Vad kunde vara mer storartat, på gränsen till vad som verkligen var möjligt, än kombinationen av Astrotransformation och Astroseparation? Att kombinera förmågan att ändra storlek dramatiskt med hans Andra Jag x 2 vilade inte bara på gränsen över det vetenskapligt möjliga för cyborgteknologi utan handlade lika mycket om ren uppfinningsrikedom. Bara någon med stor fantasi hade kunnat komma på en sådan idé. Dessa förmågor var kanske vansinniga men hade redan visat sig oerhört nyttiga och nödvändiga. De hade aldrig besegrat Satan Golga och alla hans hantlangare till monster utan dessa förmågor. Galaxenergin hade aldrig återställts till varje värld i Vintergatan om inte Dodge hade gett Cogo dessa uppdateringar. Cogo hade knappt använt dem sedan han hade återvänt till Jorden, idag var första gången som han använde kombinationen Transformation med Separation sedan han besegrat Golga. Dessa förmågor skulle komma till ny nytta idag, i konfrontation med många motståndare i stället för enstaka giganter. Detta skulle bli en ny upplevelse för honom och Cogo kunde inte förneka att det skulle bli spännande att få veta hur hans senaste uppdateringar skulle fungera mot så många men små motståndare. Han var taggad och redo. Hans två kloner hade inga känslor men de var lika redo.

Unisont svingade de tre Cogo jättarna sina Astrospjut ett par varv i sina händer och ställde sig i försvarsposition med ryggarna mot varandra. Majoriteten av de Ledzahiska piloterna hade funnit mod, eller tvingats till att finna det, och flög rakt mot de tre jättarna. Bra! Ju fler som attackerade honom och hans två kloner desto färre skulle bry sig om Djorgo, Haka och befolkningen. Ju fler som attackerade honom samtidigt skulle göra det enklare för honom att slå ut fler av dem. Ju fortare han kunde övervinna Ledzaherna desto fortare kunde han återuppta jakten på Nehr. Ju längre bort Aurora fördes från Great King desto svagare skulle galaxenergin bli. De hade så ont om tid! Aurora hade ont om tid!

- ”Kom an nu bara, era fega uslingar!” ropade Cogo ut mot svärmen av fiender som närmade sig honom och hans två identiska kopior. - ”Visa vad ni går för!”

Ledzaherna hörde säkerligen hans gälla röst men de avbröt inte sina attacker. Nåväl, det var deras misstag.

De skulle få lära sig, den hårda vägen, varför Jan Cogo kallades för Den Oövervinnerlige!

Med klump i halsen och blandade känslor såg Djorgo från Starcopper konfrontationen som var på väg att utspelas ute på det öppna fältet. Trots det cyborgteknologiska undret han bevittnade, som han hade bevittnat förr, fruktade han fortfarande för Cogo. Hans

unge vän gav verkligen allt som han hade till denna strid, men skulle det räcka? Cogos förmågor att kopiera sig varade inte i evighet. Och hur skulle det gå för Ledzaherna? Djorgo fruktade långt mer för dem. Samtidigt insåg han att Cogo hade valt den bästa strategin. Den unge mannen hade rätt i att tre gigantiska kloner av honom var en sjujäkla till vilseledande manöver. Och eftersom klonerna inte var levande behövde man inte frukta deras död.

Djorgo tryckte gasen i botten. Han tyckte fortfarande illa om att behöva lämna Cogo ensam att möta flera tusen fiender helt ensam, även om det nu fanns tre giganter av honom. Men Cogo gav honom chansen nu att slinka förbi oupptäckt. Haka kanske var klar med det temporära skyddsrummet nu, eller nästan klar, men oavsett behövde han Djorgos hjälp att skydda platsen och dem som tog skydd där. Cogos förmågor, och vansinniga mod, lät honom att undkomma fienden så att han själv kunde göra det han kunde bäst. Han måste återbetala tjänsten genom att ta emot gåvan, sådan som den var.

Djorgo hade ingen aning om hur detta skulle sluta. Han kunde fråga Kalkylatorn om den möjliga utgången men för en gång skull lät han sin fantastiska dator ligga kvar i hölstret. Om Kalkylatorns beräkningar skulle visa det värsta tänkbara scenariot ville Djorgo inte veta på förhand. Om detta var deras sista dag, deras sista timme, i livet, ville han möta detta öde med heder och huvudet högt. Och Djorgo önskade inget mindre för Haka och Cogo heller.

Framtiden var oviss.

Men den var deras framtid att skapa och forma.

Oavsett om de skulle segra eller dö, de vore dårar utan heder om de inte tog möjligheten.